

תפ"ח 369/10/16 - מדינת ישראל נגד עמאר אלבייאע, מוחמד חמיד (עציר) - ניתנה הכרעת דין נפרדת בעניינו, יוסף אל שיח עמר, סעד ערמין

בית המשפט המחוזי בירושלים
לפני כב' השופטים: י' נועם - סגן נשיא, ר' פרידמן-פלדמן וא' אברבנאל

תפ"ח 369-10-16 מדינת ישראל נ' עמאר אלבייאע (עציר) ואח'
המאשימה
מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים

נגד
הנאשמים

1. עמאר אלבייאע (עציר)
על-ידי ב"כ עו"ד ניק קאופמן
2. מוחמד חמיד (עציר) - ניתנה הכרעת דין נפרדת בעניינו
על-ידי ב"כ עו"ד מוחמד מחמוד
3. יוסף אל שיח עמר (עציר)
על-ידי ב"כ עו"ד ניק קאופמן
4. סעד ערמין (עציר)
על-ידי ב"כ עו"ד ג'ומעה חלאילה

הכרעת דין - בעניינם של נאשמים 1, 3 ו-4

השופט א' אברבנאל:

כתב האישום

1. כנגד הנאשמים הוגש ביום 2.10.2016 כתב אישום ובו מיוחסות להם עבירות כנגד בטחון המדינה, שאותן ביצעו לפי המיוחס להם בשנים 2015 ו-2016.

בחלק הכללי של כתב האישום נטען כי ביום 3.9.2014 הוכרז ארגון דאע"ש- המדינה האסלאמית, כהתאחדות בלתי מותרת על ידי שר הביטחון, וביום 28.10.2015 הוכרז כארגון טרור על ידי ממשלת ישראל.

נטען כי במהלך שנת 2015 ועד לחודש אוגוסט 2016 בקירוב נאשמים 1, 2, ו-4 ביחד עם אחד שוויקי ונוספים, "פעלו ביחד ולחוד להזדהות, לתמוך ולהצטרף לארגון הטרור דאע"ש וזאת בדרכי פעולה שונות, לרבות הקמת קבוצת לימוד... אשר נפגשה מספר פעמים כל שבוע ולימוד האידאולוגיה של דאע"ש. נאשם 3 הזדהה עם דאע"ש וניסה להצטרף לארגון באופן עצמאי. כמו כן, ניסו נאשמים 1 ו-2 להצטרף ללחימת דאע"ש בסוריה. נאשמים 1 - 2 ונאשמים 3 - 4, כל זוג באופן נפרד, קשרו קשר לבצע פעולות טרור כנגד יהודים, כדי לסייע למטרות ארגון דאע"ש במלחמתו בישראל".

בפרק העובדות הראשון, שכותרתו "פעילות וחברות בדאע"ש", נטען כי במועדים הרלוונטים לכתב האישום, עמד אחמד שוויקי בראש קבוצת לימוד שנפגשה מדי שבוע, שבה נלמדה באותה עת האידאולוגיה של דאע"ש וחבריה הביעו תמיכה בארגון. במפגשים אלה ובטיולים שקיימו חברי הקבוצה, שבהם השתתפו נאשמים 1, 2 ו-4 הטיף שוויקי להילחם במי שכינה הכופרים, היהודים והצלבנים, וכן בערבים שאינם הולכים לשיטתו בדרך המדינה האסלאמית ובשל כך יש להשמידם. בהנחייתו של שוויקי נאשמים 1, 2 ו-4 הסתפרו, גידלו את זקנם וקיפלו את שולי מכנסיהם כמנהגם של אנשי דאע"ש. עוד נטען כי החל מראשית שנת 2015 "ראו עצמם נאשמים 1, 2 ו-4 כחלק מדאע"ש, הזדהו עם הארגון ותמכו בו".

בפרק העובדות השני, שכותרתו "ניסיונות יציאה לסוריה של נאשמים 1 - 2 לשם הצטרפות לדאע"ש במלחמתו", נטען כי כשלושה חודשים לפני חודש יוני 2016 החליטו נאשמים 1 ו-2 לנסוע לסיני כדי להצטרף לדאע"ש ולהילחם במסגרתו. השניים הגיעו לגבול ישראל-מצרים, לרבות באזור רפיח, כדי לבחון אם יוכלו לחצות את הגבול ומשהתחוויר להם כי הדבר לא יעלה בידם, פנה נאשם 1 למכר מהפזורה הבדואית וביקש ממנו סיוע בחציית הגבול, אך לא נענה. בנוסף פנו השניים לסוכנות נסיעות וביררו באמצעותה אם ביכולתם לקבל אשרת כניסה למצרים, ונענו כי בשל היותם בני פחות מ-40 לא יוכלו לקבל את האשרה. משכך החליטו השניים להגיע לסוריה דרך טורקיה, כדי להצטרף בסוריה לדאע"ש. השניים הציעו לנאשם 4 ולנוסף בשם בלאל גוברין להצטרף אליהם ואולם אלה דחו את ההצעה. כדי לקדם את תכניתם נסעו השניים, כל אחד בנפרד, בימים 5.5.2016 ו-8.5.2016 לירדן כדי לחדש את דרכונם. ביום 1.6.2016 הגיע נאשם 1 לירדן ולמחרת היום הצטרף אליו נאשם 2. משם טסו השניים לטורקיה, ושמו פעמיהם אל עיירת הגבול גאזי עין-תאב, ביוזעם כי משם יוכלו להבריח את הגבול לסוריה ולהצטרף לדאע"ש. לאחר הגעתם לעיירה האמורה נעצרו השניים על ידי משטרת טורקיה וממנה גורשו לירדן. השניים שבו לישראל ביום 10.6.2016.

בפרק העובדות השלישי, שכותרתו: "קשירת קשר לביצוע פיגוע חבלני בשם דאע"ש - נאשמים 1 - 2", נטען כי לאחר חזרתם ארצה נפגשו נאשמים 1 ו-2 ביוזמתו של נאשם 1 ובפגישתם קשרו קשר לבצע פיגועים בישראל כנגד יהודים מטעם דאע"ש. נאשם 1 הציע לחסוך כסף כדי לקנות רובה קלצ'ניקוב, והציע לבצע פיגוע ירי בראש השנה האזרחי בחוף הים בתל אביב. ימים אחדים לאחר מכן השניים נפגשו פעם נוספת והמשיכו ללבן את הדרכים להוצאתו של פיגוע כאמור אל הפועל, ובתוך כך נאשם 1 ביקש את עזרתו של נאשם 2 בהכנת חומר נפץ לצורך ביצוע פיגוע. בין היתר העלה נאשם 2 הצעה לבצע פיגועי תופת באזור קריית-הממשלה בירושלים ובסמוך לקריית-הממשלה בתל אביב. הצעה נוספת של נאשם 2 לבצע פיגוע סמוך לאצטדיון "טדי" בירושלים נדחתה על ידי נאשם 1 מאחר שסבר כי קריית הממשלה היא יעד עדיף על כך.

בפרק העובדות הרביעי, שכותרתו "ניסיונות יציאה לסוריה של נאשם 3 לשם הצטרפות לדאע"ש במלחמתו ותמיכתו בדאע"ש", נטען כי בסוף שנת 2014 הכין נאשם 3 דגל של תנועת המדינה האסלאמית בשל תמיכתו בארגון. בתחילת שנת 2015 לאחר שצפה באינטרנט בסרטונים אודות דאע"ש החליט נאשם 3 לנסוע לסוריה על מנת להצטרף לדאע"ש ולהילחם במסגרתו. לאחר חיפושים אינטנסיביים בפייסבוק אודות דרכים לכך נסגר חשבון הפייסבוק שלו. משנודע לו כי נאשם 1 שב מטורקיה פנה אליו נאשם 3 וביקש את עזרתו לצאת לסוריה. נאשם 3 מסר לנאשם 1 כי הוא משתייך לחוליה של תומכי דאע"ש המבקשת לבצע פיגועים בישראל בשם דאע"ש. נאשם 3 הציע לנאשם 1 בשלב זה "להוריד פרופיל" כדי למנוע את חשד השלטונות, וסיפר לו על התכנית לרכוש נשק לצורך פיגוע חבלני כנגד יהודים. למרות

הכותרת האמורה לא הואשם נאשם 3 בעבירה של ניסיון לצאת מישראל שלא כדין.

בפרק העובדות החמישי, שכותרתו "קשירת קשר לביצוע פיגוע חבלני בשם דאע"ש - נאשמים 3 - 4", נטען כי לאחר האמור לעיל החל נאשם 4 לעבוד אצל נאשם 3 בעבודות בניה, ובתוך כך קשרו השניים קשר לבצע פיגועים בישראל כנגד יהודים בשם דאע"ש. השניים ליבנו מתווים אפשריים לפיגועים, ובין השאר העלו אפשרות לבצע פיגוע חטיפה ופיגועי תופת באמצעות מטעני חבלה. לאחר שצפו לשם כך בסרטוני הדרכה באינטרנט, התברר לשניים כי לצורך הכנת חומר נפץ הם זקקים לחומרים ובהם פוטסיום (אשלגן), גופרית חקלאית ופחם. נאשם 4 ניסה לרכוש פוטסיום בחנות של חברו וימים אחדים לאחר מכן נאשם 3 מצא מדים צבאיים משומשים וסיכם עם נאשם 4 כי אלה ישמשו אותם לצורך אימונים, פיגועי ירי וחטיפה. השניים שוחחו על האפשרות לבצע פיגוע חטיפה כדי לשחרר את נאשם 1 שבאותה עת נעצר על ידי כוחות הביטחון לצורך חקירת תיק זה.

בגין כל האמור לעיל מואשמים הנאשמים בעבירות של קשר לסיוע לאויב במלחמה - לפי סעיף 99(א) בצירוף עם סעיף 92 לחוק העונשין, תשל"ז-1977; חברות בהתאחדות בלתי מותרת - לפי סעיף 185(א) לתקנות ההגנה (שעת חירום), 1945; נוכחות באסיפה של התאחדות בלתי מותרת - לפי סעיף 185(ד) לתקנות ההגנה (נאשמים 1, 2 ו-4 בלבד); חברות בארגון טרור - לפי סעיף 3 לפקודה למניעת טרור, תש"ח-1948; ניסיון יציאה שלא כדין - לפי סעיף 2א לחוק למניעת הסתננות (עבירות ושיפוט), תשי"ד-1954 בצירוף סעיף 25 לחוק העונשין (נאשמים 1 ו-2 בלבד); ותמיכה בארגון טרור - לפי סעיף 4(ז) לפקודה למניעת טרור.

תשובת הנאשמים לאישום

2. בתשובה לאישום שהוגשה על ידי בא כוחם של נאשמים 1 ו-3 נטען בנוגע לחלק הכללי של כתב האישום, כי הכרזתו של שר הביטחון מיום 30.10.14 "משוללת יסוד עובדתי ומבוססת על השערות בלתי מקצועיות. בלשון אחרת, בעת ההכרזה, זרם ה'סלפיה' ג'האדייה' יהא אשר יהא - ו/או ארגון דאע"ש לא שמו למטרתם פגיעה במדינת ישראל או באזרחיה. על התביעה להוכיח זאת בראיות קבילות ובתוך כך להוכיח את חוקיות ההכרזה. הנאשמים יבקשו מבית המשפט להכריז על ההכרזה כבטלה". לעומת זאת בעניין הכרזת הממשלה על דאע"ש כארגון טרור (סעיף 2 לכתב האישום) השיב ב"כ נאשמים 1 ו-3 - "מוסכם". ב"כ נאשמים 1 ו-3 חלק על תיאור האידאולוגיה של דאע"ש כפי שהופיעה בכתב האישום.

בנוגע לעובדות הפרק הראשון, הודה ב"כ נאשמים 1 ו-3 כי נאשם 1 הצטרף לקבוצת הלימוד של שוויקי וטען כי נלמדו בה עקרונות האסלאם ולא מעבר לכך. הוא הכחיש את האמור בסעיפים 7 - 9 לכתב האישום.

בנוגע לעובדות הפרק השני של כתב האישום אישר ב"כ נאשמים 1 ו-3 כי נאשם 1 שאף להצטרף ללחימה המתנהלת כנגד משטר בשאר אל-אסד בסוריה ואף כי עשה ניסיונות ממשיים לכך כמפורט בסעיפים 10-14 לכתב האישום.

בנוגע לעובדות הפרק השלישי טען ב"כ נאשמים 1 ו-3 כי נאשם 1 לא פעל כדי לסייע לדאע"ש במלחמתו בישראל ולא קשר קשר לבצע פעולות טרור כנגד יהודים. בהתייחסו לסעיפים 16-18 לכתב האישום הודה ב"כ נאשמים 1 ו-3 כי נאשם 1 שוחח עם נאשם 2 על רכישת נשק; על חסכון כסף לצורך כך; על דרכי הכנת חומר נפץ; על הסתרת נשק אם וכאשר ירכש על ידם; ובנוסף הודה כי השניים העלו רעיונות "שהיו בגדר מחשבות בלבד וביניהם המעשים המופיעים בסעיף 18. ואולם, לא היה בין נאשם 1 לנאשם 2 כל מפגש רצונות ומשום כך לא קשרו כל קשר. מכל מקום, לא הייתה לנאשם 1 כל כוונה לבצע פיגוע בפועל".

בנוגע לפרק העובדות הרביעי, ב"כ נאשמים 1 ו-3 הכחיש כי נאשם 3 יצר את הדגל האמור, לחלופין הכחיש כי הוא יצר את הדגל במועד הנטען בכתב האישום וטען כי אין בכך עבירה של תמיכה בארגון טרור, שכן הדגל הוכן לטענתו בטרם ההכרזה על דאע"ש כארגון טרור. לטענתו נאשם 3 נחשף בצפייה באינטרנט לסרטונים העוסקים בדאע"ש כפי שרבים אחרים נחשפו אליהם. הוא הודה כי נאשם 3 השתמש בחשבון הפייסבוק האמור וכי חפץ בנסיעה לסוריה והוסיף כי אין בכך מעשה פלילי. בעניין סעיפים 24 ו-25 לכתב האישום טען ב"כ נאשם 1 ו-3 כי נאשם 3 לא האמין לנאשם 1 כי חזר מטורקיה ולכן שיקר כשסיפר לו כי הוא עומד בקשר עם חולייה של תומכי דאע"ש בחו"ל.

בנוגע לפרק העובדות החמישי, הודה ב"כ נאשמים 1 ו-3 כי נאשם 4 עבד אצל נאשם 3 וכי בהפסקות בעבודתם נחשפו השניים לידיעות בתקשורת על ארגון דאע"ש. לטענתו נאשם 3 לא קשר עם נאשם 4 לבצע פיגועים, הוא הבחין כי נאשם 4, הסובל ככל הנראה ממחלת נפש, מתנהג באופן מוזר, ומשסיפר לו נאשם 4 כי ביקר בחנות כדי לרכוש אשלגן הוא פיטר אותו. נאשם 3 הודה כי מצא מדים צבאיים.

ב"כ נאשמים 1 ו-3 הוסיף "ככל שיש הודאה בעבירה כלשהי בהודעותיהם - דבר שמוכחש - יעמדו נאשמים על ניהול משפט זוטא. שיטות החקירה של חוקרי השב"כ היו דורסניות (איומים, קללות, תנאי מעצר קשים), שברו את רצונם של נאשמים למסור גרסאות אמיתיות ונועדו ליצור את הרושם המטעה כאילו דבריהם של כל אחד מהם משלימים זה את זה בצורה מדויקת". בהמשך הוסכם בין הצדדים שלא לקיים משפט זוטא, וכי טענות נאשמים בעניין קבילות אמרותיהם יתבררו במסגרת כוללת של שמיעת הראיות והסיכומים בתיק. עם זאת בעיצומה של עדותו של נאשם 1 ביום 6.6.2017 הודיע בא-כוחו כי אין הוא טוען עוד כנגד קבילות ההודעות אלא לעניין משקלן בלבד (עמ' 212 לפרוטוקול).

3. ב"כ נאשם 4 טען ביום 4.1.2017 כי מרשו היה בטיפול פסיכיאטרי לפני כשבע שנים; כי נאשם 4 אינו משתף עמו פעולה; כי הוא מתקשה לקבוע אם מרשו כשיר לעמוד לדין; וכי הוא שוקל להגיש בעניין זה חוו"ד פסיכיאטרית מטעמו. במסמך שהגיש ביום 17.1.2017 ובטיעונו בדיון שהתקיים ביום 19.1.2017 הודיע ב"כ נאשם 4 כי נוכח מצבו הנפשי של מרשו "לא ניתן למסור בעניינו תשובה מפורטת בשלב זה". הוא עתר לבטל את כתב האישום מאחר שאינו מגלה עבירה בנוגע למרשו, וטען כי השתתפותו בשיעורי דת, צפייה באינטרנט, שיחה עם נאשם 3 על ביצוע פיגוע ושימוש במדים צבאיים לשם אימונים או פעולת טרור, לא עולים כדי עבירה, שכן מעשים אלה לא יצאו אל הפועל והמשוחחים לא הגיעו ביניהם מעולם להסכמה לבצעם. "לכל היותר מדובר בהרהורים בלב, כל זה לא הגיע לרמת מעשים פליליים, והחוק בישראל לא מעניש על מחשבות אלא על מעשים". לטענתו לא הוכח כי דאע"ש הוא אויב או ארגון מחבלים ולא הוכח כי הוא מנהל מלחמה עם ישראל. לטענתו "ברור כי מטרתו של ארגון דאע"ש היא כפיה אסלמית על האוכלוסייה האסלאמית באזור סוריה ועיראק, ומדיניותו של ארגון דאע"ש אינה מוצהרת וברורה כנגד

ישראל. לכן אין די בעצם ההכרזות כדי להוכיח את העוינות של הארגון לישראל". בשל כלליותם של הטענות וסתמיותם החלטנו ביום 19.1.2017 לדחות את הבקשה לביטול האישום. בעניין הטענה לאי יכולתו של נאשם 4 לעמוד לדין, נעתרנו לבקשת בא-כוחו והורינו לפסיכיאטר המחזוי לבדוק את נאשם 4 במסגרת מעצרו ולחוות דעתו אם הוא כשיר לעמוד לדין. ביום 13.2.2017 הוגש מסמך מאת הפסיכיאטר המחזוי ובעקבותיו זנח נאשם 4 את טענתו בדבר אי כשירות לעמוד לדין.

4. יצוין כי ביום 11.6.2017 הורשע נאשם 2 על פי הודאתו שניתנה במסגרת הסדר טיעון, בנוסח מתוקן של כתב האישום, והטיעון לעונש בעניינו נדחה, עד לסיום ההליכים בעניינם של יתר הנאשמים.

הראיות ממבט על

5. המאשימה נסמכת בין היתר על דברים שאמרו הנאשמים בעדויותיהם בבית המשפט ובהודעות שמסרו בחקירת משטרה, שבהם יש כדי להפליל את עצמם ואת חבריהם לכתב האישום; על עדות של מומחה מטעמה בעניין ארגון דאע"ש; ועל הודעותיהם של עדים שהוגשו בהסכמה - אחמד שוויקי, מוחמד הנדייה ומאמון מפארגה.

הודעותיהם של הנאשמים בחקירה ועדויותיהם בבית המשפט

6. **נאשם 1** - יליד 1984 תושב מחנה הפליטים שועאפט בירושלים, נשוי ובעת מעצרו היה אב לשניים ובציפייה ללידת הילד השלישי. הוא סיים תשע שנות לימוד ועובד בנהיגת משאית.

נאשם 1 נעצר לחקירה ביום 30.8.2016. בימים שלאחר מכן הוא נחקר במטה המשטרה במגרש הרוסים בירושלים, לסירוגין ע"י השב"כ וע"י המשטרה. אמרותיו בשב"כ הוגשו בהסכמה, לצורך בחינת משקלן של הודעותיו במשטרה.

ביום 30.8.2016 בשעה 10:30 בחקירת שב"כ (ת/11), נרשם מפיו זכ"ד על ידי המכונה חזי. נאשם 1 מסר כי בעבר היה עצור במגרש הרוסים. נמסר לו דף מידע על זכויותיו כעצור, הוא קרא אותו וחתם עליו. לבקשתו נמסר לאמו על דבר מעצרו. הוא מסר כי בריאותו תקינה וכי אינו נזקק לתרופות. הוא טען כי המחשב בביתו מקולקל; כי היה לו בעבר חשבון פייסבוק שאינו עושה בו שימוש זה חמש שנים; כי ביקר בירדן אצל משפחתו במרס 2016, כשמטרת הביקור קבלת דרכון ירדני; כי ביחד עם נאשם 2 יצא דרך ירדן לטורקיה לטיול; כי הטיול הסתיים במעצרם של השניים על ידי משטרת טורקיה והחשדתם בניסיון להבריח את הגבול לסוריה כדי להצטרף לדאע"ש, ולאחר ששהו ארבעה ימים במעצר הוחזרו על ידי משטרת טורקיה לישראל.

בשעה 14:15 הודיע המכונה חזי לנאשם 1 כי הוא מנוע מפגש עם עו"ד עד יום 1.9.2016 (ת/12).

לאחר מכן הובא נאשם 1 להארכת מעצר בבית משפט השלום בירושלים, שהחליט להאריך את מעצרו ב-10 ימים.

ביום 31.8.2016 בין השעות 11:20 - 18:15 נחקר נאשם 1 בחקירת שב"כ שתועדה ע"י המכונה רומנו (ת/13). נאשם 1 חזר על גרסתו האמורה, והכחיש כי הוא משתתף בשיעורי דת בהנהגתו של אחמד שוויקי. לנאשם 1 נמסר כי השב"כ עוקב לאורך זמן אחר פעילותו ופעילותם של חבריו וכי חברו נאשם 2 סיפר בחקירתו על השעורים בהנהגתו של שוויקי.

ביום 1.9.2016 בשעה 11:50 הודע לו כי מניעת המפגש עם עורך דין הוארכה עד יום 4.9.2016 (ת/14).

בין השעות 13:15 - 15:30 נחקר נאשם 1 בשב"כ ע"י המכונה רומנו (ת/15) ולא שינה את גרסתו האמורה. נמסר לו כי בנוסף לחשדות האמורים הוא נחשד גם בכך שהתכוון ביחד עם חבריו "לבצע פעילות בתוך ישראל מטעם המדינה האסלאמית בהיותם תומכיה ופעיליה". נאשם 1 הכחיש זאת מכל וכל.

ביום 4.9.2016 נחקר נאשם 1 כמעט ברציפות החל מהשעה 10:15 ועד לשעה 04:00 בבוקר שלמחרת.

בין השעות 10:15 - 12:50 נחקר נאשם 1 בשב"כ ע"י המכונה שגיא (ת/16). בחקירה זו התמיד נאשם 1 בגרסתו האמורה. הודע לו כי מניעת המפגש שלו עם עורך דין מוארכת פעם נוספת - עד 6.9.2016. נמסר לו כי תכנים מהטלפון הנייד שלו נמצאים בידי השב"כ ויש בהם כדי לחזק את הראיות בנושאים שבהם הוא נחשד.

בין השעות 14:00 - 21:05 נחקר נאשם 1 פעם נוספת על ידי המכונה שגיא (ת/17). בראשית החקירה התמיד נאשם 1 בגרסתו האמורה לעיל. התאפשר לו לצפות בנאשם 2 כשהוא מוסר הודעה למשטרה, ונמסר לו כי נאשם 2 מודה במיוחס לו, וכי בידי החוקרים ראיות נוספות כנגדו ובהן חומר רב אודות המדינה האסלאמית שהיה מצוי ברשותו. נאשם 1 הסביר זאת בסקרנות בלבד. הוא אישר כי "החל לצפות באינטרנט בתכנים של המדינה האסלאמית ולאחר מכן צפה בשיעורים של המדינה האסלאמית דרך אפליקציית טלגרם וזה מה שהוביל אותו". משהמשיכו החוקרים להטיח בו כי הוא מעורב במעשים כאמור לעיל, הודה נאשם 1 כי נהג לשלוח לנאשם 2 הודעות ווטסאפ ובהן שיעורי דת. לדבריו כחודש וחצי לפני שנסעו לטורקיה, הוא פנה לנאשם 2 והציע לו "לצאת לסוריה ולהצטרף למדינה האסלאמית". לאחר שהתלבט בדבר מסר לו נאשם 2 תשובה חיובית, והשניים נסעו בנפרד לירדן כדי לחדש את דרכונם ובנסיעה שניה יצאו לטורקיה, ונעצרו על ידי משטרת טורקיה בגאזי עין-תאב, ולאחר שהייה של ארבעה ימים במעצר הוחזרו לישראל.

בין השעות 21:30 - 04:00 נחקר נאשם 1 ע"י המכונה שרון ודבריו תועדו בזכ"ד (ת/18). לאחר שמסר כי הוא חש בטוב, נמסר לו כי חלה "התקדמות" בחקירתו של נאשם 2, שהוסיף על דברים שאמר נאשם 1 בחקירתו, כדוגמת שיעורי הדת אצל אחמד שוויקי. נאשם 1 מסר כי בשיעורי הדת של אחמד שוויקי אודות מצוות הג'יהאד, הוא הבין כי מדובר בחובה אישית החלה עליו כמוסלמי, וכי בהמשך לכך הוא החליט כי עליו לצאת לסוריה. לדבריו התכוון לעבור את הגבול לסוריה בעד אחת הפרצות בגדר המפרידה בינה לבין טורקיה, וכי כששב לישראל הבין כי היציאה לסוריה הייתה

שגויה. הוא עמד על כך שהשיעורים אצל שוויקי עסקו בדת בלבד, וכשנשאל מדוע ביקש להשתתף בלחימה בסוריה עבור עם אחר, הוא השיב כי שגרת החיים במקום מגוריו במחנה הפליטים שועפאט קשה מאוד. הוא מסר כי בשיעורי הדת האמורים נכח נאשם 2 ונוספים שאינו מכיר.

ביום 5.9.2016 נגבתה הודעתו הראשונה של נאשם 1 במשטרה (ת/1), ובה מסר כי נסע לטורקיה עם נאשם 2 במטרה לחצות את הגבול לסוריה ולהצטרף למדינה האסלאמית, זאת לאחר שהצטייד בירדן בדרכון. בעיירת הגבול גאזי עין-תאב השניים נעצרו ע"י משטרת טורקיה, ולאחר ארבעה ימים שבהם שהו במעצר הוחזרו לישראל. לדבריו רצה להצטרף לדאע"ש כדי "להילחם עם המדינה האסלאמית נגד בשאר אל-אסד כי הוא רוצח אנשים, אני גם התחלתי לפני 6 או 7 חודשים לצפות באינטרנט בתכנים של המדינה האסלאמית ועל דאע"ש, וגם שיעורים למדינה האסלאמית בטלגרם, וזה גם הדבר שגרם לי לצאת לדאע"ש". לדבריו נהג לשלוח באמצעות הוואטסאפ לנאשם 2 שיעורי דת של דאע"ש. חודש וחצי לפני הנסיעה לטורקיה הוא פנה לנאשם 2 והציע לו להצטרף לנסיעה למדינה האסלאמית ולאחר שהסכים נסעו השניים, כל אחד מהם בנפרד, לירדן כדי לחדש את דרכונם הירדני. לדבריו השתתף בשיעורי דת אצל אחמד שוויקי, שבהם השתתף גם נאשם 2. לטענתו בשיעורים אלה לא דובר על ג'יהאד ולא על אסלמיה ג'יהאדיה.

בין השעות 18:00 - 19:05 נחקר בשב"כ ע"י המכונה גיל, וככלל לא שינה את גרסתו שלעיל. הוא מסר כי הוא מתחרט על הניסיון לצאת לסוריה ואמר כי "היות ומוכר שדאע"ש הורג מוסלמים הרי שלא טוב שפלסטינאים יצאו להילחם במסגרתם".

ביום 6.9.2016 בין השעות 13:30 - 22:30 נחקר נאשם 1 בשב"כ ודבריו תועדו על ידי המכונה רומנו(ת/20). נמסר לו כי מניעת מפגש בינו לבין עורך דין הוארכה עד יום 8.9.2016. הנדון השיב לשאלות בענין סכום הכסף במזומן שנטל לנסיעה לטורקיה והדרך לחצות את הגבול מטורקיה לסוריה, וכן הוא מסר את שמותיהם של המשתתפים בשיעורי הדת שקיים שוויקי ובהם נאשמים 2 ו-4. הוא הכחיש כי בידי חבריו לקבוצת הלימוד היה נשק. לדבריו המשתתפים בקבוצה היו מתומכי המדינה האסלאמית, אך עמד על כך כי הנושא לא עלה כלל בשיעורי הדת האמורים. הוא הכחיש מעורבות בפעילות צבאית ובקשר עם אמצעי לחימה, וטען כי לשוויקי לא היה חלק בהחלטתו להצטרף לדאע"ש בסוריה. לבקשת החוקר העלה נאשם 1 את דבריו על הכתב וחתם על כך. הוא אמר "כי הבין ששגה וכי הוא מצטער מאוד על הדברים ומתחרט... שמע וצפה באינטרנט אודות המדינה האסלאמית פשוט גרמו לו לאבד את ההיגיון ולכן החליט לצאת לסוריה כי אכן האמין שזו הדרך הנכונה... כי החלטה זו שקיבל בעבר ללא ספק לא היה מקבל כיום וכי כנראה שיצטער עליה כל חייו... והוא מודה לאל שלא עבר לסוריה". נאשם 1 הכחיש כי תכנן לבצע פעילות בתוך ישראל, וטען כי אינו מסתיר דבר וכי בכוונתו להשיב בכנות לכל השאלות שיישאל כפי שעשה עד כה. לאחר שמניעת המפגש שלו עם עורך דין הוסרה, פגש נאשם 1 את עורך דינו ולאחר מכן שב להמשך החקירה ובה חזר על גרסתו כאמור לעיל.

ביום 7.9.2016 בשעה 07:16 נגבתה ע"י המשטרה הודעה שניה מנאשם 1 (ת/2) ובה חזר על עיקרי הדברים שמסר בחקירותיו האמורות בשב"כ. הוא מסר את שמותיהם של המשתתפים בקבוצת הלימוד של שוויקי ומסר כי הם מתומכי המדינה האסלאמית ובהם נאשמים 1 ו-4. כי המשתתפים נהגו לעקוב אחר פרסומי דאע"ש ולשוחח על כך. הוא הכחיש שימוש בנשק לצורך ציד והכחיש כי תכנן לבצע פיגוע חבלני נגד ישראל מטעם המדינה האסלאמית. הוא הודיע כי הוא "מתחרט על הדברים".

ביום 7.9.2016, לאחר שמעצרו הוארך ב-12 ימים נוספים, נחקר נאשם 1 בשב"כ בין השעות 10:55 - 23:05 ודבריו תועדו ע"י המכונה רומנו (ת/21) וע"י המכונה נעים (ת/22). נאשם 1 טען כי חוקריו טופלים עליו אשמות שווא וכי אם היה בכוונתו לבצע פיגוע בישראל היה בידו לעשות כן בלא לצאת לטורקיה. משהוטח בו כי "הוא שיקר בנוגע לפעילות הצבאית, כיצד רצה לבצעה פה בישראל, האמל"ח, חנ"מ, מטען, אנשים נוספים ועוד", הוא לא הגיב. משנאמר לו כי נאשם 2 סיפר בחקירה על יוזמתו לבצע פעולות ג'יהאד בתוך ישראל שינה נאשם 1 את גרסתו ומסר כי "הוא שוחח עם מחמד חמיד אודות ביצוע פיגוע בירושלים... שוחחו על רכישת אמל"ח, אקדח או קלצ'ניקוב לצורך פיגוע ירי בירושלים...". נאשם 1 הודה כי הציע מיוזמתו לבצע פיגועים, זאת לאחר שהשניים שבו מטורקיה. הוא הודה בתכנון ייצור מטען חבלה והכחיש כי אנשים נוספים מעורבים בכך. נאמר לו כי האמת ידועה לחוקריו מנאשם 2, ובעקבות זאת הוא מסר על גם רצונם של נאשם 4 ונוספים לצאת לסוריה. הוא מסר על ניסיונות לעבור מישראל לסיני כדי להצטרף למדינה האסלאמית ועל שיחות שקיים עם נאשם 3 אודות פעילות צבאית ואיסוף אמצעי לחימה לשם כך, וטען כי השיב לנאשם 3 כי הוא וחבריו אינם מעוניינים בכך.

ביום 8.9.2016 בין השעות 06:00 - 07:55 נחקר נאשם 1 בשב"כ ולא הוסיף על גרסאותיו הקודמות (ת/23).

בין השעות 10:15 - 14:35 נחקר נאשם 1 בשב"כ ודבריו תועדו על ידי המכונה רומנו (ת/24). בחקירתו מסר פרטים שיפורטו להלן בסקירת הודעתו במשטרה ת/3, ושעיקרם: שיחות שקיים עם נאשם 3 אודות תכניות לביצוע פיגועים מטעם דאע"ש בישראל בעתיד הקרוב, כשהכוונה היא לפגוע במטרות צבאיות ולא בחפים מפשע; הצעתו של נאשם 3 לנאשם 1 ולחבריו ליטול בכך חלק; ולאחר זמן - הודעתו לנאשם 3 כי חבריו אינם מעוניינים להשתתף בכך; שיחות שקיים עם נאשם 4 בעניין יציאה לסוריה לצורך הצטרפות למדינה האסלאמית ובדיקת גבולה של ישראל עם סיני לרבות באזור רפיח, כדי לבדוק אם ניתן לחצות אותו; פרטים אודות קבוצת הלימוד האמורה בהנהגתו של שוויקי, ותמיכה של חבריה במדינה האסלאמית והבעת תקווה כי יוכלו לבצע פעולות ג'יהאד בישראל; ניסיון לרכוש מאחמד נעים נשק ולחלופין ממכריו במחנה פליטים בלאטה שבשכם; שיחה עם נאשם 2 על השגת רובה קלצ'ניקוב או אקדח לצורך ביצוע פיגוע בישראל וכן שיחותיו עם נאשם 2 בדבר הכנת חומר נפץ ותכנית לבצע פיגוע התאבדות בבסיס הקריה בתל אביב; מחשבה של נאשם 1 לבצע פיגוע ירי בחוף הים בתל אביב ערב ליל ראש השנה האזרחי בסוף שנת 2016. נאשם 1 הוסיף כי בעבר ראה ברשותו של נאשם 4 אקדח, שבו התכוון לעשות שימוש בירי על אחר.

ביום 8.9.2016 בשעה 14:40 גבתה המשטרה הודעה שלישית מנאשם 1 (ת/3) ובה מסר כי בחודש אוגוסט 2016, כשבוע לפני מעצרו, ביום שישי לאחר תפילת הערב פנה אליו נאשם 3, שוחח עמו על המדינה האסלאמית ואמר כי "בקרב יהיה פעילויות של המדינה האסלאמית בישראל, ואמר לי שיהיה עבודה על ישראל מהמדינה האסלאמית" ומסר כי הוא חבר בקבוצה המשתייכת למדינה האסלאמית וכי "הכינו נשקים וחומר נפץ לפעילויות בישראל". לדבריו לאחר יומיים נאשם 3 טלפן אליו מהטלפון הנייד של נאשם 4, ובעקבות זאת פגש את נאשם 3 שאמר לו כי הם אינם רוצים לבצע פעולות כנגד ילדים וחפים מפשע. בהודעתו שב נאשם 1 וסיפר על קבוצת הלימוד בהנהגתו של שוויקי שכללה בין היתר את נאשמים 2 ו-4, ועל שיחות שקיים עם משתתפי הקבוצה על יציאה לסוריה ועל "הצורך שדבר זה יהיה בישראל". לדבריו שוחח עם אחמד נעים ממחנה הפליטים שועפאט וביקש ממנו למכור לו נשק. הוא הודה כי לאחר ששב מטורקיה הוא פנה לנאשם 2 והציע לו לבצע "פעילויות" בישראל, ולצורך כך להשיג נשק: "אני אמרתי למחמד חמיד שאנחנו חייבים לאסוף כסף שנוכל לקנות נשק, אמרתי לו שאנחנו חייבים בערך 20,000-30,000 ₪ שנוכל לקנות קלצ'ניקוב או אקדח, חשבנו לעשות את הפעילות בירושלים, ואמרתי למחמד חמיד שאני דיברתי עם בן דוד שלי אחד נעים שיש לי נשק שנקנה אותו, מחמד חמיד הסכים לדבר ואמר טוב". הוא הודה כי ארבעה ימים לפני

מעצרו הוא יזם מפגש עם נאשם 2, שבו הציג לו באמצעות הטלפון הנייד שלו סרטונים על פיגועי התאבדות וירי של אנשים מהמדינה האסלאמית, על הכנת חומרי נפץ ועוד. "וראיתי בסרט אנשים מהמדינה האסלאמית מכינים חומר נפץ וממלאים אותה בחביות, והראה בסרט איך עושים מכונת תופת, אני אמרתי למחמד חמיד שאנחנו לבד יכולים לייצר את החומר נפץ אבל לא יודעים איך. מחמד אמר לי שיש סיכוי שנמות בזמן ייצור החומר נפץ, מחמד חמיד אמר לי אם החלטנו לייצר חומר נפץ נייצר אותו בבתים הנטושים ושה מקום טוב ואין אף אחד שם ואפשר להחביא נשק ואף אחד לא יידע... אני חשבתי למלא את המשאית שאני עובד עליה חומר נפץ ואלך איתה לצבא ההגנה בתל-אביב ואפוצץ את המשאית שם, כמו שעושים במדינה האסלאמית, הרעיון היה פיגוע התאבדות, לא לשים את המשאית שם ואפוצץ אותה מרחוק". נאשם 1 הוסיף כי בשנת 2016 "חשבתי לעשות פיגוע ירי באירוע מסיבה אצל היהודים ביפו בראש השנה, אני דיברתי על זה למחמד חמיד שאני רוצה לעשות פיגוע ירי בראש השנה ביפו ואני חשבתי על המקום הזה כי יש שם הרבה אנשים, כי הייתי שם בטיול".

בשעה 18:45 נחקר נאשם 1 בשב"כ ודבריו תועדו על ידי המכונה רומנו (ת/25). נאשם 1 הכחיש כי ברשותו רובה קלצ'ניקוב ואקדח או כלי נשק אחר ולא הוסיף על גרסאותיו האמורות.

ביום 8.9.2016 בשעה 20:35 נגבתה הודעתו המשטרית הרביעית של נאשם 1 (ת/4), שבה חזר על תיאור שיחותיו עם נאשם 3 כאמור בהודעה ת/3, והוסיף כי נאשם 3 אמר לו "שהם לא רוצים להרוג אזרחים או ילדים והם רוצים להבריא את הגופות שיחלישו את מדינת ישראל". לדבריו הוא הודיע לנאשם 3 כי חבריו אינם מעוניינים להיות מעורבים בפעילות זו. לדבריו כחודשיים-שלושה לפני נסיעתו לטורקיה, הוא שוחח על הנסיעה עם נאשם 4 שרצה להצטרף אליו ואל נאשם 2. הוא הוסיף כי נסע עם נאשם 2 לגבול ישראל-מצרים, שם השניים בדקו אם ניתן לחצות את הגבול. "בדקנו כמה מקומות וראינו שזה קשה... כי הגדרות בנויות היטב ויש הרבה כוחות בטחון". ימים אחדים לאחר מכן הגיעו השניים לאזור רפיח והתרשמו כי גם שם יש קושי לעבור את הגבול. לדבריו יצר קשר עם אדם שנהג להבריא סמים ממצרים לישראל וביקש את עזרתו לעבור את הגבול לסיני, אך זה לא סייע לו. בירור אם ביכולתם לקבל אשרת כניסה למצרים העלה כי מאחר שהינם בני פחות מ-40 הדבר אינו אפשרי. לדבריו בקבוצת הלימוד האמורה של שוויקי, הוא הבין כי המשתתפים בה תומכים בפעילות המדינה האסלאמית "והתחילו לדבר שהדבר יהיה גם בישראל". לדבריו השתתפו בקבוצה נאשמים 2 ו-4 ונוספים. הוא מסר כי לאחר ששב מטורקיה הוא פנה לבן דוד שלו, ששמו אחמד נעים, וביקש את עזרתו ברכישת רוב קלצ'ניקוב או אקדח. לדבריו בכוונתו היה לבדוק בנוסף אם ניתן לרכוש כלי נשק במחנה הפליטים בלאטה שבשכם. ואולם בסופו של דבר הוא לא רכש נשק. נאשם 1 הוסיף כי לאחר חזרתם מסוריה, נפגשו נאשמים 1 ו-2 ביוזמתו "אני אמרתי למחמד חמיד שלא נוכל להגיע לסוריה ובגלל זה שאלתי אותו מה אתה חושב שנעשה פעילות בישראל ותקנה נשק, מחמד חמיד הסכים, אני אמרתי לו שאנחנו חייבים לאסוף כסף בערך 30,000 ₪ בשביל הנשק קלצ'ניקוב או אקדח אמרתי לו שנעשה את הפעילות באיזה מקום בישראל ואני אמרתי למחמד חמיד, שביקשתי מבן דוד שלי אחמד נעים יבדוק לי עם סוכן שמוכר נשק אבל לא אספנו כסף לנשק". הוא הוסיף כי הראה לנאשם 2 סרטון בטלפון הנייד שלו ובו נראים פיגוע התאבדות, ייצור חומר נפץ, רימון ובניית מכונת תופת. "אני אמרתי למחמד חמיד שאנחנו יכולים לעשות חומר נפץ אם נהיה סובלניים נוכל לייצר ואם היינו יודעים לייצר חייבים ללכת לעשות את זה בבתים הנטושים...".

ביום 10.9.2016 וביום 12.9.2019 נחקר נאשם 1 פעמיים נוספות בשב"כ (ת/26 ות/27) ומסר כי אמר בחקירותיו את כל האמת "אודות פעילותו לרבות ניסיונו לצאת לסוריה, להצטרף למדינה האסלאמית, תכנונים לביצוע

פעילות צבאית בישראל וכד' אך כיום הוא יכול לומר באופן ברור כי הוא מסר הכל וחוקריו יכולים להיות רגועים". הוא אישר כי חברי קבוצת הלימוד עשו שימוש במכשיר קשר בשתיים מנסיעותיהם וטען כי השימוש במכשיר הקשר היה תמים. הוא חזר על פרטים שמסר בדבר שיחותיו עם נאשם 2 בעניין פיגועי תופת באצטדיון טדי בירושלים ורכישת אמצעי לחימה.

ביום 22.9.2016 10:08, עשרה ימים לאחר חקירותיו האחרונות בשב"כ ובמשטרה נגבתה הודעה משטרתית נוספת מנאשם 1 (ת/5), ובה חזר והודה כי הוא ונאשם 2 החליטו לבצע פיגוע בדרך של פיצוץ משאית חומר נפץ במחנה צבאי הקריה בתל אביב או באצטדיון טדי בירושלים, לדבריו "אני ומחמד חמיד היינו בבית וציפנו באינטרנט בפלאפון שלי אסדאראת המדינה האסלאמית דאע"ש ושם ראינו סרטון המתאם ומבהיר כיצד מבצעים פיגוע פיצוץ משאית ובגלל כך אני ומחמד חמיד דיברנו שנבצע פיגוע פיצוץ משאית ... במחנה הצבאי בתל אביב או במגרש הכדורגל טדי בירושלים והחלטנו אני וחמד חמיד לבצע פיגוע המשאית".

ביום 22.9.2016 בשעה 11:25 נגבתה הודעה משטרתית נוספת מנאשם 1 (שסומנה פעמיים - ת/6 ות/7), ובה הוצגו לו תמונות וסרטונים שלפי הטענה הורדו ממכשיר הטלפון הנייד שלו. נאשם 1 השיב כי יתכן שהוריד תמונה אחת או שתיים הנוגעות לדאע"ש וכן סרטון "שמדבר על השיעה ואיך היו המוסלמים תופסים את הבחורה המוסלמית ואוזקים אותה ואני זה שהורדתי אותו לפלאפון שלי מהיטיוב". את כל יתר התמונות והסרטונים הכחיש שהוריד, ואף שהחוקר הטיח בו פעם אחר פעם כי תמונות בני משפחתו נמצאות במאגר התמונות שבטלפון שלו, וכי אין היגיון בניסיון שלו להכחיש כי הוריד חלק מהתמונות, עמד נאשם 1 על דבריו והציע הסבר לפיו אפליקציית "טלגרם" שמוחקת בטלפון הנייד שלו הורידה באופן עצמאי תמונות אלה.

ביום 24.9.2016 בשעה 21:47 נגבתה הודעתו האחרונה של נאשם 1 במשטרה (ת/8) ובה אמר כי בהצטרפות לדאע"ש "עשיתי טעות גדולה והטלפון עשה לי שטיפת מוח ובעזרת השם אני ילמד לקח טוב שנתפסתי" לשאלה אם ידע כי דאע"ש מוגדר בישראל כארגון בלתי חוקי, השיב כי נהג לצפות בפרסומים של דאע"ש והבין כי מדובר ב"מדינה יש בה זכויות ושהאנשים חיים רגיל ונסעתי לתמוך בהם להילחם בשיעים ובמה שהם עושים בסונים... אני חי אצל היהודים ונסעתי כדי להילחם בשיעים ולא חשבתי להילחם ביהודים".

ביום 25.9.2016 וביום 26.9.2016 התקיימו בשב"כ שיחות משותפות בין החוקרים לבין נאשמים 1 - 3 ביחד, ובהן אישרו השלושה כי מסרו בחקירתם את כל הידוע להם וביקשו לדעת מתי צפויה חקירתם להסתיים (ת/28 ות/29).

ביום 26.9.2016 בשעה 16:40 נחקר נאשם 1 בשב"כ ומסר כי בין משתתפי קבוצת הלימוד האמורה היה גם נאשם 4.

ביום 28.9.2016 בשעה 10:00, התבקש נאשם 1 להיפגש עם שני עצורים נוספים ולמסור להם כי סיפר את מלוא האמת בחקירתו. נאשם 1 הסכים לכך. משהוכנס אדם בשם מחמוד אבו חליפה לחדר אמר לו נאשם 1 "שהוא ומחמד חמיד סיפרו את כל האמת אודות שיעוריו של אחמד שוויקי וכי הם סיפרו דברים נוספים על עצמם שמחמוד לא

היה קשור אליהם". לאחר מכן הוכנס אדם נוסף בשם יוסף טהה ונאשם 1 אישר בפניו כי השתתף בשיעורי דת אצל אחמד שוויקי וטען כי שיעוריו לא כללו תכנית הנוגעת למדינה האסלאמית.

7. במסגרת פרשת ההגנה העיד נאשם 1 ומסר בחקירתו הראשית כי החליט לנסוע לטורקיה כדי לעבור ממנה לסוריה, על מנת להילחם בבשאר אל אסאד "בגלל שהוא היה הורג את האנשים שם והתינוקות והילדים", וכי לא היתה לו כוונה "לעשות חבלות או לגרום נזק". כל כוונתו היה להגן על הילדים ולא לסייע לאף אחד מהארגונים הנלחמים באסד. לדבריו הגיע לטורקיה דרך ירדן, ונסע לעיירת הגבול האמורה, שם נעצר על ידי משטרת טורקיה, ולאחר חקירה שבה הוא ונאשם 2 סיפרו כי הגיעו לטורקיה למטרת תירות, הוחזרו השניים לישראל. לדבריו ניסה לצאת לסיני כדי לנסוע משם לסוריה, באמצעות ארגון "תנזים" או "בית אל-מקדס" המזוהה עם דאע"ש. לדבריו הוא השתייך לקבוצת לימוד דת של אחמד שוויקי שעמה אף יצא לטיולים.

נאשם 1 דחה בעדותו את הטענה כי תכנן לבצע פיגועים בישראל "זה בלתי אפשרי. מה יש לי לעשות פה בישראל ולפגוע בישראל? למה לפגוע בישראל?" לדבריו דיבר עם נאשם 2 על פיגועים בישראל אך השניים לא הגיעו לכלל החלטה.

בעניין חקירתו מסר נאשם 1 כי שהה בחדר קטן מתחת לאדמה, שבסמוך לו הופעל מזגן רועש. "היו לוחצים עלי לא נתנו לי לישון, היו דופקים את הדלת עלי בלילה כשהייתי ישן משהו דופק על הדלת וגם ניתקו את החשמל". לטענתו "נלחצתי בחקירות, הייתי לחוץ, הגעתי למצב שהייתי בוכה". לדבריו ביום חקירתו השני נאזק עד לשעה ארבע בבוקר: "הייתי יושב על הכיסא מוגבל באזיקים והידיים שלי היו לצד הגוף שלי. הגעתי למצב שאני אמרתי לחוקר אמרתי לו שאני רוצה להרוג את עצמי בגלל הלחץ שאני בו". לטענתו בעת אחת מחקירותיו נכנס חוקר לחדר החקירות, קלל את אמו ואיים לפגוע בו. לדבריו חוקריו הציגו לו תצלומים שאותם הכיר ככאלה שצולמו בטורקיה בעת מעצרו שם.

בעניין החלטה לבצע פיגועים בישראל חזר נאשם 1 ואמר "בכנות, באמינות, אני מדבר את האמת לכבוד השופט אני לא תכננתי. דיברנו, שוחחנו ואני גם באמת אני מצטער ומתנצל על כל הדיבור שדיברתי בעניין הזה בכנות ובאמת אני אפילו לא יודע להסתכל בעיניים של השופט בגלל מה שעשיתי או בגלל הדיבור שדיברנו אבל לגבי התכנון בכלל אנחנו לא תכננו ולא תכננתי". לדבריו שוחח עם נאשם 2 על ביצוע פיגועים אך לכלל החלטה הדבר לא הגיע. הוא הכחיש כי בחקירתו הודה כי החליט לבצע פיגועים וטען: "החוקר הערבי כשהיה כותב לפעמים הוא היה קורא חלק מהחקירות וחלק מהן לא היה קורא, לא היה מפרש". לדבריו לא קרא את הודעותיו בטרם חתם עליהן.

ב"כ נאשם 4 נמנע מלחקור את נאשם 1.

בחקירתו הנגדית אישר נאשם 1 דברים שאמר בהודעותיו בעניין שיעורי הדת בהנהגתו של שוויקי בהשתתפותם של נאשמים 2 ו-4 ונוספים, ומסר כי מחוץ למסגרת השיעורים שוחחו המשתתפים אודות דאע"ש והביעו תמיכה במדינה האסלאמית. הוא אישר כי אמר את הדברים שבת/3 בין היתר בעניין "הצורך" לקיים פעילות דאע"ש בישראל, והוסיף כי אינו יודע אם דבריו היו נכונים. לעניין דבריו בהודעתו ת/3 בדבר יוזמתו לקנות רובה או אקדח אישר נאשם 1 את

הדברים, אף הסביר כי הדבר נוגע לסכסוך שכנים שבו הוא מעורב. לעניין פגישתם של נאשמים 1 ו-2 לאחר שיבתם מטורקיה והחלטתם באותה עת לבצע פיגועים בישראל, אישר נאשם 1 את דבריו שבת/3 ואמר "דיברנו ככה, נכון", והוסיף כי נאשם 2 ביקש להשיב לו במועד אחר. לטענתו בפגישה נוספת ביניהם השיב נאשם 2 כי אינו מעוניין לקחת חלק בכך וכי ברצונו להתרכז בלימודי דת. לשאלה מדוע בחקירתו אמר כי נאשם 2 הסכים לכך השיב נאשם 1 "יש הרבה דברים שלא הייתי מרוכז בגלל שהייתי לחוץ".

לעניין דבריו בנוגע להכנת חומר נפץ, אישר נאשם את דבריו בהודעתו במשטרה (ת/3 שורה 47) והוסיף כי הוא ונאשם 2 לא ידעו כיצד מכינים חומר נפץ. לטענתו השניים רק שוחחו על כך אך לא הגיעו לכלל החלטה או תכנון. הוא אישר כי נאשם 2 אמר לו "שאם החלטנו לייצר חומר נפץ נייצר אותה בבתי הנטושים ושה מקום טוב ואין אף אחד שם ואפשר להחביא נשק ואף אחד לא ידע", והוסיף: "כן, הוא אמר לי ככה אבל לא היה בכוונתנו לעשות ככה". לעניין הכנת משאית נפץ ופיצוץ שלה במחנה צה"ל בקריה בת"א אישר נאשם 1 כי אמר את הדברים בהודעתו, והוסיף "אמרתי. אני מתנצל ומצטער על הדיבור הזה שאמרתי. בכנות אני לא החלטתי ולא תכננתי לעשות את הדברים האלה, היינו רואים את הסרט כשדיברנו ככה". בעניין ביצוע פיגוע ירי בערב ראש השנה האזרחי במסיבה בפי, אישר נאשם 1 כי אמר את הדברים.

בחקירתו הנגדית נאשם 1 אישר את פרטי שיחתו עם נאשם 3 כמתואר בהודעתו (ת/3), לרבות בעניין קשר שיש לנאשם 3 עם נציג המדינה האסלאמית ותכנית לבצע פיגוע בישראל, וכן בנוגע לזמינותו של נשק וציוד בידיו של נאשם 3 לצורך כך. נאשם 1 הוסיף כי דבריו של נאשם 3 הבהילו אותו וכי סיפר עליהם לחבריו. הוא אישר כי נאשם 3 הזהיר אותו כיצד להתרחק מהחשדות הצפויים לאחר שיתרחש פיגוע תופת בישראל וביקש ממנו להעביר מסמך לחבריו. הוא סתר עצמו בשאלה אם קיבל לידיו מסמך מנאשם 3 אם לאו.

משהוצגה לו הודעתו של נאשם 3 במשטרה ובה טען כי לאחר כישלונם להיכנס לסוריה אמר לו נאשם 1 כי "המצב לא יכול להישאר ככה וצריך לעשות משהו בעניין" (ת/55(1) ש' 62), הכחיש נאשם 1 את הדברים; וכשהוקראו לו דבריו של נאשם 3 בהודעתו (ת/55 (2) שורות 21 - 29), לפיהם נאשם 1 אמר לו "שנמאס לו מניסיונותיו הכושלים להגיע לסוריה והמצב לא צריך להמשיך ככה ושהוא התעייף וחייב לעשות משהו והוא צריך לארגן חגורות נפץ שיפוצץ את עצמו על מנת לנוח ויגיע לגן עדן", הכחיש נאשם 1 כי אמר דברים אלה. משהוצגו לו דבריו של מחמד הנדייה (ת/108), ולפיהם נאשם 1 סיפר לו כי בכוונתו לבצע פיגועים בשם המדינה האסלאמית, הכחיש נאשם 1 כי אמר את הדברים.

בחקירה חוזרת לנאשם 2, טען נאשם 1 כי שיחותיו עם נאשם 2 בעניין פיגועים החלו תמיד לאחר שצפו ביחד בסרטוני וידאו. בחקירה חוזרת לנאשם 4 הוא מסר כי נאשם 4 השתתף בקבוצת לימודי הדת לעיתים רחוקות.

8. נאשם 3 - יליד 1987, תושב מחנה הפליטים שועפאט, נשוי ואב לשניים, עובד כקבלן בניה. בינו לבין נאשם 1 קשרי משפחה בעקבות נישואי אחיו של נאשם 3 לאחותו של נאשם 1.

ביום 8.9.2016 נעצר נאשם 3 לחקירה ונחקר בשב"כ בין השעות 19:30 - 05:00 (ת/59). בפתח חקירתו, שתועדה ע"י המכונה רוסו, נמסר לו "דף זכויות לנחקר" בערבית, עליו הוא חתם, ונמסרה לו הודעה בדבר מניעת מפגש עם עו"ד עד יום 11.9.2016. משנשאל מי ממקורביו נעצר לאחרונה לחקירה, השיב כי ידוע לו על מעצרו של נאשם 1 שדעותיו ומעשיו מוכרים לכל. הוא מסר כי שוחח עם נאשם 1 בביתו והתריע בפניו כי עליו "להירגע עם הדברים שעושה כי הוא יפגע בסופו של דבר". משהוטח בו כי ידוע לחוקרים כי הוא שוחח עם נאשם 1 על תכנון פיגועים, אמצעי לחימה וחוליה בה הוא קשור, ביקש נאשם 3 "לספר כעת את הסיפור כולו". לדבריו בשיחתם האמורה סיפר לו נאשם 1 כי יצא לירדן, משם לסעודיה ומשם לטורקיה על מנת להצטרף למדינה האסלאמית, וכי הוא נעצר ע"י המשטרה הטורקית והוחזר לישראל. הוא מסר כי אמר לנאשם 1 כי הוא עצמו פעיל המדינה האסלאמית ועומד בקשר עם פעיליה. לאחר שהוטח בו פעם נוספת כי הוא משמיט פרטים מהשיחה האמורה, טען נאשם 3 כי "הוא לא קשור בתכנון פיגועים וכי לא קשור באמצעי לחימה וכי לא באמת עמד בקשר עם פעילי דאע"ש". הוא אישר כי נאשם 4 עבד אצלו. לדבריו הוא מכיר את נאשם 1 מגיל צעיר וחש קרבה אליו. בשנתיים האחרונות חל שינוי אצל נאשם 1 - הוא גידל זקן והפך אדוק "בצורה מוגזמת" ונראה בקרב קבוצה גדולה של אנשים הנוהגים להתווכח "לגבי הדרך הנכונה". לדבריו השיחה האמורה התנהלה לאחר שנאשם 1 שב מנסיעתו לטורקיה. לדבריו הוא שאל את נאשם 1 לפרט נסיעתו, ונאשם 1 השיב לו כי רצה להילחם בשם המדינה האסלאמית. לטענתו הוא אמר לנאשם 1 בכזב כי הוא עצמו פעיל במדינה האסלאמית, זאת כדי לנסות לשכנעו לשנות את התנהגותו. לדבריו ניכר בנאשם 1 כי התלהב מדבריו ושאל אם חבריו אנשי דאע"ש מחזיקים בנשק, ולכך השיב בחיוב. לטענתו לשאלתו של נאשם 1 אם "יש תכנונים לגבי היכן וכיצד יפעלו" השיב נאשם 3 "כי יש תכנונים ויש אמצעי לחימה אך על עמאר להיות סבלני... לא פירט אמצעי לחימה ותכנונים וכי בפועל אמר זאת מבלי שיש אמת בדברים". לדבריו אמר לנאשם 1 להמתין להוראות ממנו ואף להתרחק מחבריו שבמסגד, ובנוסף הציע לו "לשנות את מראהו", המסגיר את הזדהותו. לדבריו בעקבות זאת נאשם 1 גילח את זקנו.

לאחר הפוגה של חמש שעות, התחדשה חקירתו של נאשם 3 בשב"כ, וביום 9.9.2016 בין השעות 10:05 - 14:45 הוא נחקר בידי המכונה מירון (ת/60). בחקירה זו חזר נאשם 3 על גרסתו האמורה והסביר כי סיפר את האמור לעיל לנאשם 1 "כדי להרגיע את עמאר ולהוציא אותו ממחשבות של רצון ללכת להילחם ולעשות דברים שיסכנו אותו". משנאמר לו כי קיים פער בין גרסתו לבין גרסתו של נאשם 1 בתיאור שיחתם האמורה, הוא מסר פרט נוסף ולפיו הוא אמר לנאשם 1 "שיש לו קשר עם 'אמיר' שהוא אחראי על קבוצה של אנשים, יש להם אמצעי לחימה והם יכולים להשיג כל מה שהם רוצים ושהוא גם נמצא בקשר עם ה'אמיר' באמצעות תוכנת מחשב". לדבריו בשיחתם, כדי להוכיח כי דבריו אמת, הוא נכנס לחשבון הטוויטר שלו והוכיח לנאשם 1 כי בידיו מידע ישיר כאתר של דאע"ש, המאומת לאחר מכן בתקשורת.

לאחר הפוגה של כשעה, במהלכה התקיים דיון בבית המשפט בהארכת מעצרו, שב נאשם 3 לחקירה בשב"כ שהתקיימה בין השעות 16:00 - 19:55 (ת/61), ובה חזר על גרסתו האמורה. הוא הכחיש כי ציפה למעצרו לאחר שנודע לו על מעצרו של נאשם 1. נאשם 3 מסר כי הוא יודע אודות הקשר שבין נאשם 1 ונאשם 4. לדבריו הוא לא שוחח עם נאשם 4 אודות נאשם 1, אף כי נאשם 4 עבד אצלו.

ביום 10.9.2016 בין השעות 09:15 - 15:00 נחקר נאשם 3 בשב"כ ע"י המכונה גבריאל וחזר על גרסתו האמורה (ת/73). בין השעות 15:00 - 19:50 נחקר בידי המכונה בנג'י (ת/62).

ביום 11.9.2016 בין השעות 10:10 - 18:10 נחקר נאשם 3 בידי רוסו (ת/63) ולא הוסיף פרטים על אלה שמסר בחקירותיו הקודמות. נמסר לו כי מניעת המפגש שלו עם עורך דין הוארכה עד 13.9.2016.

ביום 11.9.2016 בשעה 22:55 נגבתה הודעתו המשטרתית הראשונה של נאשם 3 (ת/55) ובה חזר על דברים שאמר בחקירת השב"כ האמורה. נאשם 3 מסר כי כשבועיים לאחר ששמע שנאשם 1 חזר מחו"ל הוא פגש אותו ושאל אותו על נסיעתו. בשיחה זו נאשם 1 סיפר לו על נסיעתו דרך ירדן לטורקיה, ניסיונו לעבור את הגבול לסוריה כדי להצטרף למדינה האסלאמית ולהילחם במסגרתה, ומעצרו בידי משטרת טורקיה. נאשם 1 סיפר לו על שיעורי דת שהוא מקבל. כאמור בחקירותיו האמורות בשב"כ, מסר נאשם 3 כי ביקש מנאשם 1 לחשוב על ביתו ועל ילדיו. הוא סיפר לו בכזב כי הוא עצמו תומך במדינה האסלאמית ומכיר בה אנשים, ולשאלתו הוא השיב כי יש בידיו ובידי חבריו נשק ו"יש תכנון", ולטענתו הוא ביקש ממנו להתאזר בסבלנות. לדבריו לא אמר לנאשם 1 מהם סוגי כלי הנשק שברשותו. "שיקרתי לו שאוריד קצת לחץ ממנו". לטענתו לשאלת נאשם 1 הוא השיב כי הוא יוצר קשר עם דאע"ש באמצעות האינטרנט. לדבריו הוא ביקש מנאשם 1 לשנות את התנהגותו ואת המראה שלו כי "כל הכפר יודע שאתה דאע"ש... תראה אותי אני מדינה אסלאמית ולא מגדל זקן אחרי". לדבריו למחרת ראה שנאשם 1 גילח את זקנו, וסיפר שניתק את קשריו עם תומכי דאע"ש. לדבריו "אני חשבתי שהוא גם רוצה לבגוד בי ואני התחלתי להראות שאני מדינה אסלאמית, אמרתי לו שיש לי קשר עם אלאמיר (הנסיך), ושהוא האחראי עלינו ואמרתי לו שהייתי מדבר עם אלאמיר... דרך האינטרנט דרך אתרים חברתיים... וששאל אותי איך אני מתקשר עם אלאמיר... והמדינה האסלאמית אני לקחתי אותו לחדר העבודה... פתחתי את המחשב ופתחתי גוגל פלוס והשם הראשון שיצא לי לחצי עליו ואמרתי לו אתה רואה כאן... אני... מדבר איתם בתוכנית אלקודס... לאנשים במדינה האסלאמית... פתחתי את הטוויטר וראיתי שם חדשות על המדינה האסלאמית ואמרתי לו לעמאר שאני מכיר משהו ומקבל חדשות על המדינה האסלאמית ואמרתי לו שאלה החדשות שקראתי בטוויטר, ועמאר אז נכנס לטלגרם אצלו ונכנס לבדוק שזה נכון ומצא שזה נכון מה שאמרתי לו... עמאר הראה לי את האתר שיש לו בטלפון של המדינה האסלאמית שבטלגרם ואני אמרתי לו שיש לי כמוהו וישירות בלי שירגיש הלכתי לשירותים והורדתי את הטלגרם ואחר כך הראיתי לו שיש לי בטלפון שלי טלגרם, וזה הדיבור הזה כולו שדברתי ושיקרתי לו על מנת למנוע ממנו לנסוע...".

נאשם 3 הוסיף כי שמע מנאשם 1 על קבוצת לימודי הדת ובה כ-50 עד 60 איש וכי המורה ישב בכלא תקופת מאסר של 10 שנים בגין השתייכות לאלקעידה. נאשם 3 מסר כי נאשם 4 עובד אצלו וגם הוא תומך בדאע"ש, וכי לעיתים היה לוקח את הטלפון הנייד שלו כדי לשמוע הרצאות ושירים של דאע"ש.

ביום 12.9.2016 בין השעות 10:10 - 17:40 נחקר נאשם 3 פעם נוספת בשב"כ (ת/64) והסביר פעם נוספת את גרסתו האמורה, בדבר פרטי הכזב שמסר לנאשם 1 בשיחתם כדי להניעו לחדול מפעילות. נאשם 3 העלה על הכתב את ראשי הפרקים של גרסתו.

ביום 13.9.2016 לאחר שנמסר לו כי מניעת המפגש שלו עם עו"ד הוארכה ביומיים (ת/65), נחקר נאשם 3 בשב"כ בין השעות 14:25 - 23:40 (ת/66). במהלך החקירה הוטח בנאשם 3 כי אינו דובר אמת וכי הוא פעיל בחוליה של המדינה האסלאמית וקשור בהחזקת אמצעי לחימה. נאשם 3 אמר כי הוא מעוניין לספר את האמת ומסר את הפרטים שמסר למחרת בהודעתו המשטרתית (ת/55(1)) שעיקריה יובאו להלן. לעניין הכנת חומר נפץ בצוותא עם

נאשם 4, אמר נאשם 3 כי לאחר שלא עלה בידם להשיג את החומרים הנדרשים לכך "בשלב מסוים הוא וסעד חשבו על דרכים אחרות לבצע ג'יהאד והחליטו כי ינסו להשיג אמצעי לחימה על מנת לפעול עמו". לדבריו לאחר מעצרו של נאשם 1 "נותרו הוא וסעד והם המשיכו בתכנונים". לדבריו ימים אחדים לפני מעצרו, נאשם 4 סיפר לו כי פגש אדם שהראה לו אקדח ונשק נוסף.

משהוכנס נאשם 4 לחדר החקירות בו נחקר נאשם 3, השיב נאשם 3 בחיוב לשאלות החוקר אם סיפר את כל האמת אודות פעילותו עם נאשם 4: תכניותיהם, "החומרים", ו"הנשק"; וכן אודות המדינה האסלאמית.

ביום 14.9.2016 בשעה 11:00 נחקר נאשם 3 בשב"כ ע"י המכונה דייגו. לדבריו הוא ונאשם 4 ביקשו להשיג נשק וחומר נפץ, כדי לייצר מטענים למלחמה ב"כופרים", זאת "מבלי שהגיעו לתכנון פיגוע מפורט". לדבריו באותה עת לא התפלל בקביעות ונאשם 4 החזירו לדרך בה מקפיד על תפילותיו. משטען החוקר כי הוא מסתיר פרטים בנוגע לנשק ולחברי החוליה הוא עמד בהכחשתו.

ביום 14.9.2016 14:48 נגבתה הודעתו המשטרתית השנייה של נאשם 3 (ת/55(1)) ובה הודה כי בסוף שנת 2014 החל להתעניין בדאע"ש ב"גבהת אל נוסרה" ובהתרחשויות בסוריה. את ההתעניינות שלו בגבהת אל נוסרה הסביר "כי הם חזקים והקרבות שלהם עניין של דת ואהבתי את האקשן ורציתי להשתתף והרגשתי שייכות". לדבריו הפיץ סרטונים המתעדים את מעשיהם. עם הזמן עברה התעניינותו למדינה האסלאמית והוא הרבה בצפייה בסרטונים אודותיה. לדבריו הפך לתומך במדינה האסלאמית והחליט לצאת לסוריה. לשם כך ביצע חיפושים בפייסבוק עד שחשבונו נסגר. הוא הוסיף כי נמשך אחר דאע"ש בשל "האקשן שראיתי בסרטונים של דאע"ש וגם כי היו רוצחים את השיעים והרצח והשריפות שהיו עושים דאע"ש כל זה השפיע עלי להצטרף לדאע"ש וגם עניין 'אלחלאפה' ודאע"ש נלחמו עם הכופרים אני הרגשתי שאני רוצה להצטרף". לדבריו הצטרף לפעילות "אלדעווה" שמרכזם בלוד. לטענתו לתקופה של כשנה התרחק מדאע"ש עד לפגישתו האמורה עם נאשם 1, שסיפר לו כי היה בדרכו לסוריה כדי להצטרף לדאע"ש וסיפר לו על מעצרו סמוך לגבול סוריה לאחר שהגיע לטורקיה דרך ירדן. לדבריו נאשם 1 אמר לו כי משנכשל בהצטרפות למדינה האסלאמית "המצב לא צריך להישאר כך וצריך לעשות משהו בעניין". לדבריו הוא ביקש מנאשם 1 פרטים אודות אנשי קשר לכניסה לסוריה מתוך כוונה להגיע בעצמו לסוריה ואולם הוא חש כי נאשם 1 מונע ממנו מידע בעניין זה. "הייתי חייב על מנת שעמאר יאמין לי ואקח ממנו השמות של האנשים שתקשר איתם בגלל דאע"ש אמרתי לו שגם אני מכיר נסיך מדאע"ש ומדבר איתם". לדבריו נאשם 1 התלהב מדבריו ולשאלותיו אם יש לקבוצת האנשים האמורה תכניות ונשק, השיב נאשם 3 בחיוב. לדבריו נאשם 1 סיפר לו על נאשם 4 העובד אצלו כי הוא משתייך למדינה האסלאמית וכי קשה לסמוך עליו. לדבריו נאשם 4 החזיק בדעות קיצוניות ותמך במדינה האסלאמית. בשל כך חש קרבה אליו ונוצר עניין משותף ביניהם. נאשם 3 הוסיף כי נאשם 4 הציע שיכינו חומר נפץ, וכי לשם כך צפו השניים ביחד בסרטון באנטרנט העוסק בכך. "צפינו בשני קטעים ביוטיוב 'איך מכינים אבק שריפה' וזה היה על חומר בשל 'בותסיום' ופחם וגופרית חקלאית. אני אמרתי לסעד שמאפה נשיג חומרים אלו סעד אמר לי שחבר שלו יביא לנו את החומרים...לאחר כמה ימים שאלתי את סעד מה נסגר לגבי החומרים עם חבר שלו וסעד אומר שלא רוצה לשאול אותו יותר מדי על מנת שלא יחשוד...".

ביום 15.9.2016 בין השעות 10:40 - 14:15 (ת/68) ובין השעות 15:40 - 17:30 (ת/69) נחקר נאשם 3

בשב"כ בידי המכונה אמנון. משנאמר לו כ"שגם מספר פערים בין דבריו לבין המידע הידוע לחוקריו", אמר נאשם 3 כי ברצונו לספר פרטים נוספים ומסר את הפרטים שעליהם חזר בהודעתו ת/55(2) שסקירתה תובא להלן. בנוסף לכך מסר כי כשלושה ימים לפני מעצרו ולאחר שנודע להם על מעצרו של נאשם 1, הציע נאשם 4 לבצע פיגוע חטיפה. לדבריו בסופו של דבר לא הוחלט אם לחטוף חייל או אזרח ולא התגבש מתווה מסוים.

ביום 17.9.2016 נגבתה הודעתו המשטרתית השלישית של נאשם 3 (ת/55(2)), ובה הוא מסר כי בשנים 2012 - 2013 הוא ניסה לרכוש נשק להגנה עצמית. לדבריו ביום 9.7.2016, לאחר שנאשם 1 סיפר לו על ניסיונו להצטרף לדאע"ש, "אמרתי לעצמי שיכול להיות להשיג נשק דרך עמאר במחיר זול ואני בטוח שעמאר לא ידבר והוא גם הוסיף שנמאס לו מניסיונותיו הכושלים להגיע לסוריה והמצב לא צריך להמשיך כך ושהוא התעייף וחייב לעשות משהו והוא צריך לארגן חגורת נפץ שיפוצץ את עצמו על מנת לנוח ויגיע לגן עדן... ברגע זה הרגשתי שעמאר רוצה שמשהו יביא לו נשק ופה התחלתי להתרחק".

לדבריו כשלושה שבועות לפני מעצרו נאשם 4 הגיע לביתו, ובשיחתם הציע נאשם 4 להכין מטעני חומר נפץ וכי לצורך כך ראו סרטונים באינטרנט. לדבריו זמן מה לאחר מכן נאשם 4 אמר "שנמאס לו ושרוצה להשיג חגורת נפץ ושיפוצץ את עצמו וינוח... הבנתי שהעניין גדל והתחיל להיות רציני וחרג ממה שרציתי כי אני רוצה נשק". לטענתו בעקבות זאת פטר את נאשם 4 מעבודתו אצלו.

למחרת היום הוסרה מניעת המפגש של נאשם 3 עם עו"ד (ת/70, ת/72), וחקירתו הופסקה לארבעה ימים.

משהתחדשה החקירה, ביום 21.9.2016, נחקר נאשם 3 בחקירת שב"כ שארכה כארבע שעות (ת/73-ת/75) ומסר בה פרטים שקיבלו ביטוי בהודעה משטרתית שמסר מאוחר יותר באותו ערב (ת/56). בחקירתו ת/73 דחה נאשם 3 את הטענה כי בעת ששוחח עם נאשם 4 הוא הציג לו אקדח או רובה ומסר כי הראה לו רק מדי צבא.

בהודעתו המשטרתית האמורה (ת/56) מסר נאשם 3 כי בעת עבודתו מצא אריזת קרטון ובה בגדי צה"ל וכי "נזכרתי במילים של סעד עראמין בביתי בקשר לאימונים הצבאיים בכדי שנכין את עצמנו למלחמה על העתיד ופיגוע החטיפה של הישראלים", ובשל כך נטל את המדים במכוניתו והציג אותם לנאשם 4. לשאלת אשתו השיב כי הוא נזקק למדים לצורך עבודתו. לדבריו נאשם 4 אמר לו למחרת כי הוא מבקש לשמור אצלו על הבגדים כדי שישמשו "לטובת האימונים הצבאיים והמלחמה נגד הכופרים והיהודים וגם נשתמש בהם בפיגוע החטיפה של הישראלים בכדי להחליף עם הישראלי שעתידים לחטוף עם האסיר עמאר סובחי אלביאע" ואולם הוא סרב והותירם בביתו. לטענתו החזיק במדים "לאימונים הצבאיים ולמלחמה נגד הכופרים והיהודים באמצעות המטענים והנשק וגם בכדי לחטוף ישראלים" בין היתר לצורך מיקוח על שחרור נאשם 1. במסגרת הודעה זו מסר נאשם 3 כי בסוף שנת 2014 הכין דגל דאע"ש, שאותו מסר לנאשם 2.

9. בעדותו בבית המשפט חזר נאשם 3 וטען כי הוא מכיר את נאשם 1 מאז שהיה כבן 10 ובהמשך לכך בדרך של קרבת משפחה כאמור לעיל, וכן את נאשם 4 כעובד שלו. לדבריו פגש באקראי את נאשם 1 לאחר תפילה במסגד ושוחח

עמו על המדינה האסלאמית ועל הצורך לסייע בידה להילחם בבשאר אל אסד ההורג באזרחי סוריה. לדבריו ראה כי האכזבה מכישלון ההצטרפות למדינה האסלאמית השפיעה על נאשם 1 ולכן החליט "להוציא אותו מזה ולהרחיק אותו מזה". לצורך כך הוא ניסה לשכנע אותו כי הוא עצמו "קשור ושאי שייך, אמרתי לו תשמע, אני מכיר גם אנשים ואני יודע יש קבוצה ויש נשק ויש הכל והולך להיות דברים טובים בהמשך... וראיתי שהוא התחיל להשתכנע לאט לאט והתחיל להאמין לי כדי לשכנע אותו יותר, נכנסתי למחשב אצלי בבית, נכנסתי לאינטרנט, לאיזה אתר, אמרתי לו, אתה רואה. הוא שאל אותי איך אתה מדבר על האנשים האלה שאתה מדבר עליהם ואז נכנסתי למחשב, נכנסתי לסתם אתר, אמרתי לו כך וכך אני עושה וכך וכך אני מדבר עם האנשים האלו. זה סתם אתר היה. הרגשתי שהוא התחיל להאמין לי ואז אמרתי לו, תשמע, הוא היה לחוץ, רצה ללכת. אמרתי לו, טוב, אין בעיה. אני אהיה איתך בקשר, אני אשב איתך עוד פעם ואדבר איתך אבל אני מבקש ממך להפסיק ללכת ברחובות, להגדיל זקן, להגדיל שערות ולדבר על המדינה האסלאמית. למה, כי אתה בסופו של דבר תיכנס לבית הסוהר כי יש הרבה אנשים בסביבה ששומעים ורואים. תפסיק עם השטויות האלה ועד פה וזה נגמר והבן אדם הלך. התקשרתי אליו אחרי זה פעם אחת, דיברתי איתו בשיחה. נראה לי שפעם אחת שלחתי לו גם הודעה פעם אחת אחרי זה ומאז לא פגשתי אותו עד שנעצר."

בעניינו של נאשם 4 חזר נאשם 3 על גרסתו בחקירה ולפיה ראה ביחד עם נאשם 4 סרטונים "בין הסרטונים יצא סרטון שיש בו איזה מן בן אדם שהוא מדליק איזה מן דבר כזה עגול שמוציא עשן לבן. אז אחרי זה היה פירוט איך עושים את זה וזה היה חומר של פוטסיום, גפרית ופחמים". לדבריו נאשם 4 אמר כי יברר אודות חומרים אלה באמצעות חברו העוסק בהם במסגרת עבודתו. לדבריו מספר ימים לאחר מכן מסר לו נאשם 4 כי מדובר בחומר מסוכן. הוא הכחיש כי נאשם 4 אמר לו כי ינסה להשיג פוטסיום. בנוסף לכך הכחיש נאשם 3 כי נאשם 4 אמר לו כי עליהם להשיג נשק וכי השניים שוחחו על פיגועים שיש לבצע כנגד יהודים, באמצעות פוטסיום או בכל דרך אחרת. לדבריו כלל לא אמר דברים אלה בחקירה, החוקר רשם את הדברים והוא חתם עליהם בלי לקרוא אותם. הוא אישר כי מצא מדים צבאיים וכי נטל אותם, אולם זאת לצורך עבודתו. משראה כי מדובר במדים קרועים השליך אותם. הוא הכחיש כי המדים נועדו לביצוע פיגוע חטיפה וטען כי את המדים מצא והשליך זמן רב לפני שיחתו עם נאשם 4. הוא אישר כי שוחח עם נאשם 4 על ביצוע פיגוע חטיפה. לדבריו "היה בקטע צחוק, אולי נחטוף איזה מישהו ונשחרר את עמר במקומו וזה היה בקטע צחוק". לדבריו "אני ניסיתי לעבוד עליו כי רציתי להשיג נשק כי יש לי בעיות עם אנשים בשכונה, בכפר. יש לי סכסוך עם אנשים ולא יכולתי לקנות נשק מכל בן אדם אז חיפשתי בן אדם אמין שאני יכול לקנות ממנו. לא מצאתי בן אדם אחר חוץ ממנו ואז אמרתי כאילו הוא בן אדם אמין, בן אדם שומר, לא יכול להיות שהוא בן אדם שיכול להיות רע. ניסיתי דרכו להשיג. ראיתי שאי אפשר ואין לו והוא לא קשור... ראיתי שאין מצב והוא לא מבין וזה לא קשור אליו. זה לא בשבילו כאילו, הוא לא מבין בזה". הוא הודה כי הכין בשנת 2014 דגל דאע"ש "את הדגל אהבתי. הדגל הזה נמצא מלפני המדינה האיסלמית, לא אחרי המדינה האיסלמית. זה לא חדש. זה לא משהו שהוא חדש. אם אתה נכנס עכשיו אתה יכול לדעת שהדגל הזה נמצא לפני איזה עשר שנים ודאע"ש זה רק לפני כמה שנים...הדפסתי בבית... ולא ידעתי מה לעשות עם זה אז הבאתי את זה לעמאר ביד".

במענה לשאלותיו של ב"כ נאשם 4 מסר נאשם 3 כי נאשם 4 ראה את המדים ברשותו.

לדבריו בעת מעצרו ביתו היתה חולה. "כל פעם שהם רצו לשאול אותי ולדעת ממני משהו, הם היו מראים לי את התמונות של הילדים, אתה לא רוצה לעזור לילדים. אז תגיד, נתתי ארבע הודעות וכל פעם שיקרתי במשהו אחר. כשידיברתי אמת לא האמינו לי". לדבריו בחר לשקר כדי להביא לשחרורו וכן בשל תנאי המעצר הקשים "אתה לא יכול להיות 30 יום בתוך חדר 2 X 2 ששלוש פעמים ביום מנתקים לך את החשמל... רציתי לגמור, לא משנה לי איך ומתי כי שמעתי מאנשים ששמו אותם בבידוד, שאם אתה יוצא מפה אתה יוצא לבית סוהר אז זה יהיה לך יותר טוב, אתה

תבקר את ההורים, אתה תעשה שיחת טלפון, תדבר, תראה את ההורים ואמרו לי אתה לא תוכל לדבר עם עו"ד עד שלא נגמור את החקירה. הייתי מוכן להגיד כל מילה והייתי מוכן גם לקחת על עצמי גם יותר גרוע מזה. אני יצאתי מהבית, אשתי עמדה ללדת באותה תקופה שהם לקחו אותי גם לבית המעצר". לדבריו הפליל בכזב את נאשם 4 "יש הרבה דברים שניסיתי לזרוק עליו. אמרתי יכול להיות שאם אני זורק על משהו אחר, אני אצא יותר מוקדם... חלק מהדברים היינו ביחד ואמרנו ביחד, חלק מהדברים שאני שיקרתי לא היו. לא אני עשיתי ולא הוא עשה בכלל, ואני זרקתי גם עליו בכלל".

לשאלות ב"כ המאשימה בחקירה נגדית השיב נאשם 3 כי דבריו בחקירה לפיהם התעניין בדאע"ש וצפה בסרטונים העוסקים בדאע"ש ובג'בהת אל נוסרה נכונים. לדבריו חשב על הרעיון להצטרף לדאע"ש אך לא תכן זאת. הוא אישר את דבריו בחקירה כי "עמר אמר לי שנכון שכשל בכניסה לסוריה ובהצטרפות למדינה האיסלמית אבל המצב לא צריך להישאר". הוא הכחיש כי אמר לנאשם 1 כי הוא משתייך לקבוצה המתכננת לבצע פיגועים; הכחיש כי נאשם 4 היה קיצוני מבחינה דתית; והכחיש כי אמר בחקירה כי הוא תומך בדאע"ש. את בקשת הסליחה שלו בחקירתו הוא הסביר כבקשת סליחה מבני משפחתו.

לעניין ת/55(2) הכחיש נאשם 3 כי שוחח עם נאשם 4 על הכנת מטענים, והכחיש כי נאשם 4 שוחח איתו על חגורת נפץ. לדבריו לא אמר לחוקר כי התכוון לעשות שימוש במדים הצבאיים לחטיפה וכי החוקר רשם זאת על דעת עצמו. בנוסף הוא הכחיש את דבריו של נאשם 4 כי נאשם 3 הוא שהציע לבצע פיגועים.

10. **נאשם 4** - רווק תושב ענאתא, נעצר לחקירה ביום 8.9.2016 ובאותו יום נחקר לראשונה בשב"כ (ת/82). לאחר שקרא וחתם על "דף זכויות לנחקר" בערבית, מסר נאשם 4 כי לפני כ-15 שנה הוא לקה במחלת הנפילה וכי מאז הוא אינו סובל מכך ומצב בריאותו תקין. הוא אישר כי השתתף בשיעורי דת של אחמד שוויקי, ואף שהובהר לו כי נאשמים 1 ו-3 מסרו פרטים מרובים בחקירתם אודות מעורבותם בפעילות נגד בטחון המדינה, הכחיש נאשם 4 כי נטל חלק כלשהו בפעילות ביטחונית.

ביום 11.9.2016 נחקר נאשם 4 פעם נוספת בשב"כ. לאחר שהתלונן על כאבים באוזניו ובחזה וטופל על ידי רופא בית המעצר, השיב נאשם 4 לשאלות (ת/83). משהוטח בו כי חבריו הפלילו אותו כמי שקשור למדינה האסלאמית, לתמיכה בה ולפעילות במסגרתה וכן בפעילות צבאית כנגד ישראל, הכחיש זאת נאשם 4, וטען כי כל פעילותו דתית. בהמשך דבריו אישר נאשם 4 כי נאשמים 1 ו-2 הציעו לו לנסוע לטורקיה לטיול וכן למצרים לשארם אל-שייח, גם כן למטרת טיול.

ביום 12.9.2016 נחקר נאשם 4 פעם נוספת בשב"כ וחזר על הכחשתו בדבר מעורבות בפעילות ביטחונית. הוא אישר כי השתתף בטיולים בארץ במסגרת חוג לימודי האסלאם האמור והכחיש כי היה ברשות המטיילים מכשיר קשר. בנוגע לנסיעה לטורקיה שינה נאשם 4 את גרסתו והודה כי מטרת הנסיעה עם חבריו הייתה להצטרף למדינה האסלאמית, וכי הוא חזר בו מכך לאחר שהגיע למסקנה כי המדינה האסלאמית "אינה הדרך הנכונה".

ביום 13.9.2016 נחקר נאשם 4 לאורך 14 שעות וחצי, בין השעות 14:10 - 04:55 (ת/86 - ת/88). בראשית חקירתו חזר בו נאשם 4 מהודאתו בכך שהתכוון להצטרף למדינה האסלאמית בסוריה. הוא הכחיש כי תיכנן לבצע פיגועים בישראל וכי פעל להשגת חומר נפץ לשם כך. הוא הכחיש כי בעקבות שיחתו עם נאשם 3 הוא פנה לחברו שבבעלותו חנות קוסמטיקה כדי לברר אם ביכולתו לסייע בהשגת חומרים הדרושים להכנת חומר נפץ. הובהר לו כי מחשבו של נאשם 3 בידי החוקרים ומכאן שידיעתם בדבר פעילותם רחבה.

משעמד נאשם 4 לאורך זמן בהכחשתו הוכנס לחדר החקירה נאשם 3 אשר אמר לו כפי שנוסחו הדברים בזכ"ד החקירה כי "הכל נחשף"; כי "סיפר הכל ובכלל זה את כל מה שקרה בינו לבין הנדון"; כי סיפר על "ענייני המדינה האסלאמית"; וכי "סיפר הכל על אמצעי הלחימה והחומרים". לאחר הפוגה, שב נאשם 4 לחקירה ועמד על הכחשתו וטען כי נאשם 3 משקר, ואף שהודע לו כי בידי החוקרים מידע על תכנון פיגועים ועיסוק בחומר נפץ ואמצעי לחימה, הוא התמיד בהכחשתו.

למחרת ביום 14.9.2016 נחקר נאשם 4 בשב"כ לאורך 18 שעות, בין השעות 10:10 - 04:20 (ת/89 - ת/90). נאשם 4 התמיד בהכחשתו אודות תכנית שרקם עם נאשם 3 לבצע פיגועים בישראל, גם לאחר שנמסר לו כי נאשם 3 סיפר על כך, וחזר על פרטים שמסר בחקירותיו הקודמות. בשלב מתקדם של חקירה זו אישר נאשם 4 כי ראה בביתו של נאשם 3 סרטון הדרכה באינטרנט בדבר שיטות לייצור חומר נפץ, וטען כי נאשם 3 ביקש ממנו לנסות ולהשיג פוטסיום. הוא הכחיש כי פנה לחבר בעניין זה ומסר כי אמר לנאשם 3 כי הוא אינו מעוניין להתעסק בכך. הוא חזר והכחיש כי השניים תכננו לבצע פיגועים בישראל כחלק מפעילות ג'יהאד של המדינה האסלאמית; כי הוא שיזם את הרעיון לבצע פיגועים; כי משהבין כי יתקשו להכין חומר נפץ הוא הציע להשיג אמצעי לחימה וכי ראה בעיניו אקדח ונשק נוסף שאותם תכנן לרכוש. לקראת סוף חקירתו הודיע נאשם 4 כי הוא חזר בו מכל הדברים שבהם הודה וכי מדובר בשקרים שהמציא בהשפעת חוקריו.

ביום 15.9.2016 בין השעות 10:15 - 04:15 נמשכה חקירתו של נאשם 4 בשב"כ (ת/91 - ת/92, ות/93). בראשית החקירה הודע לנאשם 4 כי הוא מנוע מלהיפגש עם עורך דין. נאשם 4 חזר על הכחשתו, גם לאחר שהוטחה בו גרסתו של נאשם 3 ובכלל זה דבריו על רצונו של נאשם 4 להשיג חגורת נפץ כדי לבצע פיגוע התאבדות, ותכנית לביצוע פיגוע החטיפה. נאשם 4 הגיב לדברים אלה בסערת רגשות, צעק וקילל את נאשם 3.

לאחר ששב מהארכת מעצר בבית המשפט, התמיד נאשם 4 בהכחשתו, עד שבחקירתו שהחלה לאחר חצות והתארכה עד לשעה 04:15 (ת/91) מסר גרסה, ובה הודה כי ביקש להצטרף ללחימה בסוריה במסגרת המדינה האסלאמית בסוריה, אך בהמשך הדברים חזר בו מכוונה זו. לדבריו כחודש לפני החקירה הזמין אותו נאשם 3 לביתו ואמר לו כי הוא מעוניין להשיג פוטסיום כדי להכין מטען חבלה. לדבריו נאשם 3 הראה לו סרטון ובו הסבר כיצד מייצרים מטען חבלה וביקש את עזרתו בהשגת פוטסיום, והוא השיב כי ינסה להשיג את החומר, ובעקבות זאת הגיע לחנות המוכרת לו וביקש מבעליה את החומר וזה דחה את בקשתו, ועל כך דיווח לנאשם 3. לדבריו בפגישה האמורה הציע נאשם 3 לבצע פיגוע חטיפה של חייל וכן לרכוש נשק, והוא דחה הצעות אלה. נאשם 4 הביע צער על מעשיו.

שש שעות לאחר מכן, ביום 15.9.2016 בשעה 10:25, נחקר נאשם 4 בשב"כ (ת/92) ומשנטען בפניו כי גרסתו

"אינה שלמה ולמעשה לא מציאותית", הופסקה החקירה. לאחר הפוגה של חצי שעה במהלכה שהה בתא המעצר התחדשה החקירה (ת/93) ובה מסר נאשם 4 גרסה ארוכה ומפורטת, שיומיים לאחר מכן נמסרה לחוקר משטרה (ת/79), ובמרכז הודאתו כי הוא ונאשם 3 החליטו לבצע פיגוע בישראל באמצעות חומר נפץ שיכינו ומאוחר יותר החליטו לבצעו באמצעות אמצעי לחימה.

בהודעתו האמורה מיום 17.9.2016 (ת/79) מסר נאשם 4 כי ברצונו למסור את מלוא האמת ואת מניעיו למעשיו "אני לא רוצה להסתיר דברים ורוצה להגיד הכל... אני לוקח אחריות מלאה ורוצה להודות באשמה". לדבריו נאשם 3 והוא החלו לחפש פוטסיום כדי להכין פצצה. הוא הכחיש כי מטרת חומר הנפץ הייתה לבצע פיגועים בישראל. הוא מסר כי השתתף בשעורי דת אצל אחמד שוויקי וכי באותה עת עקב אחר המדינה האסלאמית וצפה בסרטונים אודותיה. לדבריו תכנן עם נאשמים 1 ו-2 לצאת לטורקיה כדי לעבור את הגבול לסוריה ולהצטרף ללחימה במסגרת המדינה האסלאמית, אך חזר בו מכוונתו זו. לדבריו בשיחותיו עם נאשם 3 "היה דיבור שנעשה פיגוע או פעולה מסוג אחר אבל לא סיכמנו איזה ואני רוצה להגיד שהדיבור יצא מיוסף... יוסף אמר לי שחשוב על כמה דרכים לעשות פיגועים ומהם לחטוף חייל ולעשות מטען, ולאחר מכן יוסף אמר שיועד איך להכין מטענים" והציג לו סרטון באנגלית המסביר כיצד מכינים פצצות מפוטסיום. נאשם 3 ביקש ממנו להשיג את החומר והוא השיב לו כי ישאל את חברו העובד בחנות קוסמטיקה. לדבריו לאחר מכן נאשם 3 רצה להשיג נשק, "אני אמרתי לו שינסה להשיג לו... יוסף אמר שהוא ישיג והמשכנו לדבר על העניין, יוסף הציע פעולת חטיפת חייל ואני אמרתי לו שישכח מהעניין כי יש בזה הרס בית והעניין נסגר בזה שנביא פוטסיום על מנת להכין פצצה".

בימים 18.9.2016 - 20.9.2016 נחקר נאשם 4 פעמים נוספת בשב"כ (ת/95 - ת/101) בהן עמד נאשם 4 ככלל על גרסתו שבהודעה ת/79. כמו כן הודע לו כי מניעת הפגישה שלו עם עורך דין הוארכה.

ביום 21.9.2016 נחקר נאשם 4 בפעם האחרונה בשב"כ (ת/102) ומסר כי אמנם היה שותף לתכנית חטיפת חייל, אך השניים לא שוחחו על פרטי התכנית, למעט עצם הרעיון לחטוף דווקא חייל. הוא הודה כי נאשם 3 הראה לו בביתו מדי צה"ל אך הכחיש כי יש בכך כדי להצביע על ירידה לפרטים בתכנית החטיפה. גם בעניין השגת אמצעי לחימה אמר נאשם 4 כי השניים לא ירדו לפרטים. הוא הכחיש כי התכוון לבצע פיגוע התאבדות, וכשנשאל כנגד מי רצו לבצע פיגועים השיב "נגד הכופרים לרבות ברש"פ".

בהודעה משטרתית אחרונה שנגבתה ממנו ביום 21.9.2016 (ת/80) מסר נאשם 4 "לפני חודש בערך ישבתי בביתו של יוסף אלשיח' בחדרו וצפינו בלפטופ באמצעות האינטרנט סרטי וידאו ליצירת המטענים ולאחר מכן אני ויוסף אלשיח' דיברנו שאנחנו חייבים לתכנן לחטיפת חיילים ישראלים על מנת להחליפם באסירים ולאחר מכן החלטנו לקנות נשק ולא קבענו איזה סוג נשק". לדבריו למחרת היום נאשם 3 הראה לו מדים צבאיים. נאשם 4 הכחיש כי פנה לסוחר נשק כדי לקנות ממנו אמצעי לחימה. הוא הודה כי "אני ויוסף אלשיח' צפינו בסרטי וידאו ליצירת מטענים בכדי לעשות פיגוע פיצוץ נגד הכופרים והיהודים", ולשאלה מהם פרטי התוכנית השיב "לא קבענו מתי, איפה ואיך אך תכננו ושוחחנו בעניין הזה בכך שאני ויוסף אלשיח' רוצים לבצע פיגוע פיצוץ נגד הכופרים והיהודים באמצעות המטענים". לשאלה מדוע רצו בכך השיב: "ג'יהאד בשביל אלוהים, ולחימה באויב הכופרים והיהודים". לדבריו כשנאשם 3 הראה לו את המדים הצבאיים "אמר לי שהמדים האלה נשתמש בהם אני והוא בפיגוע חטיפת החיילים על מנת להחליף אסירים ולא קבענו

איזה אסיר". נאשם 4 עמד על הכחשתו כי רכש נשק וסיים את הודעתו במילים: "אני מתחרט על כל דבר ועל התכנון שלי ביחד עם יוסף אלישי' לפיגועי התפוצצות נגד הכופרים והיהודים ועל התכנון שלי ביחד עם יוסף אלישי' לפיגוע חטיפת החיילים הישראליים על מנת להחליף בהם אסירים".

11. בעדותו בבית המשפט מסר נאשם 4 כי מעולם לא תמך בדאע"ש; כי קבוצת לימודי הדת שבה נטל חלק לא עסקה בעניינים אחרים; כי לא השתתף בטיולים של חברי הקבוצה; וכי לא שוחח עם נאשם 3 כמתואר בכתב האישום. לדבריו נכח בביתו של נאשם 3 וביקש ממנו להיכנס לאתר "יד שניה" באינטרנט כדי לחפש סוס לקניה, ובאקראי "עלה הווידאו הזה דרך היוטיוב. איזה בן אדם שמביא אשלגן... והאיש הזה מדליק את החומר. והחומר נדלק". מתוך סקרנות הוא בירר על פוטסיום ולטענתו לא התכוון לרכוש אותו. לטענתו המדים הצבאיים שהיו ברכבו של נאשם 3 נועדו לשמש לעבודה. קשריו עם נאשם 1 שטחיים. לעניין תכנית החטיפה הנטענת בכתב האישום "אני בכלל לא העליתי דבר כזה ולא דיברתי על נושא כזה... יוסף שמע מהמשפחה שלו שעמר נעצר. בצחוק זה יצא שאנחנו נחטוף ונשחרר את עאמר". לדבריו משנאשם 1 הציע לו להצטרף לנסיעה לטורקיה כדי להצטרף לדאע"ש בסוריה הוא דחה את הצעתו.

עדים נוספים

12. כתחליף לעדות הגישו הצדדים בהסכמה חמש הודעות שנגבו בין 9.9.2016 לבין 28.9.2016 (ת/103 - ת/107) בחקירת משטרה מאחמד שוויקי, יליד 1987 המתגורר עם משפחתו במחנה הפליטים שועפאט, ובהן הכחיש כל קשר למדינה האסלאמית או לתכנון פיגועים, וטען כי בשיעורי דת שנתן לא נזכרו עניינים הנוגעים לדאע"ש או לכל נושא אחר החורג מלימודי הדת.

13. כמו כן כתחליף לעדות הגישו הצדדים בהסכמה ארבע הודעות שנגבו ממחמד הנדיה בחקירתו במשטרה בין 14.9.2016 לבין 27.9.2016 (ת/108 - ת/111). הנדיה יליד 1989, נשוי ואב לשניים מתגורר במחנה הפליטים שועפאט. בהודעתו ת/108 מסר כי עקב אחר אירועי המדינה האסלאמית ובעקבות זאת העמיק בלימודי דת. לדבריו הוא נהג להיפגש עם קבוצת צעירים ששמעה שיעורי דת בביתו של אחמד שוויקי ובהם נאשמים 1, 2 ו-4. לדבריו תמך במדינה האסלאמית, אחמד שוויקי ונאשמים 1, 2 ו-4 תמכו בה אף הם, ובמספר הזדמנויות צפו בסרטונים באינטרנט אודות המדינה האסלאמית. לדבריו באחת ההזדמנויות האמורות נאשם 1 "פתח את נושא הפיגועים ועמאר אמר לנו שיש אדם... שראה את עמאר ודיבר איתו בנושא הפיגועים בגלל המדינה האסלאמית - בשם המדינה האסלאמית". לדבריו למחרת היום אמר לו נאשם 1 כי "האדם דיבר איתו עוד פעם". לדבריו נאשם 1 לא מסר את שמו של אותו אדם ולא מסר פרטים על טיב הפיגועים שבהם דנו. הוא מסר כי השיחות האמורות התרחשו לאחר שנאשם 1 נכשל בניסיונו להצטרף למדינה האסלאמית. העד הוסיף כי מוחמד שוויקי סיפר לו כי מואמן מפארגה הראה לו אקדח שברשותו. לדבריו רכש מכשיר קשר לצורך עבודתו במעלות, ובנסיעה לחתונה בחברון, שוחחו ביניהם נוסעי המכוניות ובהם נאשמים 1, 2 ו-4 ואחמד שוויקי באמצעות מכשירי הקשר. הנדיה הוסיף כי שוחח עם שוויקי על מחיריהם של כלי נשק.

14. הצדדים הגישו בהסכמה גם את הודעותיו של מאומן מפארגה יליד 1995 רווק תושב מחנה הפליטים שועפאט מיום 24.9.2016 (ת/112) ומיום 27.9.2016 (ת/113), ובהן מסר כי בשיעורי דת שנתן אחמד שוויקי השתתפה קבוצת צעירים ובהם נאשמים 1 ו-2 וכן מוחמד הנדיה. הוא הבין כי שוויקי תומך במדינה האסלאמית "והוא היה מספר לנו כי

העולם הזה לא חשוב וכי צריך לדאוג לסוף העולם וכי צריך לעשות ג'יהאד למען האל". לדבריו הציג לאחמד שוויקי אקדח שמצא, זאת לאחר ששוויקי והוא צפו בסרטון באינטרנט שעניינו פירוק נשק ושוויקי הביע עניין בכך. לדבריו שוויקי השליך את האקדח. לדבריו ביום מעצרו התנסה לראשונה בירי, זאת באמצעות נשק שידיד שלו החזיק. לדבריו ירה באוויר ובעקבות זאת נעצר. הוא מסר כי בשיעורי הדת האמורים אחמד שוויקי אמר כי "העולם בשליטת הכופרים... יהודים, נוצרים וערבים שלא חשובים כמוהו, ואלה לא אמורים לחיות... ובפעם כשהיינו בביתו של אחמד שוויקי, הראיתי לו וידאו שבו דאע"ש עורפים ראש של תינוק ואז אחמד שוויקי אמר לי אתה לא מבין כלום ואחמד שוויקי התחיל להגן עבור המדינה האסלאמית, אחמד שוויקי היה אומר לי לגדל את הזקן ולהסתפר ולקפל את המכנסים מלמטה...".

15. נוכח הטענות הנוגעות לנסיבות חקירתם של הנאשמים, העידו מטעמה של המאשימה חוקרי שב"כ ומשטרה כלהלן:

המכונה חזי מסר כי תאי המעצר שבהם שהו הנאשמים קטנים ואין בהם חלונות. הוא הכחיש כי הוא או אנשי שב"כ אחרים דפקו על דלתות התאים שבהם שהו נאשמים כדי להפריע את מנוחתם, וכן הכחיש כי הנאשמים שהו בתאיהם בחשיכה מוחלטת או כשעיניהם מכוסות. לטענתו מערכת מיזוג אויר פעלה בתאים כדי לספק אויר ודחה את הטענה כי הופעל מזגן בטמפרטורה נמוכה כדי "להקפיא" את השוהים בהם. לדבריו החקירות התנהלו בדרך של שיחה, כשבשל שיקולי בטחון לפרקי זמן נאזקו ידיהם של הנחקרים אל הכיסא שעליו ישבו. הוא דחה את הטענה כי ידיו של נאשם 1 נאזקו שתיהן לאחת מרגלי הכיסא שעליו ישב. המכונה חזי דחה את הטענה כי הוא קילל את נאשם 1 בעת חקירתו. לדבריו לא ידוע לו על חוקר אחר שעשה כן. הוא הוסיף כי איש מהחשודים לא התלונן על יחס בלתי נאות שקיבל בחקירה. הוא הכחיש כי שמע מנאשם 1 כי ברצונו להתאבד בשל חקירתו.

המכונה רומנו העיד וחזר על דבריו שלעיל של המכונה חזי. לשאלת ב"כ נאשמים 1 ו-3 השיב כי לעיתים התארכו חקירותיהם של החשודים, זאת בשל דחיפות החקירה ומתוך חשש להוצאתו של פיגוע אל הפועל. הוא לא שלל את האפשרות כי נאשם 1 בכה בחקירה וכי פרט זה לא נרשם. עם זאת לדבריו אילו היה אומר שברצונו להתאבד הדבר היה נרשם.

כמו כן העיד המכונה שגיא, ובמענה לב"כ נאשמים 1 ו-3 אישר כי ביום 4.9.2016 בעת חקירת נאשם 1 ת/17 אמר לנאשם 1 כי נאשם 2 הודה במיוחס לו, כפי שעולה מזכ"ד חקירתו (ת/17 סעיף 20). הוא הוסיף כי אינו זוכר אם נאשם 2 אכן הודה באותה עת, וטען כי אף אם הדבר לא היה נכון מדובר במהלך חקירה לגיטימי.

חוקרי המשטרה עלא טפלה, עמאר עמאר וכמאל פלאח, שגבו את הודעותיהם של הנאשמים העידו כי על פי דרכי עבודתם דבריהם של נחקרים נרשמים במלואם והודעותיהם משקפות את תוכן, והוסיפו כי לנחקרים ניתנת האפשרות לקרוא את ההודעות לפני שהם חותמים עליהן. מדבריהם עולה כי אין הם זוכרים את מעמד גביית ההודעות בחקירה שלפניו, ואולם הם משוכנעים כי לא נהגו בה באופן שונה. החוקר טפלה הוסיף כי אם נחקר היה אומר לו כי הוא מתקשה בקריאה הדבר היה נרשם בגוף ההודעה. החוקר עמאר הוסיף כי הוא נוהג להקריא בפני נחקר את ההודעה הנרשמת על ידו תוך כדי רישומה.

משקלן של הודעות הנאשמים

16. כאמור לעיל בתשובתו לאישום העלה ב"כ נאשמים 1 ו-3 טענות כנגד קבילותן של הודעות שמסרו מרשיו בחקירת המשטרה. עם התקדמות המשפט נזנחה טענה זו, וב"כ נאשמים 1 ו-3 הודיע כי ימקד את טיעונו בשאלת משקלן של ההודעות (עמ' 212 לפרוטוקול). ב"כ נאשם 4 לא העלה טענות בעניין הודעותיו של מרשו.

יוער כי לבית המשפט הוגשו, בנוסף להודעות שנגבו במשטרה, גם זיכרונות דברים המתעדים את חקירתם של הנאשמים בשב"כ. עם זאת זיכרונות הדברים האמורים הוגשו לצורך בחינת הודעותיהם של נאשמים במשטרה, ושלא לאמיתות תוכנם.

ב"כ נאשמים 1 ו-3 טען בתשובתו לאישום כי "שיטות החקירה של חוקרי השב"כ היו דורסניות (איומים, קללות, תנאי מעצר קשים), שברו את רצונם של נאשמים למסור גרסאות אמיתיות ונועדו ליצור את הרושם המטעה כאילו דבריהם של כל אחד מהם משלימים זה את זה בצורה מדויקת". עוד נטען כי מזגן הופעל בתאי המעצר כדי "להקפיא" את נאשמים השוהים בו.

בסיכומים נטען כי משקלן של הודאות נאשמים 1 ו-3 נמוך מאוד, וכי יש להביא בחשבון את העובדה כי הנאשמים היו נתונים לאורך חלק משמעותי של החקירה במניעת מפגש עם עורך דין. "זאת אומרת אף אחד לא הסביר לנאשמים מה יהיו ההשלכות של הודאה ב-א'. מתי כדאי להם לשמור על זכות השתיקה. מה צפוי להם בחדרי החקירות ומרתפי השב"כ. ומה התחבולות שהשב"כ אולי יעשה. המדובר לדעתי בפגיעה חמורה בזכויותיהם של נאשמים. פגיעה המתאפשרת על פי חוק מהטעם של בטחון המדינה... ברור שחקירה במרתפי השב"כ אינה אמורה להיות פיקניק. היא קשה. ואין סיבה לפקפק בתיאור התנאים שנמסרו על ידי נאשמים קרי העדר שינה, צעקות, איזוק מכאיב לפרקי זמן ממושכים. קללות ועוד שיטות של הפעלת לחץ נפשי וגם שקרים".

ב"כ נאשמים 1 ו-3 עמד על "תרגיל" בחקירה שנערך לנאשם 1, שבו לטענתו הוצג בפניו מצג שווא, ולפיו נאשם 2 הודה במיוחד לו, זאת אף שלטענתו הדבר לא היה נכון. לטענתו "בהתחשב בכל אלה זה לא מופרך להבין שנחקר שלא קיבל יעוץ משפטי בנושא הדין הנוגע לקשירת קשר פלילי יודה בהסכמות כאלה ואחרות לבצע פיגועים אפילו אם הדבר לא נכון... נאשמים רצו להביא את החקירה הדורסנית שלהם בשב"כ לסיומה. ומבחינתם לאשר הסכמות כאלה ואחרות זה לא עניין של ממש".

כאמור לעיל נאשם 1 העיד כי שהה בחדר קטן מתחת לאדמה, שבסמוך לו הופעל מזגן רועש, וכי כדי למנוע ממנו לישון דפקו על דלת תא המעצר שבו שהה. לטענתו החקירה הביאה אותו לידי לחץ נפשי ואף בכי. באחת החקירות שהתארכה עד לשעה 04:00 נאזק לטענתו בשתי ידיו לאחד מצדי הכיסא והביע את רצונו לשים קץ לחייו. לטענתו בעת אחת מחקירותיו נכנס לחדר החקירות חוקר שקלל את אמו ואיים לפגוע בו.

נאשם 3 מסר אף הוא על לחץ נפשי שבו היה נתון בשל החקירה, בשל מחלתה של ביתו והדאגה לילדיו. לדבריו שיקר בהודעותיו כדי לקצר את זמן החקירה ולעבור לבית הסוהר בו תנאי המעצר נוחים יותר. לטענתו בשל כך הוא גם מסר בחקירתו פרטים כוזבים אודות נאשם 4.

17. יש לדחות את הטענה בדבר משקלן הנמוך של ההודעות. חווית המעצר והחקירה הייתה קשה לנאשמים: הם נחקרו לאורך שעות ארוכות - בדרך כלל 5 - 10 שעות ביממה, ולעיתים יותר מכך - 15 ובמקרה אחד אף 18 שעות חקירה ביממה, כשבמספר מקרים הסתיימו החקירות בשעה 04:00 או בסמוך לכך; הם שהו בבידוד, בתאי מעצר קטנים שאינם חשופים לאור היום; בעת חקירתם היו אזוקים לכיסאותיהם לאורך פרקי זמן ממושכים; הוצגו להם שאלות קשות על מעורבותם בעבירות חמורות נגד בטחון המדינה, ומשהחוקרים סברו כי הם מסתירים את האמת הם הטיחו זאת בהם; לאורך מרבית תקופת חקירתם נמנע מהנאשמים מלהיפגש עורך דין, זאת לפי החלטה שהתקבלה על פי חוק; חוקרי השב"כ הודיעו לכל אחד מהנאשמים כי חבריו הודו במעורבותם ובמעורבות חבריהם בעבירות נשוא החקירה. לא הוכח כי נמסר להם מידע כוזב.

אין ספק כי תנאי החקירה האמורים הכבידו על הנאשמים. עם זאת עיון בהודעותיהם במשטרה ובזיכרונות הדברים המתעדים את אמרותיהם בשב"כ, מלמד כי חופש הבחירה של הנאשמים לא נפגע כתוצאה מהאמור לעיל וכי כל אחד מהם ברר את מילותיו בקפידה ומתוך שיקול דעת. רצונם של הנאשמים לא נשבר ואין לקבוע כי מתוך רצון לרצות את חוקריהם הם הסכימו להודות בכל המיוחס להם. ההפך הוא הנכון - רק משהתברר לנאשמים כי בידי החוקרים די ראיות כדי להוכיח עובדה מסוימת, הם החליטו להודות בה וניסו להסבירה בדרך שתקל עליהם.

מזיכרונות הדברים האמורים של חקירות השב"כ, והשוואת האמור בהם להודעות הנאשמים במשטרה, שבעניין נטען כי דבריהם של הנאשמים סולפו, עולה כי בעת חקירתם במשטרה חזרו נאשמים ככלל על דברים שאמרו בחקירת השב"כ, ומשכך דבריהם תועדו על ידי שני חוקרים לכל הפחות - עובדה שיש בה כדי להקטין את האפשרות לרישום פרט שגוי מתוך שגגה, או לרישום דברים מסולפים בזדון.

סקירת חקירותיהם של הנאשמים בשב"כ ובמשטרה (סעיפים 6, 8, 10 שלעיל), מחזקת את דבריהם של אנשי השב"כ והמשטרה שהעידו במשפט, ומפריכה את טענתם של הנאשמים בנוגע לנסיבות חקירותיהם ולמשקל הודעותיהם. הנאשמים הוכיחו בתשובותיהם כי יכולת הבחירה שלהם לא נפגעה ואין לקבל את הטענה כי הם הפלילו את עצמם או אחרים כדי לרצות את חוקריהם וכדי להביא את החקירה לידי סיום מהיר. כך למשל, לכל אורך חקירותיהם דחו כל הנאשמים את הטענה כי קבוצת הלימוד האמורה שבהנהגתו של אחמד שוויקי דנה בנושאים הקשורים בדאע"ש; כי בידי מי מהנאשמים נשק; כי מכשיר קשר שהיה בהחזקתם של בני הקבוצה שימש לפעילות בלתי חוקית; ועוד שורה של נושאים שעלו בחקירותיהם ושבעניינם השיבו נאשמים בשלילה לשאלות החוקרים, ולא שינו מגרסתם עד יומה האחרון של החקירה. שינויים בגרסתם של הנאשמים והחלטתם להודות בפרטים מפלילים אירעו כאמור לאחר שהוכח להם כי בידי החוקרים ראיות להוכחת פרטים אלה ובעיקר הודאותיהם של חבריהם.

זאת ועוד, לאחר שפרק החקירה האינטנסיבי הגיע לסיומו, חל ניתוק בינם לבין חוקריהם למשך ימים רבים, בהם התאפשר להם ולהיפגש עם עורכי הדין שלהם ללא מגבלה. אף על פי כן, בחקירות משלימות שהתקיימו לאחר הפוגה

זו, שבו נאשמים וחזרו על גרסאותיהם; הודיעו כי אין בידיעתם פרטים שלא מסרו בחקירה; וחלקם אף נאותו להשמיע לנחקרים אחרים כי מסרו בחקירה את כל הידוע להם. איש מבין הנאשמים לא ניצל את החקירות המשלימות כדי לחזור בו מדבריו או כדי להביע הסתייגות כלשהי מדברים שמסר בחקירות אלה. בנוסף לכך לא הוצגה ראיה המלמדת כי בדיונים בהארכות המעצר שבהם השתתפו הנאשמים מעת לעת, העלה מי מהם טענה כנגד תנאי החקירה וכנגד אמיתות דברים שאמר במהלכה.

עיון בתיעוד חקירותיו של נאשם 1, מעלה כי כבר בחקירתו הראשונה בשב"כ הוא הודה כי יצא פעמיים מישראל לירדן, וכי בנסיעתו השנייה לירדן בצוותא עם נאשם 2 המשיך לטורקיה. עם זאת בחקירתו זו ולאורך חקירותיו בחמישה הימים שלאחר מכן, עמד נאשם 1 על הכחשתו כי התכוון לצאת מטורקיה לסוריה כדי להצטרף לדאע"ש וטען כי מטרת הנסיעה הייתה טיול בטורקיה. השינוי בגרסתו חל לאחר שהובא לידיעתו כי נאשם 2 הודה כי השניים הגיעו לעיירת הגבול הסמוכה לגבול טורקיה-סוריה, כדי להגיע ממנה לסוריה ולהצטרף לכוחות דאע"ש (דבר שקיבל ביטוי בזכ"ד חקירתו של נאשם 2 - ת/43). מכאן ואילך הודה נאשם 1 בעובדות אלה, וכיום הן אינן שנויות במחלוקת בין הצדדים.

גם בעניין הודאתו כי תכנן פיגועים בישראל בצוותא עם נאשם 2, השינוי בגרסתו חל לאחר שנאמר לו כי נאשם 2 "סיפר את האמת בחקירתו אודות יוזמתו של הנדון לביצוע ג'יהאד בתוך ישראל" (ת/21). בעקבות מידע זה חזר בו נאשם 1 מהכחשתו בנושא, והודה בתכנון פיגועים כאמור. יוער כי בחקירתו הנגדית הכחיש נאשם 1 כי אמר בחקירה כי נאשם 2 נתן את הסכמתו לביצוע פיגועים בישראל, וטען כי לאחר שחשב על כך השיב נאשם 2 בשלילה על הצעתו לבצע פיגועים. נאשם 1 העיד כי כך אמר גם בחקירה, וכי אם נרשם אחרת הרי שמדובר בסילוף דבריו. טענה זו ולפיה כלל לא אמר בחקירתו את הדברים האמורים, עומדת בסתירה לשורה של אמרות שמסר בפני חוקרים שונים, הן במשטרה והן בשב"כ (ת/3, ת/4, ת/5, ת/24 ו-ת/27). יוער כי השינוי האמור בגרסתו של נאשם 1 והודאתו בכך שקשר עם נאשם 2 קשר לבצע פיגועים בישראל, ארע כשמניעת המפגש בינו לבין עורך דין כבר הוסרה ולאחר ששוחח עם עורך דין. חקירה משמעותית זו התקיימה בשעות אחר הצהריים והערב.

גם מהלך חקירתו של נאשם 3 אינו מתיישב עם הטענות האמורות. נאשם 3 מסר בחקירתו הראשונה בשב"כ (ת/59) כי שוחח עם נאשם 1 בניסיון למתן את תמיכתו בדעא"ש. רק משהוטח בו כי חוקריו יודעים כי דבריו אינם אמת, מסר נאשם 3 כי קיים עם נאשם 1 את השיחה האמורה, שבמהלכה הציג עצמו ככזב כאיש דאע"ש המשתייך לקבוצה המתכננת לבצע פיגועים בישראל, והוסיף כי בדה את הדברים כדי לשכנע את נאשם 1 למתן את פעילותו. צמצום יריעת המחלוקת למינימום הנדרש מבחינתו, כדי להסביר ראיות שיתכן שמצויות בידי החוקרים, אפיין את מהלך חקירתו של נאשם 3. ויובהר - גרסה זו, שבה החזיק נאשם 3 לאורך כל חקירתו ובעת המשפט, נמסרה לחוקריו שעות אחדות לאחר מעצרו, עוד בטרם סבל מתנאי המעצר המפורטים לעיל.

עיון באמרותיו של נאשם 3 ותגובותיו לשאלות החוקרים, מלמד כי אין אחיזה לטענה כי פרטים משמעותיים שבהם הודה נמסרו לחוקריו רק כדי לרצות אותם.

אף שנאשם 4 לא העלה טענות כנגד משקל הודאותיו יש לבחון את נסיבות מסירתן ואת משקלן. לאחר שהתמיד בהכחשותיו לאורך ימי חקירתו הראשונים, שינה נאשם 4 את גרסתו והודה בכך ששוחח עם נאשם 3 על הכנת חומר

נפץ. שינוי זה בגרסתו חל לאחר שהופגש עם נאשם 3 אשר הטיח בו, כפי שנוסחו הדברים בזכ"ד החקירה, כי "הכל נחשף"; כי "סיפר הכל ובכלל זה את כל מה שקרה בינו לבין הנדון"; כי סיפר על "ענייני המדינה האסלאמית"; וכי "סיפר הכל על אמצעי הלחימה והחומרים". מכאן ואילך נאשם 4 שינה את גרסתו מפעם לפעם - לעיתים בעקבות מידע שקיבל מהחוקרים על הודאות שמסרו חבריו ולעיתים שלא בעקבות מידע כאמור. בתום חקירתו הודה נאשם 4 כי תכנן פיגועים בישראל עם נאשם 3 לרבות פיגוע חטיפת חייל. גם בעת שמסר הודעה זו הכחיש נאשם 4 טענות אחרות שהעלו החוקרים, ובין היתר כי השניים גיבשו תכנית חטיפה מפורטת וכי בתקופה הרלוונטית לכתב האישום רכש נשק.

יוער כי מעדויות אנשי המשטרה והשב"כ ומהראיות שהוגשו בתיק עולה כי בראשית חקירתם, נמסר לנאשמים "דף זכויות" בערבית, עליו חתמו לאחר שקראו אותו. הנאשמים זכו לטיפול רפואי במידת הצורך, לארוחות שגרתיות ולכל יתר התנאים הבסיסיים שלהם זכאי כל עצור.

18. מהמקובץ עולה כי לדבריהם של הנאשמים בהודעותיהם במשטרה משקל גבוה. הם הודו בעבירות חמורות ביוזעם כי הודאותיהם תשמשנה כראיה נגדם. אין יסוד לטענה כי רצונם נפגע בשל תנאי החקירה, או כי מי מהם הודה בעובדה בלתי נכונה מתוך רצון לרצות את חוקריו וכדי להביא את חקירתו לידי סיום במהירות. בנוסף לכך אין יסוד לטענה כי ההודעות אינן משקפות את דבריהם של הנאשמים, וכי חוקרי השב"כ והמשטרה בדו מליבם חלק מהנאמר בהן.

בשל מבנה כתב האישום, תובא להלן התייחסות לנטען בו לפי החלוקה הפנימית שנקבעה בו. הדיון בפרק העובדות הראשון יובא לאחר התייחסות לכל יתר הפרקים.

פרק העובדות השני - ההכרעה העובדתית

19. כאמור לעיל, בפרק העובדות השני שכתרתו "ניסיונות יציאה לסוריה של נאשמים 1-2 לשם הצטרפות לדאע"ש במלחמתו", פורטו פעולות שעשו נאשמים 1 ו-2 על מנת להצטרף לכוחות דאע"ש בסוריה.

בתשובתו לאישום הודה נאשם 1 כי שאף להצטרף ללחימה המתנהלת כנגד משטר בשאר אל-אסד בסוריה וכי עשה ניסיונות ממשיים לכך כמפורט בכתב האישום. בעדותו אישר נאשם 1 עובדות אלה פעם נוספת.

20. נוכח כל האמור לעיל כי נאשם 1 רצה להצטרף לכוחות דאע"ש בסוריה, זאת לאחר שצפה באינטרנט בתכנים הנוגעים למדינה האסלאמית. לאחר שהגיע לגבול ישראל-מצריים כדי לבדוק אם ניתן לעבור את הגבול, ולאחר שעשה כן גם באזור רפיח והגיע למסקנה כי הדבר אינו אפשרי, הוא פנה לתושב הפזורה הבדואית וביקש את עזרתו בחציית הגבול למצריים אך לא נענה. גם ניסיון לקבל אשרת כניסה למצריים באמצעות סוכנות נסיעות לא עלה יפה. משכך שינה נאשם 1 את תכניתו ובחר לצאת לירדן וממנה לטורקיה, על מנת לעבור את הגבול ממנה לסוריה. לשם כך הוא יצא בנסיעה ראשונה לירדן כדי לחדש את דרכונו הירדני. כחודש לאחר מכן ביום 1.6.2016 יצא נאשם 1 לירדן וממנה

לטורקיה, כשבכוונתו להגיע לסוריה. לאחר שהגיע לעיירת גבול הסמוכה לסוריה נעצר על ידי משטרת טורקיה ובכך סוכל ניסיונו לעבור את הגבול לסוריה.

פרק העובדות השני - ההכרעה המשפטית

21. בגין מעשיו שבפרק זה ייחסה המאשימה לנאשם 1 עבירה של ניסיון יציאה שלא כדין לפי סעיף 2א לחוק למניעת הסתננות בצירוף סעיף 25 לחוק העונשין.

סעיף 2א לחוק למניעת הסתננות קובע:

"היוצא, ביוזעין ושלא כדין, מישראל ללבנון, לסוריה, למצרים, לעבר-הירדן, לסעודיה, לעירק, לתימן, לאיראן או לכל חלק מארץ ישראל שמחוץ לישראל, דינו...".

בסיכומיו העלה ב"כ נאשם 1 טענה יחידה, ולפיה המאשימה לא הוכיחה כי נאשם 1 "יצא מישראל", שהרי כתובתו מחנה פליטים שועפאט הנמצא מחוץ לגדר ההפרדה, ובנסיבות אלה היה על המאשימה להביא ראיות על מיקומו המדויק של ביתו של נאשם 1 כדי להוכיח כי הוא מצוי בישראל.

אין לקבל טענה זו, שמשמעותה היא כי לצורך הוכחת יסודות העבירה על המאשימה להוכיח בראיות חיצוניות כי נאשם 1 מתגורר בגבולות המוניציפליים של ירושלים. בהודעתו הראשונה של נאשם 1 במשטרה ת/1 נרשם כי הוא מתגורר בירושלים. נאשם 1 אישר את האמור בהודעתו וחתם עליה. מעולם הוא לא טען כל טענה בנוגע לנכונותו של פרט זה. גם בתשובתו לאישום לא חלק ב"כ נאשם 1 על עובדה זו. משכך יש לדחות את טענתו, שהועלתה לראשונה בשלב הסיכומים, כי הוא מתגורר מחוץ לירושלים. מהמקובץ עולה הכי הנאשם מתגורר בישראל.

טענתו החלופית של נאשם 1, ולפיה לא הוכח כי יצא ביום 1.6.2016 לדרכו דווקא מביתו, הינה חסרת נפקות, שהרי אין חולק כי החלטתו של נאשם 1 לצאת לסוריה התגבשה שבועות אחדים בטרם יצא לדרכו לסוריה. בין אם נאשם 1 יצא בבוקרו של יום 1.6.2016 מביתו ובין אם הוא יצא מביתו במועד מוקדם יותר, יש לקבוע כי בצאתו מביתו הייתה מגמת פניו סוריה, אף אם שהה בתחנות ביניים בדרכו אליה. משיצא נאשם 1 מביתו שבישראל, ביום 1.6.2016 או בכל מועד אחר, כשמגמת פניו לסוריה וכשבכוונתו לחצות שלא כדין את הגבול אליה, הושלמו כל יסודות העבירה.

ביציאתו אל טורקיה, ובהתקרבו לגבולה עם סוריה כשבכוונתו לחצות את הגבול עבר נאשם 1 עבירה מובהקת של ניסיון, ורק בשל התערבות משטרת טורקיה נמנעה השלמת המעשה.

22. אשר לתכנית לצאת מישראל לסיני - בכך לא עבר נאשם 1 עבירה של ניסיון, שהרי התכנית נכשלה עוד בשלב הבדיקות ואין לקבוע כי ב"סיורי הגבול" או בפניה לסוכנות נסיעות יש לראות תחילת ביצוע של עבירת ההסתננות. עם

זאת להתנהלות זו משקל בהוכחת הכוונה המגובשת לאורך זמן לצאת מישראל כדי להגיע לסוריה והמשאבים הרבים שהשקיע נאשם 1 בכך.

23. אשר על כן, הוכחו יסודות העבירה שבה הואשם נאשם 1 בפרק עובדות זה - ניסיון לצאת מישראל שלא כדין, לפי סעיף 2א לחוק למניעת הסתננות בצירוף סעיף 25 לחוק העונשין.

פרק העובדות השלישי - ההכרעה העובדתית

24. כאמור לעיל בפרק העובדות השלישי של כתב האישום, שכותרתו: "קשירת קשר לביצוע פיגוע חבלני בשם דאע"ש - נאשמים 1-2", נטען כי לאחר חזרתם ארצה מטורקיה, נפגשו נאשמים 1 ו-2 וקשרו קשר לבצע פיגוע בישראל נגד יהודים. נאשם 1 הציע לחסוך כסף כדי לקנות רובה קלצ'ניקוב והציע לבצע פיגוע ירי בראש השנה האזרחי בחוף הים בתל אביב. ימים אחדים לאחר מכן השניים נפגשו פעם נוספת והמשיכו ללבן את הדרכים להוצאתו לפועל של פיגוע כאמור אל הפועל, ובתוך כך נאשם 1 ביקש את עזרתו של נאשם 2 בהכנת חומר נפץ לצורך ביצוע פיגוע. בין היתר העלה נאשם 2 הצעה לבצע פיגועי תופת באזור קריית הממשלה בירושלים ובאזור קריית הממשלה בתל אביב. הצעה נוספת של נאשם 2 לבצע פיגוע סמוך לאצטדיון טדי בירושלים נדחתה על ידי נאשם 1, שסבר כי קריית הממשלה היא יעד עדיף על כך.

25. בתשובתו לאישום הכחיש נאשם 1 כי פעל כדי לסייע לדאע"ש במלחמתו בישראל והכחיש כי קשר קשר לבצע פעולות טרור כנגד יהודים. בהתייחסו לסעיפים 16 - 18 לכתב האישום, הודה נאשם 1 כי שוחח עם נאשם 2 על רכישת נשק; על חסכון סכום כסף לצורך כך; על דרכי הכנת חומר נפץ; על הסתרת הנשק אם וכאשר ירכש על ידם; והוסיף כי השניים העלו רעיונות "שהיו בגדר מחשבות בלבד וביניהם המעשים המופיעים בסעיף 18. ואולם, לא היה בין נאשם 1 לנאשם 2 כל מפגש רצונות ומשום כך לא קשרו כל קשר. מכל מקום, לא הייתה לנאשם 1 כל כוונה לבצע פיגוע בפועל".

כאמור לעיל בנוסף למחלוקת העובדתית ב"כ נאשמים 1 ו-3 טען בנוסף כי לא הוכח כי דאע"ש הינו בגדר "אויב" של ישראל - טענה שתבחן להלן בנפרד.

26. התשתית העובדתית להוכחת הפרק השלישי של כתב האישום, נסמכת בעיקר על הודעותיו של נאשם 1 במשטרה, על עדותו של נאשם 3 ונתמכת בעצם נסיעתו של נאשם 1 לטורקיה כדי להצטרף ללחימה לצד דאע"ש, ועל הודעותיו של מוחמד הנדייה שהוגשו כתחליף לעדותו.

מול תשתית ראייתית זו עומדת הכחשתו של נאשם 1 בעדותו. נאשם 1 הודה אמנם כי קיים עם נאשם 2 את השיחות הנטענות בכתב האישום, אך הכחיש כי בשיחות אלה נחצה הגבול שבין העלאת רעיונות בעלמא לבין גמירות דעת ומפגש רצונות של השניים לבצע פיגועים בישראל, באופן המגבש את יסודות עבירת הקשר.

27. כאמור לעיל בהודעתו ת/3 מסר נאשם 1 כי לאחר ששב מטורקיה הוא הציע לנאשם 2 לבצע "פעילויות" בישראל, ולצורך כך להשיג נשק. "אני אמרתי למחמד חמיד שאנחנו חייבים לאסוף כסף שנוכל לקנות נשק, אמרתי לו שאנחנו חייבים בערך 20,000 - 30,000 ₪ שנוכל לקנות קלצ'ניקוב או אקדח, חשבנו לעשות את הפעילות בירושלים, ואמרתי למחמד חמיד שאני דיברתי עם בן דוד שלי אחד נעים שיש לי נשק שנקנה אותו, מחמד חמיד הסכים לדבר ואמר טוב".

נאשם 1 הוסיף בהודעתו האמורה : "אני אמרתי למחמד חמיד שאנחנו לבד יכולים לייצר את החומר נפץ אבל לא יודעים איך. מחמד אמר לי שיש סיכוי שנמות בזמן ייצור החומר נפץ, מחמד חמיד אמר לי אם החלטנו לייצר חומר נפץ נייצר אותו בבתים הנטושים ושה מקום טוב ואין אף אחד שם ואפשר להחביא נשק ואף אחד לא יידע... אני חשבת למלא את המשאית שאני עובד עליה חומר נפץ ואלך איתה לצבא ההגנה בתל-אביב ואפוצץ את המשאית שם, כמו שעושים במדינה האסלאמית, הרעיון היה פיגוע התאבדות, לא לשים את המשאית שם ואפוצץ אותה מרחוק". לדבריו הוא שוחח עם אחמד נעים ממחנה הפליטים שעפאט וביקש ממנו למכור לו נשק.

בהודעתו ת/3 הודה נאשם 1 גם בכך שבשנת 2016 "חשבתי לעשות פיגוע ירי באירוע מסיבה אצל היהודים ביפו בראש השנה, אני דיברתי על זה למחמד חמיד שאני רוצה לעשות פיגוע ירי בראש השנה ביפו ואני חשבת על המקום הזה כי יש שם הרבה אנשים, כי הייתי שם בטויל".

פרטי שיחותיהם של נאשמים 1 ו-2 כמפורט לעיל מעידים על כך שבין השניים נקשר קשר פלילי לבצע פיגועים בישראל, וכי כל שנותר להם הוא לבחון דרכים להוצאתו של הקשר אל הפועל. נאשם 3 הודה בהודעתו ת/3 כי הציע לנאשם 2 לבצע פיגועים, וכי נאשם 2 נתן את הסכמתו לכך. שיחות אלה, הן בעלות מאפיינים אופרטיביים ברורים ואין לראות בהן משום העלאת רעיונות בעלמא. הגדרת סכום של כ - 20,000 - 30,000 ₪ כדי לרכוש באמצעותו כלי נשק, פנייה לאדם שלישי כדי שסייע להם ברכישת הנשק, והעלאת מתווים אפשריים לביצוע פיגועים - כל אלה מעידים על גמירות דעתם של השניים לבצע פיגועים בישראל.

מהודעתו האמורה של נאשם 1 עולה בבירור כי נאשם 2 הסכים ללא תנאי להצעתו לבצע פיגועים בישראל. על דברים אלה חזר נאשם 1 בפירוט בהודעה נוספת ת/4. חשובה במיוחד הודעתו של נאשם 1 ת/5 שנמסרה עשרה ימים לאחר שחקירתו הסתיימה. בתקופה זו כאמור לעיל התאפשר לנאשם 1 להיפגש עם עורך דין בדרך שגרתית וללא הגבלה. מששב לחקירת משטרה נוספת, הפעם על ידי חוקר אחר, שב נאשם 1 והודה כי הוא ונאשם 2 החליטו לבצע פיגוע בדרך של פיצוץ משאית חומר נפץ במחנה צבאי הקריה בתל אביב או באצטדיון טדי בירושלים. לדבריו "אני ומחמד חמיד דיברנו שנבצע פיגוע פיצוץ משאית ... במחנה הצבאי בתל אביב או במגרש הכדורגל טדי בירושלים והחלטנו אני וחמד חמיד לבצע פיגוע המשאית".

כאמור לעיל נאשם 1 הכחיש בעדותו כי נאשם 2 מסר לו תשובה חיובית בנוגע להצעתו לבצע פיגועים בישראל. עם זאת תשובותיו בעניין זה סתרו זו את זו - בשלב מסוים טען כי אכן אמר את הדברים בהודעתו מתוך לחץ החקירה, ובשלב אחר טען כי הדברים כלל לא נאמרו וכי החוקר סילף את דבריו - דבר שנדחה כאמור לעיל בפרק הדין באמרות הנאשמים.

28. לשם הרשעת נאשם 1 על פי הודעותיו נדרש "דבר מה" נוסף.

בע"פ 7939/10 זדורוב נ. מ"י (23.12.2015), נקבע כי דרישת ה"דבר מה" נוספת כ'שסתום הביטחון' של שאר המבחנים לבחינת אמיתות ההודאה... הדרישה לתוספת ראייתית מאמתת, בשונה מראיה מסבכת, פירושה כי אין צורך שתוכיח את עובדת התרחשות העבירה גופה או שתזהה את נאשם כמבצעה... ניתן לכאורה להסתפק בכל ראייה, ישירה או נסיבתית, שיש בה כדי לאמת את ההודאה... עם זאת, דרישה זו עשויה ללבוש צורות שונות - גם 'תובעניות' יותר... עוצמת התוספת הראייתית הדרושה במקרה נתון עומדת ביחס ישיר למידת האמון שרוחש בית המשפט להודאה עצמה. זיקת הגומלין בין שני צירים אלו, היא שמכתיבה איזו תוספת תידרש בכל מקרה ומקרה, לצורך הרשעה". מובן כי ככל שמשקלה של ההודאה גבוה יותר כך יקטן המשקל הנדרש מתוספת זו, ולהפך, ככל שמשקלה של ההודאה נמוך יותר כך יידרש דבר מה בעוצמה גבוהה יותר ולעיתים אף ברמה של ראיית סיוע (ע"פ 10477/09 מובארק ואח' נ. מדינת ישראל (10.4.2013)).

במקרה שלפנינו, כפי שנקבע בפרק העוסק בכך לעיל, משקלן של הודעות נאשם 1 גבוה. הודעות אלה נתמכות בדבריו של נאשם 3 בעדותו בבית המשפט, ולפיהם הוא התרשם כי נאשם 1 התאכזב מכישלונם להצטרף ללחימה במסגרת דאע"ש בסוריה ולאחר שסיפר לנאשם 1 כי הוא עצמו מקושר לדאע"ש ושותף לתוכניות לבצע פיגועים בישראל, הביע נאשם 1 התלהבות רבה, התעניין בכלי הנשק שבהישג ידו של נאשם 3 ובפרטי התוכניות לפיגועים שבדעת חבריו לבצע. בעצם תגובתו של נאשם 1 לדבריו של נאשם 3 יש כדי לתמוך באופן משמעותי בהודאתו האמורה בדבר קשר שקשר לבצע פיגועים בישראל. נאשם 1 אף קיבל את הצעתו של נאשם 3 ומיד הסיר את זקנו ושינה את פרטי לבושו, כדי שלא להתבלט על יתר המידה. בכך יש ללמד על מידת השכנוע שחש נאשם 1 מדבריו של נאשם 3. נאשם 3 אישר בעדותו את דבריו של ב"כ המאשימה כי נאשם 1 טען בפניו כי אמנם נכשל בניסיונו להיכנס לסוריה "אבל המצב לא יכול להמשיך להישאר כך וצריך לעשות משהו פה".

לכך יש להוסיף את הודעתו במשטרה של מוחמד הנדיה (ת/108) שהוגשה כאמור כתחליף לעדותו. הנדיה מסר בהודעתו כי פגש את נאשם 1 בקבוצת לימודי הדת האמורה, וכי באחת ההזדמנויות האמורות נאשם 1 "פתח את נושא הפיגועים ואמר אמר לנו שיש אדם... שראה את עמאר ודיבר איתו בנושא הפיגועים בגלל המדינה האסלאמית - בשם המדינה האסלאמית". לדבריו למחרת היום אמר לו נאשם 1 כי "האדם דיבר איתו עוד פעם". לדברי הנדיה נאשם 1 לא מסר את שמו של אותו אדם ולא מסר פרטים על טיב הפיגועים שבהם דנו. הוא מסר כי השיחות האמורות התרחשו לאחר שנאשם 1 נכשל בניסיונו להצטרף למדינה האסלאמית. מדברים אלה עולה כי נאשם 1 קיבל את דבריו של נאשם 3 ברצינות גמורה, האמין בהם, נכון היה להתגייס לביצוע פיגועים בישראל ואף ביצע מהלך גלוי של שיתוף אחרים בכך.

עצם יציאתו של נאשם 1 לטורקיה כדי להצטרף לארגון טרור, תומכת אף היא בהודאותיו האמורות. כאמור לעיל נאשם 1 פעל ללא לאות כדי להצטרף ללחימה במסגרתו של דאע"ש - דבר שנמנע ממנו רק בשל התערבותה של משטרת טורקיה. בלי קשר לשאלה אם ניתן להגדיר את דאע"ש "אויב" של ישראל כמובנו של המונח בסעיף 99 לחוק העונשין (עניין שיידון להלן), עצם הנכונות להצטרף לארגון רצחני זה, ששם לו למטרה להילחם ב"כופרים" כהגדרתו באשר הם, ושהוכרז בישראל ארגון טרור והתאחדות בלתי מותרת (עניין שגם הוא יידון להלן), מחזקת גם היא את

הודאותיו של נאשם 1 בדבר קשירת קשר לבצע פיגועים בישראל. זאת כאמור ללא קשר להכרעה בנגוע להגדרת הארגון כ"אויב" לפי סעיף 99 לחוק העונשין.

ראיות אלה תומכות בהודאותיו האמורות של נאשם 1 ומספקות את דרישת הדבר מה הנוסף להן.

29. יוער כי בהודעה ת/55(2) מסר נאשם 3 כי נאשם 1 התבטא בפניו במילים מפורשות על רצונו לבצע פיגוע התאבדות. לדבריו נאשם 1 אמר לו כי "נמאס לו מניסיונותיו הכושלים להגיע לסוריה והמצב לא צריך להמשיך כך ושהוא התעייף וחייב לעשות משהו והוא צריך לארגן חגורת נפץ שיפוצץ אך עצמו על מנת לנוח ויגיע לגן עדן". לדבריו נרתע מדבריו אלה של נאשם 1 והחל להתרחק ממנו. בעדותו הכחיש נאשם 1 כי אמר לנאשם 3 דברים אלה. המאשימה לא הציגה דברים אלה לנאשם 3 ולא אפשרה לו להתייחס אליהם. משכך לא הונחה התשתית הבסיסית הדרושה לבקשה להעדיף את דבריו אלה של נאשם 3 בחקירה על דבריו בעדותו לפי סעיף 10א לפקודת הראיות, ומכל מקום המאשימה אף לא עתרה לכך.

פרק העובדות השלישי - ההכרעה המשפטית

30. סעיף 99 לחוק העונשין - שכותרתו - "סיוע לאויב במלחמה" קובע:

"מי שעשה בכוונה לסייע לאויב במלחמתו נגד ישראל, מעשה שיש בו כדי לסייע לכך, דינו - מיתה או מאסר עולם".

סעיף 92 לחוק קובע:

"קשר או ניסיון לעבור עבירה לפי פרק זה, דינם כדין מעשה העבירה".

שני הסעיפים האמורים מופיעים בפרק ז' לחוק העונשין, שכותרתו: "ביטחון המדינה, יחסי חוץ וסודות רשמיים". השוואת התנהגות של קשר וניסיון לביצוע העבירה המושלמת, מבטאת את חשיבותו של הערך המוגן העומד ביסודן של עבירות אלה. על יסודות העבירות האמורות עמד בית משפט זה בעניין אחר (תפ"ח 19668-11-15 מדינת ישראל נ' בלאל אבו גנאם (13.6.16)), ולהלן אפנה לעיקר הדברים.

העבירה לפי סעיף 99 לחוק הנה עבירה התנהגותית, המציבה את המטרה שמאחוריה כיסוד מרכזי בין יסודותיה (ע"פ 172/88 ועוננו נ' מדינת ישראל, פ"ד מד(3) 265, 290 (1990)). **היסוד העובדתי** של העבירה רחב והוא כולל רכיב התנהגותי של עשיית **כל** מעשה, ורכיב נסיבתי לפיו יש במעשה כדי לסייע לאויב במלחמתו נגד ישראל. **היסוד הנפשי** של העבירה כולל מודעות לטיב המעשה ולקיום הנסיבות האמורות, בין ידיעה ממשית ובין ידיעה מתוך עצימת עיניים (כאמור בסעיף 20 לחוק העונשין), וכן רכיב של "כוונה" מיוחדת. הואיל והמונח "כוונה" בהגדרת העבירה דנן אינו מתייחס לתוצאת המעשה, יש לפרש המונח - כאמור בסעיף 90א(2) לחוק - "כמניע שמתוכו נעשה המעשה או כמטרה להשיג יעד כפי שנקבע בעבירה". על-כן, היסוד הנפשי בעבירה הנדונה כולל מניע או מטרה לסייע לאויב

במלחמתו נגד ישראל. בהקשר האחרון יצוין, כי כדי לעמוד על כוונת המבצע והמטרה שהציב, ניתן להסתייע בהלכת הצפיות (ע"פ 11328/03 מדינת ישראל נ' עותמאן כיאניה, בפסקה 8 לפסק-דינו של כב' השופט לוי (8.9.02) - להלן: עניין כיאניה), אשר לפיה מודעות לקיומה של הסתברות קרובה לוודאי כי יש במעשה כדי לסייע לאויב במלחמתו בישראל, שקולה לרצון ממשי להשיג מטרה זו.

31. במקרה שלפנינו נחלקו הצדדים בנוגע לשלושה מיסודות העבירה: **האם נקשר קשר פלילי בין נאשמים 1 ו-2; האם היה בפיגועים המתוכננים כדי לסייע לאויב; האם התמלא יסוד ה"אויב" שבעבירה.**

קשירת קשר פלילי

32. משנדחתה טענתו של נאשם 1, ולפיה בשיחותיו עם נאשם 2 הועלו רעיונות בעלמא בלבד, ומשנקבע כי במתן הסכמתו של נאשם 2 להצעתו של נאשם 1 נוצר בין השניים מפגש רצונות, שתוצאתו הסכמה לבצע בצוותא פיגועים, התגבשה עבירת הקשר. כאמור לעיל כל שנותר לשניים הוא לבחון דרכים להוצאתו של הקשר אל הפועל. השניים הגיעו להסכמה לפיה יבצעו פיגוע המוני, אך טרם סוכם המתווה המדויק לכך.

לצורך התגבשותה של עבירת הקשר לא נדרש להוכיח כי הקושרים הגיעו להסכמה על מתווה העבירה, ודי בהוכחת "תכנית כללית" (ע"פ 6467/12 אטון נ' מדינת ישראל (30.7.2013) ו"רצון משותף לבצע בצוותא עבירה מסוג מסוים (כגון עבירת שוד) אם כי לאו דווקא עבירה קונקרטית במועד מוגדר" (ע"פ 330/85 דוד נ' מדינת ישראל, פ"ד מ(2), 29; וכן ראו ע"פ 11068/08 מדינת ישראל נ' סנקר (12.7.2019)). דרישות אלה מתקיימות כאמור לעיל בעניין שלפנינו.

היסוד הנסיבתי - האם יש במעשים כדי לסייע לאויב

33. בשאלת טיבם של המעשים הבאים בגדרה של עבירת זו, נחלקו הדעות בבית-המשפט העליון בפסק-הדין בע"פ 11328/03 בעניין כיאניה. באותה פרשה נדונה השאלה, האם מעשיו של נאשם - בגדרם נענה בחיוב לפנייתו של פעיל חמאס להחדיר רעל למשקאות המוגשים במסעדה שבה עבד - עולים כדי קשירת קשר לסייע לאויב במלחמה.

כב' השופט לוי סבר, כי יש לתחום את טיבם של המעשים שיבואו בגדרו של סעיף 99 לחוק על-רקע תכליתו החקיקתית, ובהקשר זה הפנה למקורו של הסעיף, שהוא סעיף 10 לחוק לתיקון דיני עונשין (ביטחון המדינה), תשי"ז-1957. סעיף זה, על-פי דברי ההסבר להצעת החוק (ה"ח 275, כ"ה תשרי תשי"ז, 30.9.1956, עמ' 7) נועד למנוע מעשים שמטרתם לפגוע "בעצם קיומה של המדינה או בכוח עמידתה בשעת מלחמה", ובכלל אלו - מעשים המכוונים לשלילת ריבונותה של המדינה, או לפגיעה בשלמותה הטריטוריאלית; גרם למלחמה נגד ישראל; סיוע לאויב בדיעות או בשירותים אחרים בכוונה לעזור לו במלחמתו; שירות בכוחות המזוינים של האויב; סיוע בידי חיילי אויב להימלט משבי ישראל; או תעמולה תבוסתנית. לפיכך, ציין כב' השופט לוי, כי "מטבע הדברים לא כל פעולה עוינת היא בבחינת מעשה אשר נועד לקעקע את ריבונות המדינה או לפגוע בעצם קיומה. כך לדוגמא, עבירות של יידוי אבנים לעבר כלי רכב הנעים בנתיב תחבורה, חרף הסכנה הרבה הנשקפת מהן לפרט, בהיבט הכללי אין לומר כי נשקפת מהן סכנה למדינה, ועל-כן הן אינן מהוות 'סיוע לאויב'". עם זאת, הוסיף וציין, כי "לא רק פעולות הכרוכות במרחץ דמים נכנסות לגדרו של סעיף 99, והסיוע לאויב יכול להתבטא גם במעשים שעל-פני הדברים נעדרת מהם אלימות כליל, כמו מסירת ידיעה בכוונה שתגיע לאויב, או ביוזעין שהיא עשויה להגיע לידי האויב", כאשר "מטרת מסירתה של ידיעה מסוג

זה היא להכשיר את הקרקע ולהקל על האויב במלחמתו בישראל". בבואו להגדיר את המכנה המשותף של המעשים שיכנסו לגדרו של סעיף 99 לחוק, גרס כב' השופט לוי, כי "לרוב יהיו אלה מעשים שחומרתם מופלגת, ואשר לא נועדו כדי לגרום לפגיעה או נזק נקודתיים, אלא נועדת להם מטרה רחבה וכוללת יותר - להביא לערעור עצם קיומה של מדינת ישראל כמדינה ריבונית" (פסקה 9 לפסק-דינו). פרשנות זו נסמכה על תכלית החקיקה, כאמור, וכן לנוכח סביבתו הנורמטיבית של סעיף 99, שהוא אחד מבין שלושת הסעיפים שלצד קבע המחוקק עונש מיתה או מאסר עולם, באופן המעיד על חומרת העבירות. לגופו של עניין מצא כב' השופט לוי כי מעשיו של נאשם באותו הליך, על-רקע המצב הביטחוני השורר בישראל למן הקמתה, עולים כדי קשירת קשר לסיוע לאויב במלחמה. בהקשר האחרון ציין, כי "פיגועי הדמים הרבים הפכו בידי אויביה של המדינה, מבית ומחוץ, לאמצעי העיקרי אשר נועד על-פי הצהרתם של אלה העושים בו שימוש, לפגוע ביכולת העמידה של אזרחיה, למוטט את כלכלתה ולפגוע ביכולתה לעמוד על נפשה ולהבטיח קיומה כמדינה ריבונית"; וכי היה ברור לנאשם באותו הליך, כפי שברור לכל בר-דעת, "כי במעשיו הוא מסייע בידי הגורמים שבאויביה של המדינה", ו"שהייתה לו כוונה לסייע לאויב" (לעיל).

כב' הנשיא ברק הסכים לתוצאת פסק-דינו של כב' השופט לוי, בדבר הרשעת הנאשם באותו הליך, אך סבר כי יש ליתן פרשנות רחבה יותר לקשת המעשים הבאים בגדרו של סעיף 99 לחוק העונשין, מעבר לזו שהותוותה בפסק-דינו של כב' השופט לוי. לשיטתו, קו המתאר המגדיר "סיוע לאויב", אינו בחומרת המעשה אלא בהשתלבותו בפעילותם של אויבי ישראל, וכלשונו: "מהי, אפוא, אותה התנהגות המסייעת לאויב? לדעתי, זו אותה התנהגות המשתלבת באופן מוחשי וקונקרטי בפעילותו של האויב, באופן שמבצעה מהווה, מבחינת סוג הפעילות ותוצאותיה, ידו הארוכה של האויב". בכל הנוגע לנאשם באותו הליך, קבע כב' הנשיא ברק, כי "יש בהם כדי לסייע לאויב, שכן הם משתלבים בפיגועי הטרור שארגוני המחבלים מבצעים בישראל. ביצוע פיגועים בקרב אוכלוסייה אזרחית הנו כלי מרכזי בידי ארגוני המחבלים. מעשיו של עותמאן הם במסגרת זו, ויש בהם אפוא כדי לסייע לארגוני המחבלים במלחמתם בישראל. הנה כי כן, עותמאן ביצע במעשיו השתלבות בפיגועי הטרור שארגוני המחבלים מבצעים בישראל (היסוד העובדתי), והוא עשה כן מתוך מניע או מטרה לסייע להם. בכך עבר עבירה לפי סעיף 99 לחוק העונשין" (פסקה 3 לפסק-דינו). כב' השופט ג'ובראן, הסכים לתוצאת פסק-הדין.

בקשה לדיון נוסף נדחתה על-ידי כב' המשנה לנשיא מ' חשין (דנ"פ 9517/05 עותמאן כיאניה נ' מדינת ישראל (11.12.05)), בין-השאר מן הטעם שכב' הנשיא ברק וכב' השופט לוי הגיעו לתוצאה זהה, גם אם בנתיב פרשנות שונה, ולעניין ההכרעה בין הדרכים - לא נמצאה הצדקה לדיון נוסף:

"הן השופט לוי והן הנשיא ברק הבהירו הבהר היטב כי תכליתה של העבירה היא למנוע מעשים שנועדו לסייע לאויבי ישראל במלחמתם במדינה, וכי קשת ההתנהגויות המגבשת סיוע לאויב כוללת פגיעה ישירה בביטחון המדינה והציבור, ואינה כוללת מעשים שנועדו לתכלית אחרת... העותר צירף עצמו לאויבי ישראל המבקשים לפגוע במדינה ובתושביה, וביקש לרצוח בני אדם מתוך תמיכתו במטרותיהם של אותם אויבים. משבחר בדרך זו, לא יוכל עוד לטעון כי לא ביקש לסייע לאויבי המדינה".

הפיגועים נשוא האישום שלפנינו עומדים בדרישות הרכיב הנסיבתי שבעבירה לפיו יש במעשה כדי לסייע לאויב במלחמתו נגד ישראל. המעשים שאותם תכננו נאשמים 1 ו-2 לבצע נכללים בקשת המעשים הבאים בגדרו של סיוע לאויב במלחמה; זאת הואיל ומדובר בפיגועי טרור רצחניים, המוניים ואכזריים, של מרחץ דמים בקרב אזרחים בדרך של פיגוע ירי בראש השנה האזרחי על שפת ימה של תל-אביב, בפיגוע תופת בקרית הממשלה בירושלים או באצטדיון טדי בירושלים, או בכל פיגוע המוני שהיה בדעתם של השניים לבצע במסגרת הקשר. ביצוע פיגוע המוני כאמור בא בגדרו של

סעיף 99 לחוק. המעשה אף בא בגדרו של הסעיף האמור, על-פי הפסיקה; זאת הן על-פי גישת כב' השופט לוי - שכן פיוגוע דמים רב נפגעים ואכזרי כמו הנדון נועד לקעקע את ריבונותה של המדינה ולפגוע ביכולת העמידה של אזרחיה; והן על-פי גישת כב' הנשיא ברק, היות שבמעשיו האמורים השתלב נאשם בפיוגועי הטרור שארגוני הטרור מבצעים בישראל, ובכך יש בהם כדי לסייע לארגונים אלו.

האם התמלא יסוד ה"אויב" שבעבירה

34. "אויב" הוגדר בסעיף 91 לחוק:

"מי שהוא צד לוחם או מקיים מצב מלחמה נגד ישראל או מכריז על עצמו כאחד מאלה, בין שהוכרזה מלחמה, ובין שלא הוכרזה, בין שיש פעולות איבה צבאיות ובין שאינן וכן ארגון מחבלים"

"ארגון מחבלים" הוגדר בסעיף האמור:

"ארגון שמטרותיו או פעולותיו מכוונות למיגור המדינה או לפגיעה בביטחונה של המדינה או בביטחון תושביה או ביהודים במדינות אחרות".

על פי פסיקת בית המשפט העליון לצורך הרשעה בעבירה לפי 99 לחוק, לא נדרש להוכיח כי המעשה נועד לשרת אויב קונקרטי, וכי "...לעיתים 'אויב' הוא הגדרה כוללת לכל אלו החורשים מזימות נגד ישראל" (ע"פ 5236/05 עמאשה נ' מדינת ישראל, עמ' 16 (להלן: "עניין עמאשה"); וכן ראו עניין כיאניה, עמ' 9; בעניין וענונו, עמ' 292).

בעניין כיאניה קבע השופט א. לוי כי גם פעילות שלא נעשתה מטעמו של אויב מוגדר, עשויה לגבש את יסודות העבירה, ובלבד שנעשתה מתוך מטרה לסייע לאויב והייתה בעלת פוטנציאל לסייע לו:

"...גם אם לא מוכח כי נאשם פעל במסגרתו של ארגון מחבלים מוגדר, או כדי לסייע לאחר הנמנה על ארגון כזה, אין בכך למלטו מהרשעה בעבירה לפי סעיף 99 לחוק. מאז זכתה מדינת ישראל בעצמאותה, נמצאו רבים המערערים על עצם קיומה. תחילה עשו זאת מדינות, רובן שכנות וחלקן מרוחקות, שלא הסתפקו במלל בלבד, אלא נקטו גם בפעולות מלחמתיות. אולם במשך השנים השתנתה הטקטיקה, ובמקום פעולה ישירה של מדינות, החלו לצוץ ארגונים שונים, שבעידודן ומימוןן של מדינות אויב, החלו לבצע פעולות עוינות כחלק מהמטרה המשותפת של המדינות והארגונים כאחד, להביא לסילוקה של מדינת ישראל מעל פני הגלובוס. סעיף 99 לחוק העונשין, כמו קודמו (סעיף 10 לחוק תיקון דיני העונשין (ביטחון המדינה), תשי"ז-1957), נועד לתת מענה לכל אלה, וגם לאותם יחידים אשר הצטרפו למעגל הטרור שלא במסגרת מאורגנת. ובמילים אחרות: נועד להרתיע, ובמקרים המתאימים גם להעניש את כל מי שרתם את עצמו לסייע ל"אויב", כהגדרתו הכוללת של מושג זה".

הנשיא ברק הצטרף לדעתו וקבע כי אכן "אין צורך להצביע על אויב ספציפי לו מבקש נאשם לסייע".

35. במקרה שלפנינו טענה המאשימה שיש לקבוע כי ארגון דאע"ש הוא "אויב" כהגדרתו בחוק, זאת על בסיס חוות דעתו של המכונה "רפאל" - ראש ענף בשב"כ המתמחה בין השאר בארגון דאע"ש, שהעיד לצורך כך מטעם המאשימה. מדבריו של העד עלה כי חוות דעתו (ת/105) מבוססת על פרסומים גלויים בלבד שאותם איתר ברשת האינטרנט. מול פרסומים אלה הציג ב"כ נאשמים 1 ו-3 פרסומים שאסף גם הוא ממקורות גלויים (נ/1), שמהם ניתן ללמוד כי להבנתם של כותביהם דאע"ש, אף שהינו ארגון רצחני שראוי לגנותו, אינו מהווה בשלב זה איום על ישראל ומכאן שאין להגדירו "אויב" על פי הוראת החוק האמורה.

בנוסף מפנה המאשימה להכרזות האמורות על דאע"ש כארגון טרור והתאחדות בלתי מותרת, וכן טוענת ל"ידיעה שיפוטית" כי דאע"ש הוא "אויב" של ישראל.

לצורך ההכרעה באישום שלפנינו איננו נדרשים להכריע במחלוקת זו, שהרי לא ניתן לחלוק על כך כי ביצוע פיגועים המוניים בישראל משרת את אויבי המדינה במטרתם לפגוע בה, וכי די בכך שנאשמים 1 ו-2 כיחידים החליטו להצטרף למעגל הטרור המכוון נגד ישראל כדי להרשיע אותם בעבירה זו, שהרי "אין צורך להצביע על אויב ספציפי לו מבקש נאשם לסייע" (עניין כיאניה). אין צל של ספק כי נאשם 1 היה מודע לכך כי יש בפיגועים המתוכננים על ידו לפגוע בביטחון המדינה ובביטחון תושביה, וכי הם משתלבים בפעילותם ובמטרותיהם של ארגוני הטרור הפועלים נגד ישראל.

יוער כי אין בהכרזות שניתנו על פי פקודת מניעת טרור ועל פי תקנות ההגנה (שיידונו להלן במסגרת פרק העובדות הראשון), כדי לספק את הדרישה הראייתית שבהגדרת "אויב" שבסעיף 99 האמור והגדרת "ארגון מחבלים" שהוא חלק מהגדרת "אויב". אין בהכרזות אלה כדי לספק את הדרישה הראייתית האמורה, העומדת בבסיסן של העבירות שבפרק ז' לחוק העונשין. זאת ועוד הגדרת "ארגון טרור" או "התאחדות בלתי מותרת" שבדברי חקיקה אלה שונה מהגדרת "אויב" ומהגדרת "ארגון מחבלים" שבסעיף 91 לחוק העונשין.

יוער עוד כי הגדרת העבירה אינה כוללת דרישה להפרת "חובת הנאמנות" כפי שנטען על ידי ב"כ נאשמים 1 ו-3 וממילא במקרה שלפנינו הנאשמים הינם תושבי ישראל.

36. אשר על כן בענייננו השתכללו במעשיו של נאשם 1 יסודות העבירה של קשירת קשר לסיוע לאויב במלחמה, בכך שקשר עם נאשם 2 לבצע פיגועים המוניים בישראל - שמעצם טיבם מסייעים לאויבי המדינה, זאת כשהוא מודע לכך, ככל בר-דעת, כי במעשיו הוא מסייע לאויבי המדינה, וניכר שהוא פעל מתוך מניע או מטרה לסייע להם במלחמתם נגד ישראל.

פרק העובדות הרביעי - ההכרעה העובדתית

37. בפרק הרביעי לעובדות כתב האישום, שכותרתו "ניסיונות יציאה לסוריה של נאשם 3 לשם הצטרפות לדאע"ש במלחמתו ותמיכתו בדע"ש" המיוחס לנאשם 3 בלבד, נטען כי בסוף שנת 2014 הכין נאשם 3 דגל של תנועת המדינה האסלאמית בשל תמיכתו בארגון זה. בנוסף נטען כי בתחילת שנת 2015 לאחר שצפה בסרטונים של דאע"ש באינטרנט החליט נאשם 3 לנסוע לסוריה על מנת להצטרף לדאע"ש ולהילחם במסגרתו. לאחר חיפושים אינטנסיביים בפייסבוק אודות דרכים לכך נסגר חשבון הפייסבוק שלו. מששמע כי נאשם 1 שב מטורקיה פנה אליו נאשם 3 וביקש את עזרתו לצאת לסוריה. נאשם 3 ציין כי הוא משתייך לחוליה של תומכי דאע"ש המבקשת לבצע פיגועים בישראל בשם דאע"ש. נאשם 3 הציע לנאשם 1 בשלב זה "להוריד פרופיל" כדי למנוע את חשד השלטונות, וסיפר לו על התכנית לרכוש נשק לצורך פיגוע כנגד יהודים.

38. לעניין יצירת דגל דאע"ש - אין מחלוקת בין הצדדים כי נאשם 3 יצר דגל כאמור בשל תמיכתו בדאע"ש וכי מסר אותו לנאשם 1. בהודעתו ת/56 הודה נאשם 3 בכך ומסר כי הכין את הדגל בסוף שנת 2014. לעומת זאת, בתשובות לאישום ובעדותו שינה נאשם 3 את גרסתו ונטען כי יצר את הדגל בראשית שנת 2014 בטרם דאע"ש הוכרז ארגון טרור או התאחדות בלתי מותרת. בגין התנהגות זו יחסה המאשימה לנאשם 3 עבירה של תמיכה בארגון טרור. עבירה זו עשויה הייתה להתגבש לאחר הכרזתו של דאע"ש כארגון טרור ביום 28.10.2015, ובוודאי שלא בסוף שנת 2014 - מועד שלטענת המאשימה יוצר הדגל. זאת ועוד אף אם המאשימה הייתה מייחסת לנאשם 3 עבירה לפי תקנות ההגנה בנוגע לדגל האמור לא היה מקום להרשיעו בכך, זאת נוכח חומר הראיות הדל בעניין זה המבוסס אך ורק על דבריו האמורים של נאשם 3 בהודעתו ת/56 בה לא פרט מהו הבסיס לציון נקודת הזמן שבה יצר את הדגל. אין די באמירתו של נאשם 3 בהודעתו האמורה כדי לקבוע ברמת הוודאות הנדרשת במשפט פלילי כי נאשם 3 יצר את הדגל האמור לפני 3.9.2014 - מועד הכרזתו של דאע"ש כהתאחדות בלתי מותרת.

39. אשר לצפייה של נאשם 3 בסרטונים העוסקים בדאע"ש ורצונו להגיע לסוריה כדי להצטרף לדאע"ש - התנהגות זו אינה מגבשת כשלעצמה עבירה של חברות או תמיכה בארגון טרור או בהתאחדות בלתי מותרת. יוער כי נאשם 3 לא הועמד לדין בגין ניסיון לצאת מישראל שלא כדין.

40. אשר לשיחתם של נאשמים 1 ו-3 המפורטת בסעיפים 24 ו-25 לכתב האישום, נאשם 3 הודה כאמור בקיום שיחה זו, שעליה העיד גם נאשם 1. לטענתו לאחר שובו של נאשם 1 מטורקיה, הוא פגש בו ושוחח עמו על המדינה האסלאמית ועל הצורך לסייע בידה להילחם בבשאר אל-אסד. כאמור לעיל, נאשם 3 טען בעדותו כי התרשם שהאכזבה מכישלון ההצטרפות למדינה האסלאמית השפיעה על נאשם 1 וכי בשל כך החליט "להוציא אותו מזה ולהרחיק אותו מזה". לצורך כך הוא ניסה לשכנע אותו כי הוא עצמו "קשור ושאני שייך, אמרתי לו תשמע, אני מכיר גם אנשים ואני יודע יש קבוצה ויש נשק ויש הכל והולך להיות דברים טובים בהמשך", אך טען להגנתו כי בדה את הדברים, מתוך כוונה לקרב את נאשם 1 אליו בדרך זו, זאת כדי להשפיע עליו לאחר מכן להניח לרעיונותיו המסוכנים בקשר להצטרפות לדאע"ש ומעורבות בפיגועים בישראל.

בהודעותיו מסר נאשם 3 כי בעקבות שיחה זו ניהל שיחת טלפון עם נאשם 1 שגם היא עסקה בנושא, וכי מעבר לכך לא שוחח עמו על כך עוד. לשאלה מדוע לא המשיך בשיחותיו עם נאשם 1 כדי לממש את מטרתו למתן את פעילותו, השיב נאשם 3 "כי לא היה זמן. אני פשוט מאוד בעל מקצוע. אין לי כל כך הרבה זמן. אני עסוק בדברים שלי.

אני יוצא מ 05:00 בבוקר מהבית, חוזר ב 24:00 בלילה".

אין לקבל את הסברו של נאשם 3 לדברים שאמר בשיחה זו, כאילו מטרתם הייתה למתן את פעילותו של נאשם 1. טענה זו אינה עומדת במבחן ההיגיון, שהרי נאשם 3 עצמו תמך בדאע"ש ואף שאף להגיע לסוריה כדי להילחם במסגרתו. זאת ועוד לשיחה זו לא היו כאמור שיחות המשך כדי לממש את הכוונה להשפיע כביכול על נאשם 1 למתן את פעילותו. עם זאת בדחיית הסברו האמור של הנאשם אין כדי להוביל לקביעת ממצא לפיו כל שאמר בשיחה זו הינו אמת. כאמור לעיל, נאשם 3 אמר בשיחה האמורה כי הוא קרוב לדעא"ש ("אני גם מדינה אסלאמית"); כי הוא מכיר בה אנשים; כי הוא מקיים שיחות עם "אמיר" במדינה האסלאמית באמצעות האינטרנט מהמחשב שבביתו, זאת באמצעות תוכנות מוצפנות; כי הוא משתייך לקבוצה המתכננת פיגוע טרור בישראל; וכי הוא מחזיק בכלי נשק בצוותא עם חברי אותה קבוצה. אין בחומר הראיות שהוגש בתיק כדי לבסס ממצאים בנוגע לפרטים אלה. המאשימה לא יחסה לנאשם 3 עבירות בקשר לשיחה זו וכאמור אין די בדברים שאמר נאשם 3 בשיחה זו כדי לבסס ממצאים כאמור.

פרק העובדות הרביעי - ההכרעה המשפטית

41. משנקבע לעיל כי לא הוכח המועד שבו נאשם 3 הכין את דגל דאע"ש האמור, אין לקבוע כי המעשה התרחש לאחר הכרזתו של הארגון כארגון טרור או כהתאחדות בלתי מותרת ומשכך לא מתגבשת עבירה בשל כך. בעניין החלטתו של נאשם 3 לצאת לסוריה - גם בכך לא התגבשה עבירה, שהרי בירוריו של נאשם 3 באמצעות האינטרנט ומחשביותו בעניין זה אינם מהווים תחילת ביצוע עבירה. לכך יש להוסיף, כאמור לעיל כי לנאשם 3 לא יוחסה עבירה של יציאה שלא כדין מישראל.

בעניין שיחתם האמורה של נאשמים 1 ו-3 לאחר שובו של נאשם 1 מטורקיה - בהצעתו של נאשם 3 לנאשם 1 ולחבריו לבצע פיגועים בישראל, כתב האישום לא ייחס בשל כך לנאשם 3 עבירה.

אשר על כן ממכלול הראיות שבכתב האישום, לרבות בפרק הרביעי שלו, אין די ראיות כדי להרשיע את נאשם 3 בעבירות של חברות בהתאחדות בלתי מותרת, חברות בארגון טרור או תמיכה בארגון טרוריסטי שיוחס לו.

פרק העובדות החמישי - ההכרעה העובדתית

42. בפרק העובדות החמישי, שכותרתו "קשירת קשר לביצוע פיגוע חבלני בשם דאע"ש - נאשמים 3-4", נטען כי לאחר שיחתו האמורה של נאשם 3 עם נאשם 1 בחודש יוני 2016, קשר נאשם 3 קשר עם נאשם 4 שעבד אצלו כשכיר, לבצע פיגועים בישראל כנגד יהודים בשם דאע"ש. השניים ליבנו רעיונות לפיגועים ובין השאר העלו אפשרות לבצע פיגוע חטיפה ופיגועי תופת באמצעות מטעני חבלה.

43. בתשובתו לאישום הכחיש נאשם 3 את מרבית המיוחס לו באישום זה, והודה רק כי צפה ביחד עם נאשם 4

בידיעות בתקשורת אודות ארגון דאע"ש, ובכך שמצא מדים צבאיים. לטענתו הוא לא קשר עם נאשם 4 קשר לבצע פיגועים, הוא הבחין כי נאשם 4 סובל ככל הנראה ממחלת נפש ומתנהג באופן מוזר, ומשנאשם 4 סיפר לו כי ביקר בחנות כדי לרכוש אשלגן, הוא פיטר אותו.

כאמור בסקירת אמרות הנאשמים שלעיל, נאשם 3 הודה במשטרה (ת/55(1) ות/55(2)) כי תמך בדאע"ש ומשהבין כי נאשם 4 אף הוא תומך בדאע"ש נוצר בין השניים עניין משותף. הוא הודה כי השניים החליטו לבצע פיגועים המוניים בישראל וכי לצורך כך ניסו להשיג חומרים לייצור פצצה. הוא הודה כי אסף לביתו מדי צה"ל כדי שישמשו לפיגוע חטיפה שאת ביצועו תכנן עם נאשם 3 ולדבריו המדים נועדו "לאימונים הצבאיים ולמלחמה נגד הכופרים והיהודים באמצעות המטענים והנשק וגם בכדי לחטוף ישראלים".

בעדותו בבית המשפט חזר בו נאשם 3 מעיקר הדברים שמסר בחקירה, וטען כי שיחות שקיים עם נאשם 4 אודות פיגועים בישראל לא הבשילו לכדי הסכמה של ממש. הוא הכחיש כי נאשם 4 אמר לו שעליהם להשיג נשק וכי השניים שוחחו על פיגועים שיש לבצע כנגד יהודים, באמצעות פוטסיום או בכל דרך אחרת. לדבריו הוא לא אמר דברים אלה בחקירה, והחוקר רשם את הדברים על דעת עצמו והוא חתם עליהם בלא לקרוא אותם. לטענתו את המדים שמצא נטל לביתו כדי לעשות בהם שימוש לצורך עבודתו ולאחר מכן השליכם. לטענתו תכנית החטיפה הייתה "בצחוק". הוא אישר את רצונו לרכוש נשק, אך טען כי הדבר כשור בסכסוך שבו הוא מעורב.

44. ב"כ נאשם 4 מסר בטענותיו המקדמיות, כי "ההתדיינות עם נאשם מס' 3 לבצע פיגוע שזה לא נעשה וכן להשתמש במדים הצבאיים לצורך אימונים גם את זה לא יצא לפועל וגם לא הושגה כל הסכמה לפעול כדי להוציא אל הפועל פעולת טרור ולכל היותר מדובר בהרהורים בלב, כל זה לא הגיע לרמת מעשים פליליים, והחוק בישראל לא מעניש על מחשבות אלא על מעשים".

כאמור בסקירת אמרותיו של נאשם 4 שלעיל, נאשם 4 הודה בהודעותיו במשטרה כי הוא ונאשם 3 תכננו לבצע פיגוע המוני או לחטוף חייל, ולשם כך ניסו למצוא חומר מסוג פוטסיום שבאמצעותו ניתן ליצר חומר נפץ, וכן החליטו לרכוש נשק ואף החזיקו לצורך כך מדים צבאיים בביתו של נאשם 3. בהודעתו במשטרה הודה נאשם 4 כי "דיברנו שאנחנו חייבים לתכנן לחטיפת חיילים ישראלים על מנת להחליפם באסירים ולאחר מכן החלטנו לקנות נשק ולא קבענו איזה סוג נשק... אני ויוסף אלשיח' צפינו בסרטי וידאו ליצירת מטענים בכדי לעשות פיגוע פיצוץ נגד הכופרים והיהודים... לא קבענו מתי, איפה ואיך אך תכננו ושוחחנו בעניין הזה בכך שאני יוסף אלשיח' רוצים לבצע פיגוע פיצוץ נגד הכופרים והיהודים באמצעות המטענים... ג'יהאד בשביל אלוהים, ולחימה באויב הכופרים והיהודים". את אחת מהודעותיו סיים במילים: "אני מתחרט על כל דבר ועל התכנון שלי ביחד עם יוסף אלשיח' לפיגועי התפוצצות נגד הכופרים והיהודים ועל התכנון שלי ביחד עם יוסף אלשיח' לפיגוע חטיפת החיילים הישראלים על מנת להחליף בהם אסירים".

בעדותו בבית המשפט חזר בו נאשם 4 מעיקר הדברים. נאשם 4 טען כי לא שוחח עם נאשם 3 כמתואר בכתב האישום, וכי ביקש מנאשם 3 להיכנס לאתר "יד שניה" באינטרנט כדי לחפש סוס לקניה, ובאקראי נתקלו השניים בסרט וידאו המתאר שימוש באשלגן, ובעקבות זאת "מתוך סקרנות" ברר אם ניתן להשיג חומר זה. לטענתו המדים הצבאיים שהיו ברכבו של נאשם 3 נועדו לשמש לעבודתו ורעיון החטיפה לא היה אלא בדיחה.

45. כאמור בפרק שלעיל העוסק באמרותיהם של הנאשמים, משקלן של הודאותיהם של נאשמים 3 ו-4 גבוה. בחינת ההתפתחות באמרותיו של נאשם 3 מוכיחה כי הוא הודה בפרטים מפלילים לאחר שהשתכנע כי המידע אודות פעילותו מצוי בידי החוקרים. את המידע אודות מדים צבאיים שהחזיק בביתו לצורך פיגוע החטיפה מסר נאשם 3 לאחר שהתאפשר לו להפגש עם עורך דין. גם בעניינו של נאשם 4 הוכח כי השינוי בחקירתו חל רק לאחר שהופגש עם נאשם 3 אשר הודיע לו כי מסר לחוקריו את כל הידוע לו על פגישותיהם של השניים, על "ענייני המדינה האסלאמית" ועל "אמצעי הלחימה והחומרים". משנדחתה הטענה כי השניים מסרו את הודעותיהם כדי לרצות את חוקריהם וכי בהודעותיהם הם מסרו דברי כזב המפלילים אותם ואת חבריהם במעשים שלא ביצעו, הרי שיש לקבוע ממצאים על פי הודאות אלה. הטענה כי הודעות הנאשמים אינן משקפות את דבריהם בחקירה נדחתה אף היא - כמפורט בפרק שלעיל העוסק בכך.

46. בבית המשפט מסרו השניים גרסאות סותרות בנוגע לעובדות המיוחסות להם. כך למשל, בעוד שנאשם 3 טען כי אגב התעניינות שלהם בדעא"ש צפו השניים בסרטון העוסק בהכנת פצצה באמצעות פוטסיום, העיד נאשם 4 כי הם נתקלו בסרטון זה באקראי אגב גלישה באתר "יד שניה" שעה שחיפשו סוס לקניה; בעוד שנאשם 4 הכחיש את תכני שיחתם המופיעים בכתב האישום, טען נאשם 3 כי הדברים אכן לובנו בין השניים אך לא הבשילו לכדי תכנית אופרטיבית; ובעוד נאשם 4 הכחיש השתתפות בשיחה אודות רכישת נשק, טען נאשם 3 כי אכן התכוון לרכוש נשק באמצעות נאשם 4, זאת לצורך פתרון סכסוכים שבהם הוא מעורב.

47. יש לדחות את הטענה כי התכנית לבצע פיגוע חטיפה הייתה "בצחוק". השניים לא העלו טענה זו בעת חקירתם, אף שכאמור לעיל בחינת אמרותיהם מעלה כי לכל אורך חקירתם הם עשו כל שביכולתם כדי לספק הסברים תמימים למעשיהם, זאת בכוונה להקטין מחומרת הדברים. אין חולק כי השניים החזיקו בתקופה זו מדים צבאיים ברשותם, ואת הטענה כי מדים אלה הוחזקו לצורך עבודתם יש לדחות. שניהם כאחד הודו בחקירה כי החזיקו במדים לצורך פיגוע החטיפה ולא העלו את הטענה כי המדים הוחזקו לצורך עבודה. נאשם 3 אף ציין כי לצורך הבאת המדים לביתו הוא נאלץ לעבור מחסום צבאי כשהמדים ברשותו.

48. הודעותיהם של נאשמים 3 ו-4 משמשות ראיה מרכזית כנגדם ובנוסף, לפי סעיף 10א לפקודת הראיות, הודעותיו של האחד משמשות ראיה לחובתו של חברו ובכך מספקות את דרישת הדבר מה הנוסף להרשעה על פי הודאת נאשם. בנוסף לכך נתמכות ההודעות האמורות בהזדהותו של נאשם 3 עם דעא"ש וברצונו לצאת לסוריה כדי להצטרף אל הארגון - עובדות שאינן שנויות במחלוקת.

49. במסגרת פרק העובדות החמישי הוכח כי נאשמים 3 ו-4 הסכימו ביניהם לבצע בצוות המוני ופיגוע חטיפה. בשיחותיהם העלו השניים מתווים לביצוע פיגועים אלה, ולצורך כך בחנו אפשרויות להכנת פצצה או לרכישת כלי נשק, וכן החזיקו במדי צה"ל.

פרק העובדות החמישי - ההכרעה משפטית

49. בפרק העובדות החמישי מיוחסת לנאשמים 3 ו-4 עבירה של קשר לסיוע לאויב במלחמה - לפי סעיף 99(א) בצירוף סעיף 92 לחוק העונשין.

ב"כ נאשמים 3 ו-4 העלו טענות משפטיות זהות לאלה שהועלו בעניין פרק העובדות השלישי שלעיל, וטענו כי שיחות שהתקיימו בין השניים, ככל שהתקיימו, לא הבשילו לכלל הסכמה וגמירות דעת באופן המגבש את עבירת הקשר; כי אין בפיגועים המתוכננים לפי הנטען בפרק זה כדי לסייע לאויב; וכי בעניינו של ארגון דאע"ש לא התמלא יסוד ה"אויב" שבעבירה זו.

כאמור בדיון בפרק העובדות השלישי שלעיל, לצורך ההרשעה בעבירת הקשר לא נדרש להוכיח כי הקושרים הגיעו להסכמה על מתווה העבירה ודי בהוכחת "תכנית כללית" כפי שנקבע בפסיקה. משנקבע כאמור לעיל, כי בין השניים הושגה הסכמה לבצע את הפיגועים האמורים ונדחתה הטענה כי לכל היותר שוחחו השניים על "דברים שבלב" והעלו רעיונו בעלמא, התגבשה עבירת הקשר.

אשר לשאלה אם במעשים המתוכננים יש כדי לסייע לאויב - כאמור בפרק השלישי שלעיל, אין ספק כי ביצוע פיגועים המוניים שאותם תכננו הנאשמים וכן ביצוע פיגוע חטיפה, נכללים בקשת המעשים הבאים בגדרו של סיוע לאויב במלחמה.

אשר לטענה כי יסוד ה"אויב" לא התמלא בעניינו של דאע"ש - כאמור בפרק השלישי שלעיל איננו נדרשים להכריע בעניין זה, שהרי לא ניתן לחלוק על כך כי ביצוע פיגועים מסוג זה משרת או אויבי המדינה במטרתם לפגוע בה, וכי די בכך שנאשמים 3 ו-4 כיחידים החליטו להצטרף למעגל הטרור המכוון נגד ישראל כדי להרשיע אותם בעבירה זו, שהרי על פי פסיקת בית המשפט העליון לא נדרש להצביע על אויב ספציפי שלו מבקש מבצע העבירה לסייע. גם בעניינם של נאשמים 3 ו-4 אין צל של ספק כי השניים היו מודעים לכך כי יש בפיגועים המתוכננים על ידם כדי לפגוע בביטחון המדינה ובביטחון תושביה, וכי הם משתלבים בפעילותם ובמטרותיהם של ארגוני הטרור הפועלים נגד ישראל.

50. אשר על כן בנוגע לפרק העובדות החמישי השתכללו במעשיהם של נאשמים 3 ו-4 יסודות העבירה של קשירת קשר לסייע לאויב במלחמה, בכך שקשרו קשר לבצע פיגועים המוניים ופיגוע חטיפה שמעצם טיבם מסייעים לאויבי המדינה, זאת כשהם מודעים לכך כי במעשיהם הם מסייעים לאויבי המדינה, וניכר כי הם פועלים מתוך מניע או מטרה לסייע להם במלחמתם בישראל.

פרק העובדות הראשון - ההכרעה העובדתית

51. בפרק העובדות הראשון של כתב האישום, שכותרתו "פעילות וחברות בדאע"ש" ובחלק הכללי שלו, נטען כי במהלך שנת 2015 ועד לחודש אוגוסט 2016, "ראו עצמם נאשמים 1, 2 ו-4 כחלק מדאע"ש, הזדהו עם הארגון ותמכו בו".

נטען כי נאשמים 1, 2, ו-4 השתתפו בקבוצת לימודי דת שבראשה עמד אחד שוויקי. הקבוצה ובה נאשמים האמורים נפגשה מידי שבוע, ובמסגרתה נלמדה באותה עת האידאולוגיה של דאע"ש. חבריה של הקבוצה ובכללם שלשת הנאשמים האמורים הביעו תמיכה בארגון. במפגשים אלה ובטיולים שקיימו חברי הקבוצה, שבהם השתתפו השלושה, הטיף שוויקי להילחם במי שכינה הכופרים, היהודים והצלבנים, וכן בערבים שאינם הולכים לשיטתו בדרך המדינה האסלאמית ובשל כך יש להשמידם. בהנחיית שוויקי נאשמים 1, 2 ו-4 הסתפרו, גידלו את זקנם וקיפלו את שולי מכנסיהם כמנהגם של אנשי דאע"ש.

בשל כך ובשל מעורבותם ביתר הפרקים שבכתב האישום, ייוחסו לשלושה עבירות של חברות בהתאחדות בלתי מותרת, נוכחות באסיפה של התאחדות בלתי מותרת, חברות בארגון טרור ותמיכה בארגון טרור.

52. בתשובתו לאישום בנוגע לחלק הכללי שבכתב האישום טען ב"כ נאשמים 1 ו-3 כי הכרזתו של שר הביטחון על פי תקנות ההגנה מיום 30.10.14, ולפיה דאע"ש הינו ארגון טרור הינה "משוללת יסוד עובדתי ומבוססת על השערות בלתי מקצועיות. בלשון אחרת, בעת ההכרזה, זרם ה'סלפיה' ג'האדיה' יהא אשא יהא - ו/או ארגון דאע"ש לא שמו למטרתם פגיעה במדינת ישראל או באזרחיה. על התביעה להוכיח זאת בראיות קבילות ובתוך כך להוכיח את חוקיות ההכרזה. נאשמים יבקשו מבית המשפט להכריז על ההכרזה כבטלה".

לעומת זאת בעניין הכרזת הממשלה על דאע"ש כארגון טרוריסטי לפי הפקודה למניעת טרור (סעיף 2 לכתב האישום) השיב ב"כ נאשמים 1 ו-3 - "מוסכם". ב"כ נאשמים 1 ו-3 חלק על תיאור האידאולוגיה של דאע"ש כפי שהופיעה בכתב האישום.

53. אין חולק כי נאשם 1 הזדהה בעת הרלוונטית לכתב האישום עם ארגון דאע"ש וכי כאמור לעיל רצה לצאת לסוריה כדי להצטרף לכוחות הלוחמים במשטר אסד ואף עשה ניסיונות ממשיים לכך כמפורט בפרק העובדות השני שלעיל. לטענתו כל יתר המעשים המיוחסים לו בכתב האישום אינם נוגעים לדאע"ש. כמו כן הוא טוען כי קבוצת הלימוד של שוויקי, שבה הוא השתתף, עסקה בלימודי דת ולא מעבר לכך, אף שמחוץ למסגרת השיעורים נהגו חלק מהמשתתפים לשוחח על דאע"ש והביעו תמיכה בו. הוא הכחיש כי בני הקבוצה ראו עצמם כחלק מדעא"ש.

בהודעותיו מסר אחד הנדיה כי אחד שוויקי ונאשמים 1 ו-2 נהגו לעקוב אחר חדשות הנוגעות לדאע"ש ובשלב מסוים "אמרו שזו הדרך הנכונה".

54. ב"כ נאשם 4 טען כי מרשו "לא עשה כל מעשה או פעולה להשתייך לארגון דאע"ש, הוא לא נסע לטורקיה... לא הדפיס דגל של דאע"ש... כל מעשיו הוא ישיבתו עם אחד שוויקי לשמיעת שיעורי דת, וכן צפייתו בסרטונים, על המאשימה להוכיח יותר מהזדהות עם הארגון, במשפט פלילי בישראל עקרון היסוד העובדתי... קבע כי אין להטיל אחריות פלילית על אדם אלא אם ישנו יסוד פיזי של התנהגות פלילית, משמע סכנה של ממש לאינטרס הציבורי. לא די בכוונה פלילית, או מחשבה פלילית כדי להטיל אחריות פלילית - ויש צורך, קודם כל, בהתנהגות פלילית". לטענתו לא הוכח כי דאע"ש היא אויב או ארגון מחבלים ולא הוכח כי הוא מנהל מלחמה עם ישראל. לטענתו "ברור כי מטרתו של

ארגון דאע"ש הוא כפיה אסלמית על האוכלוסייה האסלאמית באזור סוריה ועיראק, ומדיניותו של ארגון דאע"ש אינה מוצהרת וברורה כנגד ישראל. לכן אין די בעצם ההכרזות כדי להוכיח את העוינות של הארגון לישראל".

בהודעתו ת/79 הודה נאשם 4 כי תמך בדאע"ש ואף תכנן בשלב מסוים לצאת לסוריה כדי להצטרף לכוחות המדינה האסלאמית אך חזר בו מכוונתו זו. בעדותו חזר בו מדברים אלה.

55. מהמקובץ עולה כי נאשמים 1 ו-4 הזדהו עם דאע"ש בתקופה הרלוונטית לאישום - נאשם 1 הודה בכך בעדותו, ונאשם 4, אף שהתכחש לכך בעדותו, הודה בכך בהודעתו ת/79 שכאמור לעיל התקבלה כראיה שמשקלה גבוה.

אשר לחוג הלימוד שבהנהגתו של אחמד שוויקי - לא הוכח כי במסגרת החוג עלו תכנים הנוגעים לדאע"ש ולפעילותו. אף שמדבריו של מאמון מפארגה עלה כי שוויקי שוחח במפגשים אודות מצוות הג'יהאד באופן כללי, לא הוכח כי עלו בה תכנים העוסקים דווקא בדעא"ש. שיחות שקיימו שוויקי, הנייה ונאשמים 1 ו-2 ובהן עלו תכנים הנוגעים לדעא"ש לרבות הסכמה כי דרכו של דעא"ש היא "הדרך הנכונה", התקיימו מחוץ למסגרת השיעורים, ומשום כך אין בהם להוכיח כי ההתכנסות עצמה עסקה בכך.

בנוסף לכך אין חולק כי נאשם 1 עשה ניסיונות ממשיים להצטרף לדאע"ש בסוריה כאמור בפרק העובדות השני. יוזכר כי נאשם 1 ביצע לשם כך סיורים לאורך גבול ישראל-מצרים, פנה לאיש הפזורה הבדואית כדי לנסות ולקבל ממנו סיוע לחציית הגבול למצרים, בירר אם ביכולתו להשיג ויזה למצרים, נסע לירדן כדי לחדש את דרכו, ובנסיעה נוספת המשיך מירדן לטורקיה שבה עשה את דרכו לעבר עיירת גבול הסמוכה לסוריה, ורק בשל התערבות משטרת טורקיה סוכלה תכניתו להצטרף לדאע"ש. לעומתו נאשם 4 שקל בשלב מסוים לצאת לסוריה אך חזר בו ולא עשה מהלך ממשי לצורך כך.

פרק העובדות הראשון - ההכרעה המשפטית

ארגון טרור והתאחדות בלתי מותרת

56. "ארגון טרוריסטי" מוגדר בפקודת מניעת טרור:

"חבר אנשים המשתמש בפעולותיו במעשי אלימות העלולים לגרום למותו של אדם או לחבלתו, או באיומים במעשי אלימות כאלה".

הדרכים להוכיח כי חבר בני אדם הוא ארגון טרור מפורטות בפקודה האמורה, ולענייננו רלוונטית הדרך הנזכרת בסעיף 8 לפקודה:

"אם תכריז הממשלה, בהודעה ברשומות, שחבר אנשים מסוים הנו ארגון טרוריסטי, תשמש ההודעה

הוכחה בכל דיון משפטי, כי אותו חבר אנשים הוא ארגון טרוריסטי, אלא אם יוכח ההיפך".

אין חולק כי ביום 28.10.15 הוכרז ארגון דאע"ש על ידי ממשלת ישראל ארגון טרור על פי פקודת מניעת טרור. בהכרזה שפורסמה בילקוט הפרסומים נקבע בין היתר כי דאע"ש לרבות "המדינה האסלאמית", "המדינה האסלאמית בהעיראק ובסוריה", "החליפות האסלאמית", "אלקאעדה עיראק", "ISIL", "ISLAMIC STATE", "ISIS" הוא ארגון טרור, וכן כל "פלג וכל סניף, מרכז, ועד, קבוצה, סיעה או מוסד של ארגון זה".

57. "התאחדות בלתי מותרת" מוגדרת בתקנות ההגנה, כחבר בני אדם הפועל למיגור חוקתה של ישראל או ממשלתה, לגרימת שואה או בוז או הסתה לאיבה כלפי ממשלת ישראל או מי משריה, או להשמדה או פגיעה ברכושה של ממשלת ישראל או מי מעובדיה, או שעשה מעשים כאמור או היה מעורב בהם, או חבר בני אדם ש"הכריז עליו שר הביטחון שהוא התאחדות בלתי-מותרת, וכולל, כל סניף, מרכז, ועד, קבוצה, סיעה או מוסד של חבר כזה".

אין חולק כי ביום 30.10.2016 פרסם שר הביטחון הכרזה על פי התקנה האמורה כלהלן:

"כל חבר בני אדם המשתייך לזרם ה'סלפיה' ג'האדיה', בין אם הוא מאוגד ובין אם לאו, בין אם הוא פועל ברשת האינטרנט ובין אם הוא פועל באופן אחר, לרבות קבוצה, תא, וכן כל פלג, מוסד, סניף מרכז ועד או סיעה שלו, ובכל שם שייקרא - ולרבות כל חבר בני אדם המשתייך לזרם זה, המכונה בכינויים שונים דוגמת... ISIL/ISIS (דאע"ש, המדינה האיסלאמית)... הוא התאחדות בלתי מותרת כמשמעותה בתקנות. הכרזה זו נובעת מכך שזרם ה'סלפיה' ג'האדיה' מקדם ופועל לשם מימוש מלחמת ג'האד על-פי האידאולוגיה הסלפית ג'האדיסטית, לרבות באמצעות מאבק אלים, נגד מדינת ישראל, אזרחיה, תושביה או יהודים באשר הם".

בגוף ההכרזה נקבע כי "הרואה עצמו נפגע על ידי הכרזה זו, יכול להגיש השגותיו בכתב ליעוץ המשפטי למערכת הביטחון, תוך 30 יום מהמועד שבו הובאה הכרזת זו לידעתו".

58. לא הובא לידיעתנו כי הכרזות אלה נתקפו בתקיפה ישירה בדרך המצוינת בהכרזתו של שר הביטחון או בדרך אחרת. עם זאת אין בכך כדי למנוע מההגנה, לתקוף את ההכרזות בתקיפה עקיפה במסגרת תיק פלילי. לשם כך עליה לעמוד בנטל להוכיח כי ההכרזות האמורות שגויות.

ב"כ נאשמים השמיעו התנגדות מילולית כנגד ההכרזות, אך מעבר לכך לא הובאו מטעמים ראיות להוכיח כי הכרזות אלה שגויות. מטעם המאשימה העיד המכונה "רפאל" - ראש ענף בשב"כ המתמחה בין השאר בארגון דאע"ש, כדי להוכיח באמצעות חוות דעת שהגיש, כי דאע"ש הינו "אויב" של ישראל, זאת לצורך ביסוס יסודות העבירה של קשר לסייע לאויב במלחמתו עם ישראל שבה הואשמו הנאשמים (כאמור בפרק העובדות השלישי שלעיל). בעת חקירתו הנגדית של עד זה על חוות דעתו ניסה ב"כ נאשמים 1 ו-3 לתקוף את ההכרזות האמורות באמצעות העד. ניסיונות אלה לא צלחו, שהרי מדבריו של העד עלה כי חוות דעתו מבוססת על פרסומים גלויים בלבד שאותם ניתן לאתר ברשת

האינטרנט (פרסומים שצורפו לחוות דעתו), בעוד שההכרזות האמורות של ממשלת ישראל ושל שר הביטחון, מבוססות על חומר אחר מזה שעליו מבוססת חוות דעתו. חקירתו הנגדית של העד עסקה בעיקרה ביכולתו לקבוע ממצאים בדבר האיום הנשקף מדאע"ש על ישראל, בהתבסס על מאמרים שפורסמו בתקשורת. כאמור בדיון בפרק העובדות השלישי שלעיל טען העד כי די במאמרים גלויים אלה כדי לבסס את מסקנתו לפיה דאע"ש מהווה איום לישראל.

כ"כלי עזר" לצורך החקירה הנגדית, הגיש ב"כ נאשמים 1 ו-3 אסופת אסמכתאות (נ/1) שממנה עולה לטענתו כי ישראל אינה מהווה מטרה לפגיעתו של דאע"ש. אסופת האסמכתאות האמורה כוללת אף היא פרסומים גלויים בלבד, שמחבריהם לא העידו במשפט, ובין היתר ידיעות ומאמרים מהתקשורת הישראלית והבין-לאומית, ניירות עמדה שפורסמו על ידי מכוני מחקר ואף "ציוץ טוויטר" אחד.

מובן שאין באסופת פרסומים אלה ובשאלות שהוצגו למכונה רפאל על ידי ב"כ נאשמים 1 ו-3 כדי להרים את הנטל הרובץ על המבקש להפריך את הקביעות שבהכרזות האמורות. כאמור למעט חקירה נגדית זו ואגב כך הצגת אסופת הפרסומים נ/1 שלא מידי כותביהם, לא הוגשו מטעם ההגנה ראיות ולא נעשה ניסיון אחר להפריך את ההכרזות.

59. אשר על כן, משארגון דאע"ש הוכרז ארגון טרור על פי הפקודה למניעת טרור והתאחדות בלתי מותרת על פי תקנות ההגנה והכרזות אלה לא הופרכו, הוכחה נסיבה זו.

חברות בארגון טרור או בהתאחדות בלתי מותרת

60. סעיף 3 לפקודת מניעת טרור קובע:

"אדם שהוא חבר בארגון טרוריסטי, יאשם בעבירה, ובצאתו חייב בדיון, יהא צפוי לעונש מאסר עד חמש שנים".

בנוסף להוראת החוק האמורה, הואשמו הנאשמים גם בעבירה של חברות בארגון טרור לפי תקנה 85(1)(א) לתקנות ההגנה (שעת חירום)-1945, הקובעת:

"כל אדם אשר הוא חבר להתאחדות בלתי מותרת, או פועל כחבר... יהיה צפוי להיות נשפט באופן תכוף בבית משפט השלום או בבית המשפט המחוזי...".

ההכרעה בדבר השתייכות לארגון טרור או להתאחדות בלתי מותרת, עשויה להיות קשה. מעצם הגדרתו, מובן כי יש להבחין בין "חברות" בארגון לבין "פעילות" במסגרתו. מנעד רחב של התנהגויות עשוי לבסס את הטענה לחברות בארגון.

בעניין זה נקבע בפסק דינו של בית המשפט הצבאי לערעורים עד"י (איו"ש) 56/00 קוואסמה נ' התובע הצבאי (5.6.2000) כלהלן:

"כאמור תקנה 85 הנ"ל אינה קובעת כיצד יצטרף אדם להתאחדות בלתי מותרת וכיצד יפסיק חברותו זו. משכך, יש להוכיח עובדות אלה בראיות ישירות או נסיבתיות - ממש ככל עובדה אחרת. אשר להצטרפות, הרי שזו נעשית ברגיל בדרך של 'הצעה וקיבול'; חבר ותיק פונה למי שאיננו חבר ומציע לו הצטרפות לשורות הארגון, ואם זה נענה בחיוב הרי שמרגע זה ואילך הופך הוא לחבר לכל דבר ועניין. ויודגש כי לצורך ההצטרפות כחבר אין צורך כי במעמד זה יוטלו על החבר החדש משימות כלשהן, ודי בעצם ההסכמה להצטרף כדי להקים עבירה של חברות. מובן כי ניתן להוכיח את עצם ההצטרפות אף בדרכים נוספות, כגון: המצאות שמו של החבר ברשימת חברי הארגון או העברת תשלומים אשר ברגיל נמסרים אך לחברי הארגון."

מובן כי ההצטרפות לארגון טרור אינה מותנית בקבלת תעודת חבר, או בהשתתפות בטקס. די לצורך התגבשותה של "חברות" בהחלפת דברים המעידה על הסכמת הארגון לקבל את החבר ועל הסכמתו של המועמד להפוך לחבר. פעולה במסגרת הארגון עשויה כשלעצמה ללמד על הסכמה הדדית כאמור. הדרכים להפוך "חבר" רבות ומגוונות ואין מקום לעריכת רשימה סגורה של נסיבות, שעל פיה יוגדר אדם "חבר בארגון טרור", ובלבד שמכלול העובדות יצביע על חציית הקווים על ידי הנאשם והפיכתו, בעיני עצמו ובעיני בעל תפקיד מוסמך בארגון, כחבר בו. משכך, מובן כי אין די בהזדהות עם הארגון, בהתעניינות בו, או בהחלפת דעות לגביו כדי לעמוד בדרישה זו.

האמור לעיל אף מתיישב עם חוק המאבק בטרור, תשע"ו-2016 שנכנס לתוקף ביום 1.11.2016, שבו נקבע:

"חבר בארגון טרור" - אדם הנמנה עם ארגון טרור, ובכלל זה -

- (1) מי שנוטל חלק פעיל בפעילות של ארגון טרור או פועל כנציג או כשלוח מטעם ארגון טרור;
- (2) מי שהביע את הסכמתו להצטרף לארגון טרור, לפני מי שיש לו יסוד סביר להניח כי הוא נמנה עם ארגון טרור או נציג או שלוח מטעמו;

גם מתשובותיו של עד התביעה רפאל עולה כי אין די בפרשנותה המחמירה של המאשימה לפיה די בהזדהות עם הארגון ובהתנהגותם של הנאשמים כמפורט בפרק העובדות הראשון, כדי לגבש את דרישת ה"חברות". משנשאל על הדרכים להצטרף לדאע"ש, השיב העד:

"יש כמה מסלולים, קודם כל, אנחנו מכירים ששבועות אמונים היום, בחלק מהמקרים, ניתנות גם דרך הרשת ולמעשה, בן אדם יכול להתגייס לארגון גם במתן שבועת אמונים ברשת ובכך, למעשה, להצטרף, להיות חייל של המדינה האסלאמית מרחוק, מה שנקרא, מבלי להצטרף פיזית לשורות הלוחמות ולמעשה, לבצע את הפיגועים או את הפעילות בשם הארגון, אנחנו ראינו את זה גם במספר פיגועים באירופה, במהלך השנתיים האחרונות, זה מקרה אחד, מקרה אחר הוא מקרה שבו, היו לא מעט מקרים שבהם, למעשה, אנשים יצאו ללחימה בסוריה או בעירק ולמעשה, נקלטו, במהלך המעבר שלהם מטורקיה לסוריה והמשך מכאן, בחלק מהמקרים, לעירק, נקלטו במערכות גיוס כאלה ואחרות של

הארגון, שלמעשה, חייל אותם או, לחילופין, שיבץ אותם בתפקידים שונים ומגוונים."

נוכח כל האמור לעיל לא הוכח כי נאשם 4 עבר עבירה של חברות בארגון טרור או בהתאחדות בלתי מותרת. לעומתו, נאשם 1 עבר עבירה של ניסיון לחברות בארגון טרור ובהתאחדות בלתי מותרת, זאת בניסיונותיו המפורטים לעיל להצטרף לדאע"ש בסוריה.

נוכחות באסיפה של התאחדות בלתי מותרת ותמיכה בארגון טרור

61. בנוסף יוחסה לנאשמים עבירה של נוכחות באסיפה של התאחדות בלתי מותרת - לפי תקנה 85(1)(ד) לתקנות ההגנה. נוכח הממצאים האמורים אודות טיבו של חוג הלימודים האמור ושהתרחש בו, לא הוכחו יסודותיה של עבירה זו.

כמו כן לא הוכחו יסודותיה של עבירת תמיכה בארגון טרור לפי סעיף 4(ז) לפקודה למניעת טרור, זאת נוכח הממצאים האמורים שנקבעו בעניין חוג הלימודים האמור. גם דברים שהוחלפו בין נאשמים, שוויקי והנדייה כאמור בהודעתו של הנדייה, ומהם עולה כי המשתתפים בשיחות שהתקיימו מחוץ למסגרת החוג סברו כי דרכו של דאע"ש היא "הדרך הנכונה", אין די בהם להרשעתם של הנאשמים 1 ו-4 בעבירה זו. מהבחינה העובדתית אין די בדברים כלליים אלה, כדי לבסס על פיהם הרשעה. העד מסר תיאור כללי שבו ניסה לאפיין במשפט אחד את דבריהם של המשתתפים בשיחות אלה, מבלי שהתייחס לכל אחד מהם. זאת ועוד, מהבחינה המשפטית אין די בהשמעת דברים מסוג זה במסגרת סגורה כדי לקיים את יסודות העבירה, ובהן הדרישה להשמיע את הדברים "במקום ציבורי או באופן שאנשים הנמצאים במקום ציבורי יכולים לראות או לשמוע גילוי כזה של הזדהות או אהדה".

62. יוער כי בחוק המאבק בטרור, שבמסגרתו הוגדר מחדש "ארגון טרור" ונקבעו מחדש דרכי הכרזתו, בוטלו הוראות החוק שעל פיהן הואשמו הנאשמים בכתב אישום זה - פקודת מניעת טרור, והתקנות הרלוונטיות בתקנות ההגנה. תחילתו של חוק המאבק בטרור ביום 1.11.2016, והחל ביום 1.3.2017 נכנסה לתוקף ההוראה המבטלת את סעיפי החיקוק שבכתב האישום שלפנינו. עם זאת מובן כי המחוקק ביקש לשמור על רציפות האיסורים על חברות ופעולות בארגוני טרור, ומשכך נקבע בחוק המאבק בטרור כי הכרזות על ארגון טרור שניתנו לפני פקודת מניעת טרור ולפי תקנה 84 לתקנות ההגנה, שנקבעו לפני יום תחילתו של חוק המאבק בטרור, יראו אותן כאילו ניתנו על פיו (סעיפים 100 ו-101). עוד נקבע בסעיפים האמורים, כי העבירות שבהן הואשמו נאשמים בכתב אישום זה, שבוצעו בטרם תחילתו של החוק החדש, יראו אותן כ"עבירות טרור חמורות" לפי חוק המאבק בטרור.

אף שבתשובה לאישום ב"כ נאשמים 1 ו-3 טען כי יש לזכות את הנאשמים מעבירות לפי פקודת מניעת טרור בשל ביטול הפקודה, נראה כי טענה זו נזנחה בהמשך הדרך, שהרי הוא לא חזר עליה בסיכומיו. ב"כ נאשם 4 לא העלה טענה בנוגע לכך.

התוצאה

63. על יסוד האמור לעיל, יש להרשיע את נאשמים 1, 3 ו-4 בעבירה של קשר לסיוע לאויב במלחמה - לפי סעיף 99(א) בצרוף עם סעיף 92 לחוק העונשין, תשל"ז-1977, זאת לאחר שהוכחה אשמתם מעבר לכל ספק סביר.

בנוסף לכך יש להרשיע את נאשם 1 בעבירות של ניסיון לחברות בהתאחדות בלתי מותרת - לפי סעיף 85(1)(א) לתקנות ההגנה (שעת חירום), 1945 בצירוף סעיף 25 לחוק העונשין; ניסיון לחברות בארגון טרור - לפי סעיף 3 לפקודה למניעת טרור, תש"ח-1948 בצירוף סעיף 25 לחוק העונשין; וניסיון יציאה שלא כדין - לפי סעיף 2א לחוק למניעת הסתננות (עבירות ושיפוט), תשי"ד-1954 בצירוף סעיף 25 לחוק העונשין, זאת לאחר שהוכחה אשמתו מעבר לכל ספק סביר.

יש לזכות את נאשם 1 מעבירה של נוכחות באסיפה של התאחדות בלתי מותרת - לפי סעיף 85(1)(ד) לתקנות ההגנה; ומעבירה של תמיכה בארגון טרוריסטי - לפי סעיף 4(ז) לפקודת מניעת טרור.

יש לזכות את נאשם 3 מעבירות חברות בהתאחדות בלתי מותרת - לפי סעיף 85(1)(א) לתקנות ההגנה; חברות בארגון טרור - לפי סעיף 3 לפקודת מניעת טרור; ותמיכה בארגון טרוריסטי - לפי סעיף 4(ז) לפקודת מניעת טרור.

יש לזכות את נאשם 4 מעבירות חברות בהתאחדות בלתי מותרת - לפי סעיף 85(1)(א) לתקנות ההגנה; נוכחות באסיפה של התאחדות בלתי מותרת - לפי סעיף 85(1)(ד) לתקנות ההגנה; חברות בארגון טרור - לפי סעיף 3 לפקודת מניעת טרור; ותמיכה בארגון טרוריסטי - לפי סעיף 4(ז) לפקודת מניעת טרור.

אלי אברבנאל, שופט

סגן הנשיא, י' נועם:

אני מסכים.

יורם נועם, סגן נשיא

השופטת ר' פרידמן-פלדמן:

אני מסכימה.

רבקה פרידמן-פלדמן, שופטת

על יסוד האמור לעיל, נאשמים 1, 3 ו-4 מורשעים בעבירה של קשר לסיוע לאויב במלחמה - לפי סעיף 99(א) בצרוף עם סעיף 92 לחוק העונשין, תשל"ז-1977, זאת לאחר שהוכחה אשמתם מעבר לכל ספק סביר.

בנוסף לכך נאשם 1 מורשע בעבירות של ניסיון לחברות בהתאחדות בלתי מותרת - לפי סעיף 85(1)(א) לתקנות ההגנה (שעת חירום), 1945 בצירוף סעיף 25 לחוק העונשין; ניסיון לחברות בארגון טרור - לפי סעיף 3 לפקודה למניעת טרור, תש"ח-1948 בצירוף סעיף 25 לחוק העונשין; וניסיון יציאה שלא כדין - לפי סעיף 2א לחוק למניעת הסתננות (עבירות ושיפוט), תשי"ד-1954 בצירוף סעיף 25 לחוק העונשין, זאת לאחר שהוכחה אשמתו מעבר לכל ספק סביר.

נאשם 1 מזוכה מעבירה של נוכחות באסיפה של התאחדות בלתי מותרת - לפי סעיף 85(1)(ד) לתקנות ההגנה; ומעבירה של תמיכה בארגון טרוריסטי - לפי סעיף 4(ז) לפקודת מניעת טרור.

נאשם 3 מזוכה מעבירות חברות בהתאחדות בלתי מותרת - לפי סעיף 85(1)(א) לתקנות ההגנה; חברות בארגון טרור - לפי סעיף 3 לפקודת מניעת טרור; ותמיכה בארגון טרוריסטי - לפי סעיף 4(ז) לפקודת מניעת טרור.

נאשם 4 מזוכה מעבירות חברות בהתאחדות בלתי מותרת - לפי סעיף 85(1)(א) לתקנות ההגנה; נוכחות באסיפה של התאחדות בלתי מותרת - לפי סעיף 85(1)(ד) לתקנות ההגנה; חברות בארגון טרור - לפי סעיף 3 לפקודת מניעת טרור; ותמיכה בארגון טרוריסטי - לפי סעיף 4(ז) לפקודת מניעת טרור.

ניתנה היום, י"ב ניסן תשע"ח, 28 מרץ 2018, במעמד ב"כ המאשימה, נאשמים 1, 3 ו-4 ובאי כוחם ומתורגמן בית המשפט לשפה הערבית.

אלי אברבנאל, שופט

רבקה פרידמן-
פלדמן, שופטת

יורם נועם, סגן נשיא